

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2017. MÁJUS

Liahóna

Általános konferenciái beszédék

Öt új templom
került bejelentésre

Hat új hetvenest, és új
segítőegyleti általános
elnökséget hívtak el

AZ ÉLŐ KRISZTUS

AZ APOSTOLOK BIZONYSÁGA

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA

A mint megemlékezünk Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtti születéséről, bizonyágunkat tesszük az Ő páratlan életének valóságáról, nagyszerű engesztelő áldozatának végtelen tisztaságáról és erejéről. Senki más nem volt hasonlóan mély hatással mindazokra, akik a földön éltek, és akik még ezután fognak élni.

Ő volt az Ószövetség nagy Jehovája, s az Újszövetség Messiása. Atyjának irányítása alatt Ő volt a föld teremtője. „Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett” (János 1:3). Bár büntelen volt, megkeresztelkedett, hogy minden igazságot betöltsön. „Széjjel járt jót tévén” (Csel. 10:38), mégis megvetették érte. Evangéliuma a béke és a jóakarát üzenete volt. Mindenkit arra kért, hogy kövessék példáját. Beteget gyógyítva, vakot látóvá téve és holtat feltámasztva járta Palesztina útjait. Az örökkévalóság igazságairól, a halandóság előtti létünk valóságáról, földi életünk céljáról, valamint Isten fiainak és lányainak az elkövetkezendő életben való lehetőségeiről tanított.

Nagyszerű engesztelő áldozatának emlékeztetőjeként bevezette az úrvacsorát. Hamis vádak alapján letartóztaták és ítélték felette, bűnösnek mondták ki, hogy megnyugtassák a tömeget, s arra ítélték, hogy meghaljon a Kálvária keresztjén. Életét adta, hogy kiengeszteljen az egész emberiség bűneiért. Nagyszerű ajándékot adott mindazokért és mindazok helyett, akik valaha is élnek a földön.

Ünnepélyesen bizonyágunkat tesszük arról, hogy élete, amely az egész emberi történelem középpontjában áll, nem Betlehemben kezdődött, és nem a Kálvárián ért véget. Ő volt az Atya Elsőszülötte, Egyszülött Fia a testben, a világ Megváltója.

Feltámadott a sírból, hogy „zsengéjük” legyen „azoknak, kik elaludtak” (1Korinthusbeliekhez 15:20). Feltámadott Úrként ellátogatott azok közé, akiket az életben szeretett. Az Ő „más juhai” (János 10:16) között is szolgált az ősi Amerikában. A modern világban Ő és Atyja megjelentek

a gyermek Joseph Smithnek, ezzel megnyitva a régóta ígért „idők teljességének rendjét” (Efézusbeliekhez 1:10).

Joseph Smith próféta ezt írta az Élő Krisztusról: „Szeme olyan volt, mint a tűz lángja, haja fehér, mint a tiszta hó, arcának fénye túlragyogta a nap fényét, és hangja, igen, Jehova hangja, olyan volt, mint a nagy víz zúgása, és így szólt:

Én vagyok az első és az utolsó, az, aki él; az aki megöletett. Én vagyok a ti pártfogótok az Atyánál” (T&Sz 110:3–4).

Azt is kijelentette Róla a próféta: „Most pedig, a sok tanúbizonyosság után, amit őrla tettek, íme az utolsó, a mi tanúbizonyosságunk az, hogy ő él!

Mert láttuk őt az Atya jobbján, és hallottuk a hangot, amely tanúsította, hogy ő az Atya Egyszülöttje.

Mert őtőle, őáltala, és őreá nézve teremtettek és teremtettek a világok, és hogy azok lakói Istennek újjászületett fiai és lányai” (T&Sz 76:22–24).

Ünnepélyes szavakkal jelentjük ki, hogy az Ő papsága és egyháza visszaállíttatott a földre — „fölpíttettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliekhez 2:20).

Tanúságot teszünk, hogy egy napon visszatér majd a földre. „És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt” (Ésaiás 40:5). Királyok királyaként kormányoz majd, és Urak Uraként uralkodik, minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv hódolattal szól majd Őelőtte. Mindegyikünk ott fog állni, hogy cselekedeteink és szívünk vágya szerint megítéljen minket.

Felszentelt apostolaiként bizonyágunkat tesszük, hogy Jézus az Élő Krisztus, Isten hallhatatlan Fia. Ő a nagy Immánuel Király, aki ma az Ő Atyjának jobbján áll. Ő a világ világossága, élete és reménysége. Az Ő útja az az ösvény, amely ebben az életben boldogsághoz, az elkövetkezendőben pedig örök élethez vezet. Köszönet Istennek az Ő isteni Fia páratlan ajándékáért.

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Joseph Smith
Thomas M. Monson
James E. Faust

2000. január 1.

A TIZENKETTEK KVÓRUMA

Boyd K. Packer
L. Tom Perry
Dona Hanks
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Robert D. Hales
Jeffrey R. Holland
Henry A. Eyring

Általános női ülés

- 6 **Bizodalmad legyen az Úrban, és el ne hajolj!**
Bonnie H. Cordon
- 9 **A szentség ékessége**
Carol F. McConkie
- 12 **Bizonyos asszonyok**
Linda K. Burton
- 15 **Az én békességemet hagyom néktek**
Henry B. Eyring elnök

Szombat délelőtti ülés

- 19 **Isten családjának egybegyűjtése**
Henry B. Eyring elnök
- 23 **Az Ő mindennap irányító keze**
M. Joseph Brough
- 26 **Atyánk dicsőséges terve**
Weatherford T. Clayton elder
- 29 **Jó Pásztorunk**
Dale G. Renlund elder
- 33 **Rendületlenül bízni Istenben**
Ulisses Soares elder
- 36 **Fényesebb és fényesebb, a tökéletes napig**
Mark A. Bragg elder
- 39 **Elhozni Jézus Krisztus hatalmát az életünkbe**
Russell M. Nelson elnök

Szombat délutáni ülés

- 43 **Az egyházi tisztségviselők támogatása**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 45 **Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2016. évi jelentése**
Kevin R. Jergensen
- 45 **A 2016. év statisztikai jelentése**
Brook P. Hales
- 46 **Urunk, Jézus Krisztus tanítványává válni**
Robert D. Hales elder
- 49 **Elénekelte és elhallgatott dalaink**
Jeffrey R. Holland elder
- 52 **Álljunk talpra belül, és adjunk bele mindent!**
Gary B. Sabin elder
- 55 **Az evangélium nyelve**
Valeri V. Córdón elder

- 58 **Legyőzni a világot**
Neil L. Andersen elder
- 62 **Visszatérni és részesülni**
M. Russell Ballard elder

Általános papsági ülés

- 66 **Kedvesség, jószívűség és szeretet**
Thomas S. Monson elnök
- 67 **Elhíva a munkára**
David A. Bednar elder
- 75 **Előkészíteni az utat**
Gérald Caussé püspök
- 78 **„A ki a nagyobb közöttetek”**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 82 **„Járj... énvelem!”**
Henry B. Eyring elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 86 **A Mormon könyve hatalma**
Thomas S. Monson elnök
- 87 **Egy bűnnek ellenálló nemzedék**
Joy D. Jones
- 90 **Ne körbe tekint, hanem felfelé!**
Csoi Junhoan elder
- 93 **A Szent Lélek vezessen**
Ronald A. Rasband elder
- 97 **Bármit mond néktek, megtegyétek**
L. Whitney Clayton elder
- 100 **Az Istenség és a szabadítás terve**
Dallin H. Oaks elder
- 104 **„A teljes szeretet kiűzi a félelmet”**
Dieter F. Uchtdorf elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 108 **A figyelmeztetés hangja**
D. Todd Christofferson elder
- 112 **Az egyház barátaihoz és érdeklődőikhez**
Joaquin E. Costa elder
- 114 **Jézus pedig tekintvén őt, szereté őt**
S. Mark Palmer elder
- 117 **Hogyan segít nektek a Szentlélek?**
Gary E. Stevenson elder
- 121 **„Az pedig az örök élet”**
C. Scott Grow elder
- 124 **Hogy világosságunk jelzészó legyen a nemzetek számára**
Benjamín De Hoyos elder
- 127 **A hit alapjai**
Quentin L. Cook elder
- 72 **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottai és általános tisztségviselői**
- 132 **Ők szóltak hozzánk: Életünk részévé tenni a konferenciát**
- 134 **Konferenciai történetek tárgymutatója**
- 135 **Az egyház hírei**

187. éves általános konferencia

2017. március 25., szombat este, általános női ülés

A gyűlést vezette: Bonnie L. Oscarson.

Nyitóima: Robin Bonham.

Záróima: Elizabeth Rose.

Zene: a Brigham Young Egyetem össze-vont segítőegyleti kórusa; vezényelt: Jean Applonie; orgonán kísért: Linda Margetts. Jöjj el, ó, nagy Király! *Himnuszok*, 25. sz., feld. Zabriskie, kiad. Holy Sheet Music; Érzem, Jézus szeret. *Gyermekek énekeskönyve*, 42., feld. Murphy; Vezess minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz.; Atyám szeret engem. *Gyermekek énekeskönyve*, 16–17., feld. Staheli.

2017. április 1., szombat délelőtt, általános ülés

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Kim B. Clark elder.

Záróima: Jorge F. Zeballos elder.

Zene: Tabernákulum kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Clay Christiansen és Richard Elliott; A hajnal kel. *Himnuszok*, 1. sz.; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41, feld. Kasen, kiad. Jackman; Tégy mindig jót! *Himnuszok*, 152. sz. Dicsőség Istennek! *Himnuszok*, 29. sz.; Tanítás jó Atyám fényében járnok. *Himnuszok*, 195. sz., feld. Wilberg; Örvendj Királyodban! *Himnuszok*, 30. sz., feld. Murphy.

2017. április 1., szombat délután, általános ülés

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Von G. Keetch elder.

Záróima: Hugo Montoya elder.

Zene: a utah-i Tremonton, Garland és Fielding Cövekek családi kórusa; vezényelt: Jessica Lee Gilbert; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe. Az otthonunk mennyországa. *Himnuszok*, 185. sz., feld. Bastian; egyveleg: Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz., valamint "How Will They Know?" *Children's Songbook*, 182–85, feld. Gilbert és Mohlman; Menj, hittel hirdesd. *Himnuszok*, 169. sz.; Egy gyermek imája. *Gyermekek énekeskönyve*, 6–7., feld. Perry, kiad. Jackman.

2017. április 1., szombat este, papsági ülés

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Vern P. Stanfill elder.

Záróima: Carlos A. Godoy elder.

Zene: a utah-i Holladay és Murray fiatal egyedülálló felnőtt cövekeinek papsági kórusa; vezényelt: Brett Taylor; orgonán kísért: Andrew Unsworth. "Rise Up, O Men of God" (férfiak), *Hymns*, no. 324, feld. Staheli, kiad. Jackman; Jézus egykor csendben jött. *Himnuszok*, 119. sz., feld. Ripplinger, kiad. Jackman; Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; Izráel nagy reménysége. *Himnuszok*, 151. sz., feld. Kasen, kiad. Jackman.

2017. április 2., vasárnap délelőtt, általános ülés

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Neill F. Marriott.

Záróima: Richard J. Maynes elder.

Zene: Tabernákulum kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. Hithű szentek. *Himnuszok*, 35. sz.; Örvendezzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz., feld. Wilberg; A szeretet szól. *Gyermekek énekeskönyve*, 102–103., feld. Cardon; Urunk hű gyermekei. *Himnuszok*, 24. sz.; Drága gyermek, Isten itt van. *Himnuszok*, 48. sz., feld. Wilberg; Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz.

2017. április 2., vasárnap délután, általános ülés

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Eduardo Gavarret elder.

Záróima: Marcos A. Aidukaitis elder.

Zene: Tabernákulum kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Linda Margetts és Bonnie Goodliffe. Jöjj, örvendezz. *Himnuszok*, 15. sz., feld. Murphy; Több szentséget adjál. *Himnuszok*, 75. sz., feld. Staheli, kiad. Jackman; "The Iron Rod," *Hymns*, no. 274; Tartsd meg a törvényt! *Himnuszok*, 191. sz.; Mily szilárd alap az Isten igéje. *Himnuszok*, 37. sz., feld. Wilberg.

Konferenciái beszédek az interneten

Az általános konferenciái beszédek számos nyelven elérhetőek a conference.lds.org honlapon, ahol ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is rendelkezésre állnak. Az angol nyelvű video- és hanganyagot általában az általános konferenciát követő hat héten belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból. Az általános konferenciát illetően, a fogyatékkal élő egyháztagok számára is hozzáférhető formátummal kapcsolatos tájékoztatás a disability.lds.org honlapon található.

Házi- és látogatótanítói üzenetek

Kérjük, hogy házi- és látogatótanítói üzenetek azt a beszédet válasszátok ki, amelyik a leginkább megfelel az általatok látogatottak szükségleteinek.

A borítón

Az előlő borítót fényképezte: Mason Coberly.

A hátoldalt fényképezte: Christina Smith.

Konferenciái fényképek

A fényképeket Salt Lake Cityben Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson és Christina Smith készítette.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kóvruma: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Joseph W. Sitati

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Cremlinda Amaral

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy
Anne Selu, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson,
Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy K. Vellinga

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az

Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Imél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1,90 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be,
vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy imélben:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2017. Minden jog fenntartva.

Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a
Liahonában megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi
használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást
is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság
bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat
készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel
lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők:
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt
Lake City, UT 84150, USA; imélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2017 Vol. 25 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian
(ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April,
May, July, October, and November) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada,
\$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betűrendben

Andersen, Neil L., 58
Ballard, M. Russell, 62
Bednar, David A., 67
Bragg, Mark A., 36
Brough, M. Joseph, 23
Burton, Linda K., 12
Caussé, Gérard, 75
Christofferson, D. Todd, 108
Clayton, L. Whitney, 97
Clayton, Weatherford T., 26
Cook, Quentin L., 127
Cordon, Bonnie H., 6
Cordón, Valeri V., 55
Costa, Joaquin E., 112
Csoi, Junhoan, 90
De Hoyos, Benjamín, 124
Eyring, Henry B., 15, 19, 82
Grow, C. Scott, 121
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 46
Holland, Jeffrey R., 49
Jergensen, Kevin R., 45
Jones, Joy D., 87
McConkie, Carol F., 9
Monson, Thomas S., 66, 86
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 100
Palmer, S. Mark, 114
Rasband, Ronald A., 93
Renlund, Dale G., 29
Sabin, Gary B., 52
Soares, Ulisses, 33
Stevenson, Gary E., 117
Uchtdorf, Dieter F., 43,
78, 104

Tárgymutató

alázat, 15, 78
aktivizálás, 15
áldozat, 12, 23
általános konferencia, 124
Atyaisten, 6, 62, 93, 100,
104, 121
békeesség, 58
bizalom, 6, 33, 97
bizonyosság, 86
bűnbánat, 29, 52, 87, 112, 121
célok, 62
család, 19, 36, 55, 62, 87
családtörténet, 19, 90, 124
Egyházi elhívások, 78
egyházi tevékenység, 36
egyházi vezetők, 23, 78
egység, 15, 49, 75
együttézés, 29
elkötelezettség, 52
engedelmesség, 46, 97,
114, 121
engesztelés, 6, 9, 19, 26, 29,
39, 62
éremesség, 67, 93, 117, 121
félelem, 104
felelősség, 108
felkészülés, 67, 75
fiatalok, 19, 23, 75
gyermek, 87, 117
gyógyulás, 29
hagyományok, 55
halál, 26
halandóság előtti lét, 6, 26, 100
hit, 33, 39, 46, 49, 90, 97, 127
ima, 6, 121
isteni természet, 9, 87
Istenség, 93, 100, 117
Jézus Krisztus, 6, 9, 12, 19, 23,
26, 29, 33, 36, 39, 46, 49,
58, 62, 66, 82, 90, 93, 97,
100, 104, 108, 114, 121,
124, 127
Joseph Smith, 127

jószívűség, 15, 46, 66
kedvesség, 29, 66
Krisztus világossága, 19, 36
megbocsátás, 29
megpróbáltatás, 29, 33, 39, 46,
49, 52, 90, 97, 104, 127
megtérés, 90, 112
misszionáriusi munka, 67,
90, 114
Mormon könyve, 86, 112
normák, 108
nők, 12
önrendelkezés, 26
papság, 67, 75, 82
parancsolatok, 23, 26
példa, 55, 121
pornográfia, 55
próféták, 108
remény, 104
sabbat, 55, 58, 124
sugalmazás, 93, 117
szabadítás terve, 19, 26, 52,
62, 100, 104
szentírás-tanulmányozás, 6, 23,
39, 55, 86, 121
Szentlélek, 9, 15, 19, 36, 39,
87, 93, 100, 117, 127
szeretet, 29, 36, 46, 49, 66,
104, 108, 114
szolgálat, 6, 15, 75, 78, 82
szövetségek, 9, 12, 39, 52, 58,
62, 87
szülői mivolt, 23, 55, 87, 108
tanítás, 87, 124
tanítványság, 12, 39, 46, 49,
52, 58, 78, 87
templomi munka, 19, 36,
90, 124
teremtés, 26, 100
úrvacsora, 9, 15, 75, 124
úrvacsorai gyűlés, 127
vezetőség, 78
világiasság, 58
zene, 49

A 187. éves általános konferencia kiemelkedő üzenetei és mozzanatai

Félévente összegyűlünk, hogy az élő prófétákon és sugalmazott egyházi vezetőkön keresztül meghallgassuk Isten igéjét. Világszerte milliók gyűlnek össze az otthonaikban vagy a kápolnáknban, különböző időzónákban és nyelvterületeken, változatos méretű képernyőket használva.

Az általános konferencia azonban több mint egy rendezvény. Ez egy olyan élmény, amely kitarthat, ameddig csak szeretnénk. A konferencia olyasmi, amit tanulmányozunk, amiből tanulunk, amit beépítünk az életünkbe.

Azért, hogy segítsünk neked ilyen élménnyé tenni a konferenciát, ezekben a félévente kiadott lapszámokban igyekszünk megragadni a rendezvény lelkületét. Akár nyomtatásban, akár az interneten vagy a mobilodon tanulmányoznáad szívesebben a konferenciát, reméljük, hogy gyakran visszatérsz ehhez a forrásanyaghoz.

Prófétánkat köszönjük, Atyánk

86. oldal: Monson elnök ezért esedezett hozzánk, hogy – megerősítendő a Szabadítóról és az Ő evangéliumáról való bizonyosságunkat – „imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon könyvét mindennap és elmélkedjünk róla”.

66. oldal: Arra is kérte az embereket, hogy vizsgálják meg az életüket, és kövessék „a Szabadító példáját azáltal, hogy kedvesek, szeretetteljesek és jószívűek”.

Új templomok bejelentése

86. oldal: Monson elnök öt új templom építését jelentette be: a brazíliai Brazíliavárosban, a Fülöp-szigeteki Manila vonzaskörzetében, a kenyai Nairobiban, illetve az Amerikai Egyesült Államokban az idahói Pocatellóban és a utah-i Saratoga Springsben. (További részletekért lásd a 141. oldalt.)

Új vezetők támogatása

43. oldal: Április 1-jén, szombaton, az Első Elnökség bejelentette a Segítőegylet általános elnöksége – Linda K. Burton, Carole M. Stephens és Linda S. Reeves – felmentését.

135. oldal: Ismerjétek meg a 10 új általános egyházi vezető – köztük a Segítőegylet új általános elnöksége – elhívásával kapcsolatos további részleteket.

A kiáltványok felidézése

Belső borítók: Több beszélő is utalt Az élő Krisztus, illetve A család: Kiáltvány a világhoz kiáltványokra (lásd 26., 36., 39., 62. és 100. oldal). Ezeket a fontos dokumentumokat megtaláljátok a mostani lapszám belső borítóin. ■

Bonnie H. Cordon
második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Bizodalmad legyen az Úrban, és el ne hajolj!

A Szabadítóra tudjuk összpontosítani az életünket azáltal, hogy megismerjük Őt, és Ő igazgatni fogja az útjainkat.

Míg Ázsiában jártam, egy drága nőtestvér odalépett hozzám, átölelt, és ezt kérdezte: „Tényleg hiszed, hogy ez az evangélium igaz?” Drága nőtestvér: tudom, hogy igaz. Bízom az Úrban.

A Példabeszédek 3:5–6-ban ezt a tanácsot olvashatjuk:

„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne [hagyatkozz].

Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.”

Ennek a szentírásnak két intés, egy figyelmeztetés és egy dicső ígélet része. A két intés így hangzik: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből” és „minden te útaidban [ismerd el] őt”. A figyelmeztetés: „a magad értelmére... ne [hagyatkozz].” És a dicső ígélet: „akkor ő igazgatja a te útaidat.”

Beszélgünk először a figyelmeztetésről! A képi megjelenítés sok elmélkedni valót tár elénk. A figyelmeztetés e szavakkal hangzik el: „ne [hagyatkozz]” – „a magad értelmére... ne [hagyatkozz]”. A hagyatkozás szó ugyanazon tőből származik, mint az *elhagy* szavunk, ami pedig valamitől való eltérést, elhajlást jelent. Amikor

fizikailag elhajlunk valamitől, akkor a súlypontunk kimozdul, elveszítjük az egyensúlyunkat, és eldőlnünk. Amikor *lelkileg* a saját értelmünkre hagyatkozunk, azzal elhajlunk a Szabadítótól. Ha pedig elhajlunk, akkor nem állunk egyenesen, nem vagyunk egyensúlyban – nem Krisztusra összpontosítunk.

Nőtestvérek, emlékezzünk rá, hogy a halandóság előtti létünkben

a Szabadító oldalán álltunk. Bízunk benne. Hangot adtunk támogatásunknak, lelkesedésünknek és örömünknek a Mennyei Atyánk által ismertetett boldogságterv miatt. Nem hajoltunk el. A bizonyosságunkat látva vetve harcoltunk, és „felsorakoztunk Isten erőihez, és ezek az erők győzedelmeskednek”.¹ Ez a jó és rossz közötti csata áttevődött a földre. Ismét az a szent felelősségünk, hogy tanúként álljunk, és az Úrba vessük a bizodalmunkat.

Mindannyiunknak fel kell tennie a kérdést: Hogyan maradhatok egyensúlyban, *nem hagyatkozva* a saját értelmemre? Hogyan ismerhetem fel és követhetem a Szabadító hangját, amikor a világ hangjai oly hívogatóak? Hogyan ápolhatom a Szabadítóba vetett bizalmat?

Hadd javasoljak három módot, mellyel elmélyíthetjük a Szabadítóról való ismereteinket és a Belé vetett bizalmunkat. Látni fogjátok, hogy ezek a tantételek nem új keletűek, azonban alapvetőek. Énekelnek róluk minden Elemiben, visszahangozza őket minden

Fiatal Nők tanítás, és számos segítőegyleti kérdésre csendülnek fel válaszként. Ezek egyensúlyra bátorító tantételek – nem pedig elhajlásra.

Először is úgy ismerhetjük meg az Urat és úgy bízhatunk Benne, ha „lakmároz[unk] Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek”².

Néhány hónappal ezelőtt egy nap épp családi szentírás-tanulmányozást tartottunk. Kétéves fiúunokám az ölemben ült, amíg olvastunk. Teljes gözzel nagy üzemmódba voltam kapcsolva, kiélvezve fiunk családja látogatásának minden percét.

A szentírás-tanulmányozás végzetével becsuktam a könyvemet. Kisunokám tudta, hogy közeleg a lefekvés ideje. Kék szemével kérlelően nézett rám, és ezt az örök igazságot mondta: „Még szentírás, Mama!”

Fiam, aki jó és következetes szülő, ekképpen figyelmeztetett: „Anya, ne

dőlj be neki! Egyszerűen csak nem akar lefeküdni.”

De ha a kisunokám még több szentírást kér, akkor még több szentírást olvasunk! A még több szentírás megvilágosítja az elménket, táplálja a lelkünket, megválaszolja kérdéseinket, növeli az Úrba vetett bizalmunkat, és segít Órá összpontosítani az életünket. „[E]mléke[zetek] rá, hogy szorgalmasan kutassátok őket, hogy ez hasznokra legyen”³.

Másodszor: úgy ismerhetjük meg az Urat és úgy bízhatunk Benne, ha imádkozunk. Micsoda áldás, hogy tudunk imádkozni az Istenünkhöz! „Imádkozatok... szívetek minden erejével az Atyához”⁴.

Van egy drága emlékem egy imáról, amelyet nagy becsben tartok. Az egyik egyetemi nyári szünet idejére Texas államban vállaltam munkát. Sok száz kilométert kellett autóznom Idahóból Texasig az öreg autómban, amelynek szeretetteljesen a Vern nevet adtam.

Vern dugig volt pakolva, én pedig készen álltam az új kalandra.

Már épp léptem volna ki az ajtón, amikor még megöleltem az édesanyámat, aki ezt javasolta: „Mondjunk egy imát, mielőtt útnak indulsz.”

Letérdeltünk és anya elkezdett imádkozni. Könyörgött Mennyei Atyánknak a biztonságom érdekében. Imádkozott a légkondicionálással nem rendelkező autómért, hogy megfelelően működjön. Azt kérte, hogy egész nyáron angyalok legyenek mellettem. Csak imádkozott és imádkozott.

Az imájából fakadó békesség adta meg nekem a bátorságot ahhoz, hogy bízzak az Úrban, és ne a saját értelmemre hagyatkozzak. Az Úr igazgatta az útjaimat a számos döntés során, amelyet azon a nyáron hoztam.

Amikor szokásunkká válik, hogy imában Mennyei Atyánk elé járuljunk, meg fogjuk ismerni a Szabadítót. Bízni fogunk Benne. Vágyaink egyre hasonlóbba válnak majd az Ő vágyaihoz. Képesek leszünk olyan áldásokat biztosítani önmagunk és mások számára, melyeket Mennyei Atyánk kész megadni, ha hittel kérjük.⁵

Harmadszor: úgy ismerhetjük meg az Urat és úgy bízhatunk Benne, ha szolgálunk másokat. A következő történetet Amy Wright engedélyével osztom meg, aki egy borzalmas, életveszélyes betegség közepette értette meg a szolgálat tantételét. Amy ezt írta:

„2015. október 29-én megtudtam, hogy rákos vagyok, és betegségemnek 17%-os a túlélési aránya. Nem voltak jók a kilátásaim. Tudtam, hogy életem legnagyobb küzdelme áll előttem. Eltökéltem, hogy mindent beleadok, amim csak van, nem csupán magamért, hanem ami még fontosabb, a családomért. Decemberben megkezdtem a kemoterápiát. Tudomásom volt a rákellenes gyógyszerek sok

mellékhatásáról, de fogalmam se volt róla, hogy lehetséges ennyi borzalmat elviselni és életben maradni.

Egy alkalommal kijelentettem, hogy a kemoterápia ellenkezik az emberi jogokkal. Megmondtam a férjemnek, hogy ennyi volt. Feladom! Nem megyek vissza a kórházba. Kedvesem türelemmel végighallgatott, aztán bölcsen így felelt: »Nos, akkor találnunk kell valakit, akit szolgálhatunk.«

Micsoda? Elsiklott az apró tény felett, hogy a felesége rákos, és nem bír elviselni még egy hányingerrohamot vagy még egy kízó fájdalommal teli pillanatot?

Amy így folytatta: „Tüneteim fokozatosan rosszabbra fordultak, egészen addig, míg már csak egy-két jó napom volt havonta, amikor még valamelyest élő, lélegző emberi lényként tudtam funkcionálni. Ezek voltak azok a napok, amikor a családjunk különféle szolgáltatásokat végzett.”

Az egyik ilyen napon Amy családja kemoterápiás szerzetcsomagokat osztott ki a többi betegnek. A csomagokba mosolyra fakasztó és a tüneteket enyhítő dolgokat tettek. Amikor Amy nem tudott aludni, különféle módokat talált ki mások napjának felvidítására. Ezek olykor nagy dolgok voltak, sokszor azonban csak kis bátorító és szereteteli képeslapok vagy üzenetek. Azokon az éjszakákon, amikor a kízó fájdalom nem hagyta aludni, az ágyban fekvéskor elővette az iPadjét, és felkutatta, mely szerzeteket kell még elvégezni az elhunyt őseiért. Csodálatos módon a fájdalom alábbhagyott, és képes volt elviselni.

Amy így tette bizonyosságát: „A szolgálat megmentette az életemet. Végző soron abban a boldogságban leltem erőre a továbbhaladáshoz, amelyet akkor éreztem, amikor megpróbáltam enyhíteni a körülöttem lévő szenvedésén. Nagy örömmel és várakozással tekintettem a szolgálati projektjeink

elő. A mai napig furcsa ellentmondásnak tűnik ez. Azt gondolnánk, hogy egy megkopaszodott, mérgekkel tele-tömött, az életéért küzdő ember joggal gondolhatná, hogy »most mindennek rólam kell szólnia«. Amikor azonban önmagamra gondoltam, a helyzetemre, a szenvedésemre és fájdalmamra, a világ igencsak sötétnek és nyomasztónak tűnt. Amikor elkezdtem másokra összpontosítani, világosság, remény, erő, bátorság és öröm járt át. Tudom, hogy ez Jézus Krisztus engesztelésének fenntartó, gyógyító és képessé tevő hatalmának köszönhetően lehetséges.”

Amy eljutott az Úrba vetett bizalomig, ahogy megismerte Őt. Ha csak egy kicsit is a saját értelmére hagyatkozott volna, elvetette volna a szolgálatnyújtás gondolatát. A szolgálat lehetővé tette számára azt, hogy elviselje a fájdalmat és a gyötrelmet, valamint hogy e szentírás szerint éljen: „...amikor embertársaitok

szolgáltatásban vagytok, akkor is csak Istenetek szolgáltatásban vagytok.”⁶

Jézus Krisztus legyőzte a világot. Miatta pedig, az Ő végtelen engesztelése miatt, mindannyiunknak nagy oka van bízni, tudván, hogy végül minden rendben lesz.

Nőtestvérek, mindannyian bízhatunk az Úrban, és *nem kell* elhajolnunk. A Szabadítóra tudjuk összpontosítani az életünket azáltal, hogy megismerjük Őt, és Ő igazgatni fogja az útjainkat.

Azért vagyunk a földön, hogy ugyanolyan bizodalmat tanúsítsunk *Őbenne*, mint amely lehetővé tette számunkra, hogy ott álljunk Jézus Krisztus mellett, amikor így szól: „Itt vagyok, küldj engem.”⁷

Drága nőtestvéreim! Thomas S Monson elnök tanúságot tett arról, hogy „a nekünk ígért áldások felbecsülhetetlenek. Gyülekezzenek bár viharfelhők vagy zúduljon ránk az eső, az evangéliumról való tudásunk, valamint a Mennyei Atyánk és a Szabadítónk iránt érzett szeretetünk meg fog vigasztalni és fenn fog tartani minket, ...amikor egyes derékkal járunk... E világban semmi sem lesz, ami legyőzhet minket.”⁸

Szeretett prófétánk bizonyosságához hozzáteszem a sajátomat. Ha bízunk Mennyei Atyánkban és a Szabadítónkban, és nem hagyatkozunk a saját értelmünkre, akkor Ők igazgatni fogják az utunkat, és kinyújtják felénk az irgalom karját. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley: Egy fényesebb nap hajnala. *Liahóna*, 2004. máj. 81.
2. 2 Nefi 32:3.
3. Móziás 1:7.
4. Lásd Moróni 7:48.
5. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: ima, scriptures.lds.org.
6. Móziás 2:17.
7. Ábrahám 3:27.
8. Thomas S. Monson: Legyetek jó remény-ségben! *Liahóna*, 2009. máj. 92.

Carol F. McConkie

első tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

A szentség ékessége

Mennyei Atyánk mindent megadott nekünk, ami csak kell, hogy szentté válhassunk, ahogyan Ő is szent.

Miközben a mai gyűlésre készültem, szívem mindazon hithű nőtestvérek felé fordult, akikkel a világ számos pontján találkoztam. Dávid király e hálaadó zsoltára jellemzi őket számomra a legékesszólóbban: „Adjatok az Úr nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot, és jőjjetek eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességében.”¹

Látom a szentség ékességét a nőtestvérekben, akiknek a szíve csupajóra összpontosul, és akik szeretnének hasonlóbba válni a Szabadítóhoz. Teljes lelküket, szívüket, elméjüket és erejüket az Úrnak ajánlják azzal, ahogy

nap mint nap élnek.² A szentség abban a törekvésben és küzdelemben rejlik, hogy betartsuk a parancsolatokat és tiszteletben tartjuk az Istennel kötött szövetségeket. A szentség abból áll, hogy olyan döntéseket hozunk, amelyek lehetővé teszik, hogy a Szentlélek a vezetőnk maradjon.³ A szentség azt jelenti, hogy félreállítjuk a természetes embert, és az Úr Krisztus engesztelése által szentté válunk.⁴ „[Életünk] minden pillanatának szentségesnek kell lenni az Úr előtt”⁵.

A Menny Istene ezt parancsolta Izrael gyermekeinek: „Mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg

azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok, és meg ne tisztátalanítsátok magatokat”⁶.

D. Todd Christofferson elder ezt tanította: „Mennyei Atyánk sokat vár el tőlünk. [...] Szeretne szentté tenni bennünket, hogy celesztialis dicsőségünk legyen, és az Ő jelenlétében élhessünk (lásd T&S 88:22 és Mózes 6:57).”⁷ *A Lectures on Faith* [Előadások a hitről] kifejti: „Egyetlen lény sem élvezheti a dicsőségét anélkül, hogy birtokában ne lenne tökéletességeinek és szentségének.”⁸ Mennyei Atyánk ismer bennünket. Szeret minket, és mindent megadott nekünk, ami csak kell, hogy szentté válhassunk, ahogyan Ő is szent.

Mennyei Atyánk leányai vagyunk, és mindannyian részesei vagyunk a szentség isteni örökségének. Mennyei Atyánk kijelentette: „Íme, én Isten vagyok; Szentség Embere az én nevem”⁹. A halandóság előtti világban szerettük Atyánkat és hódoltunk Neki. Olyanok szerettünk volna lenni, mint Ő. Tökéletes atyai szeretetétől vezérelve Szeretett Fiát, Jézus Krisztust adta, hogy Szabadítónk és Megváltónk legyen. Ő a Szentség Emberének Fia.¹⁰ Szent az Ő neve,¹¹ Izráel Szentje Ő.¹²

A szentség iránti reményünk Krisztusban, az Ő irgalmában és kegyelmében összpontosul. A Jézus Krisztusba

és az Ő engesztelésébe vetett hittel tisztává és szeplőtelenné válhatunk, ha megtartóztatjuk magunkat az istentelenségtől¹³ és őszinte bűnbánatot tartunk. Víz által megkeresztelkedünk a bűnök bocsánatára. Lelkünk megszentelődik, amikor nyitott szívvel befogadjuk a Szentlelket. Hetente részesülünk az úrvacsora szertartásában. Az igazlelkűségre való őszinte vágygal kísért bűnbánat lelkületében szövetségben fogadjuk, hogy készek vagyunk Krisztus nevét magunkra venni, Őrá emlékezni, és parancsolatait betartani, hogy Lelke mindig velünk lehessen. Idővel, amint folyamatosan törekszünk egygyé válni az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel, részesei leszünk az Ő isteni természetüknek.¹⁴

A szentség a szövetségeink betartását jelenti

Tudjuk, hogy számtalan próbatétel, kísértés és megpróbáltatás adódik, amelyek elvonhatnak minket mindattól, ami erényes és dicséretre méltó Isten előtt. Ám nőtestvérek, halandó tapasztalataink lehetőséget kínálnak nekünk arra, hogy a szentséget válasszuk. Leggyakrabban a szövetségeink betartása érdekében hozott áldozatok lesznek azok, amik megszentelnek és szentté tesznek bennünket.

Láttam a szentség megnyilvánulását egy 13 éves ghánai lány, Evangeline arcán. Szövetségei betartásának egyik módja az, hogy felmagasztalja a Méhkas osztályban betöltött elnöki elhívását. Szerényen mesélt arról, hogy ellátogat kevésbé tevékeny fiatal nő barátai otthonába, hogy megkérje a szüleiket, hogy engedjék el őket az egyházba. A szülők azt mondják, azért nehéz ez, mert vasárnap a gyerekeknek házimunkát kell végezniük. Így aztán Evangeline elmegy hozzájuk és besegít a teendőikben, aminek köszönhetően a

barátait sokszor elengedik az egyházba.

Ha betartjuk a hozzájuk tartozó szövetségeket, akkor a szent papsági szertartások megváltoztatnak, megszentelnek és felkészítenek minket, hogy az Úr színe elé léphessünk.¹⁵ Így hát viseljük egymás terheit; megerősítjük egymást. Megtartjuk bűneink bocsánatát, amikor lelki és fizikai enyhülést nyújtunk a szegényeknek, az éhezőknek, a mezíteleneknek és a betegeknek.¹⁶ Szeplőtelenül tartjuk magunkat a világtól, amikor megtartjuk a sabbatot, és az Úr szent napján érdemesen részesülünk az úrvacsorából.¹⁷

Megáldjuk a családjunkat, és szent helyé tesszük az otthonunkat. Megzabolázzuk a szenvedélyeinket, hogy tiszta és maradandó szeretet tölthessen el bennünket.¹⁸ Kedvességgel és könyörülettel nyújtjuk ki kezünket mások felé, és Isten tanúiként állunk. Sioni nép leszünk, akik egyek szívükben és egyek elméjükben; tiszta nép, akik egységben és igazlelkűségben élnek együtt.¹⁹ „Mert Sionnak gyarapodnia kell szépségben és szentségben”²⁰.

Nőtestvérek, gyertek a templomba! Ha szent nép akarunk lenni, amely felkészül a Szabadító fogadására az eljövetelekor, fel kell emelkednünk és magunkra kell öltöznünk gyönyörű ruháinkat.²¹ Erővel és tisztelettel felruházva elvetjük a világ útjait és betartjuk a szövetségeinket, hogy „tisztasággal, igen, méghozzá az igazlelkűség köntösével”²² lehessünk felöltöztetve.

A szentség azt jelenti, hogy vezetőnkül fogadjuk a Szentlelket

A szentség a Lélek ajándéka. Azzal fogadjuk be ezt az ajándékot, hogy olyan dolgok megtételét választjuk, amelyek fokozzák életünkben a Szentlélek megszentelő hatalmát.

Amikor Márta az otthonába fogadta Jézus Krisztust, hatalmas vágyat érzett

arra, hogy képessége legjavát nyújtva szolgálja az Urat. Testvére, Mária, azt választotta, hogy „Jézus lábainál leülvén” hallgatja a tanítását. Amikor Márta túl soknak érezte, hogy egyedül szolgál fel, így panaszkodott: „Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak?”

Szeretem az elképzelhető legyengédebb feddés e szavait. Tökéletes szeretettel és végtelen könyörülettel a Szabadító így intette őt:

„Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel:

De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.”²³

Nőtestvérek, ha szeretnénk szentek lenni, meg kell tanulnunk odaülni Izráel Szentjének lába elé, és időt szentelni a szentségre. Félretesszük-e a telefont, a teendőik soha véget nem érő listáját és a világ gondjait? Az ima, a tanulmányozás és Isten szavának megfogadása meghívja lelkünkbe az Ő tisztító és gyógyító szeretetét. Fordítsunk hát időt a szentségre, hogy eltelhessünk az Ő szentséges és megszentelő Lelkével.

Amikor a Szentlélek vezet minket, felkészültek leszünk a Szabadító fogadására a szentség ékességében.²⁴

A szentség azt jelenti, hogy Jézus Krisztus engesztelése által szentté válunk

Benjámin király sugalmazott szavai szerint azok válnak szentté Jézus Krisztus engesztelése által, akik engedékenyek, szelídek, alázatosak, türelmesek és telve vannak szeretettel, csakúgy, mint a Szabadító.²⁵ Azt jövendölte, hogy Jézus Krisztus, „a Mindenható Úr, aki uralkodik, aki létezett és létezik minden örökkévalóságtól minden örökkévalóságig, hatalommal lejön a mennyből az emberek gyermekei közé, és agyagból formált hajlékban lakik”. Eljött,

hogy megáldja a betegeket, a bénákat, a süketeket és a vakokat, és hogy feltámassza a holtakat. Mégis „többet [szenvedett], mint amit ember el tud szenvedni, hacsak meg nem hal”²⁶. És bár Ő az egyedüli, aki által szabadítás adatik, kigúnyolták, megkorbácsolták és keresztre feszítették. Isten Fia azonban feltámadt a sírból, hogy mi mind legyőzhessük a halált. Ő az, aki kiáll majd, hogy igazlelkűen megítélje a világot. Ő az, aki mindannyiunkat meg fog váltani. Ő Izráel Szentje. Jézus Krisztus a szentség ékessége.

Amikor Benjámin király népe meghallotta szavait, a földre rogytak, oly mély volt alázatuk és az Istenünk kegyelme és dicsősége iránti tiszteletük. Ráébredtek testi mivoltukra. Mi vajon látjuk-e, milyen teljességgel függünk Urunk, Krisztus kegyelmétől és irgalmától? Felismerjük-e, hogy minden jó ajándék, legyen bár fizikai vagy lelki, Krisztus révén adatik meg nekünk? Emlékezetben tartjuk-e, hogy az Atya örökkévaló terve szerint egyedül Szent Fiában és Szent Fia által adatik nekünk békesség ebben az életben és dicsőségek az örökkévalóságban?

Csatlakozzunk Benjámin király népéhez, akik „mint egyetlen hang kiáltották, mondván: Ó, légy irgalommal, és élj Krisztus engesztelő vérével, hogy bocsánatot nyerhessünk a bűneinkre, és szívünk megtisztulhasson; mert hiszünk Jézus Krisztusban, Isten Fiában, aki a

Ha szeretnénk szentek lenni, meg kell tanulnunk odaülni Izráel Szentjének lába elé, és időt szentelni a szentségre.

mennyet és a földet, és minden dolgot teremtett”²⁷.

Bizonyoságot teszek arról, hogy amint Izráel Szentjéhez jövünk, ránk száll majd a Lelke, hogy öröm tölthesen el minket, valamint elnyerhessük bűneink bocsánatát és lelkiismeretünk békéjét.

Mennyei Atyánk mindannyiunknak megadta a szentté válás képességét. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt azért, hogy betartsuk a szövetségeinket és vezetőnkül fogadjuk a Szentlelket. Jézus Krisztusba vetett hittel az Ő engesztelése által szentekké válunk, hogy halhatatlanságot és örök életet nyerjünk, és megadjuk Istennek a nevét megillető dicsőséget. Életünk legyen mindig szent felajánlás, hogy a szentség ékességében állhassunk az Úr előtt. Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Krónika 16:29.
2. Lásd Tan és a szövetségek 20:31–34.
3. Lásd Tan és a szövetségek 45:57.
4. Lásd Móziás 3:19.
5. Brigham Young, “Remarks,” *Deseret News*, Apr. 2, 1862, 313; lásd még James E. Faust: Szent helyeken állni. *Liahóna*, 2005. máj. 68.
6. 3 Mózes 11:44.
7. D. Todd Christofferson: „A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyíttem”. *Liahóna*, 2011. máj. 97.
8. *Lectures on Faith* (1985), 77.
9. Mózes 7:35.
10. Lásd Mózes 6:57.
11. Lásd Ésaías 57:15.
12. Lásd 1 Nefi 22:21, 24, 26, 28.
13. Lásd Moróni 10:32–33.
14. Lásd 2 Péter 1:4.
15. Lásd Tan és a szövetségek 84:20.
16. Lásd Móziás 4:26.
17. Lásd Tan és a szövetségek 59:9.
18. Lásd Alma 38:12.
19. Lásd Mózes 7:18–19.
20. Tan és a szövetségek 82:14.
21. Lásd 2 Nefi 8:24.
22. 2 Nefi 9:14.
23. Lásd Lukács 10:38–42.
24. Lásd Tan és a szövetségek 45:57–59.
25. Lásd Móziás 3:19.
26. Móziás 3:5, 7.
27. Móziás 4:2.

Linda K. Burton

a Segítőegylet általános elnöke

Bizonyos asszonyok

Bizonyos asszonyok a Szabadító Jézus Krisztusra összpontosítanak, és reményük van az Ő engesztelő áldozatából adódóan.

Szeretett nőtestvéreim! Nagyon szeretünk titeket, és köszönjük nektek gyengéd szívű és lelkes reakciókat az Első Elnökség felkérésére és a #jövénylvoltam kezdeményezésre. Kérlek benneteket, továbbra is imádkozatok, hallgassatok a Lélek suttogásaira, és cselekedjete a kapott késztetések szerint.

Akár helyben utazok, akár a világ más pontjaira, nem szokatlan, hogy valaki ezt kérdezi: „Emlékszel rám?” Mivel fájdalmasan tökéletlen vagyok, el kell ismerem, hogy gyakran nem jutnak eszembe a nevek. Arra azonban emlékszem, milyen valós szeretetet ültet Mennyei Atyám a szívembe, amikor találkozom e drága leányokkal és fiakkal.

Nemrégiben lehetőségem volt meglátogatni néhány olyan szeretett nőt, aki börtönben van. Szívből jövő búcsúnk során az egyik drága asszony így kérlelt: „Burton nőtestvér, kérlek, ne felejs el minket!” Remélem, hogy ő és mások, akik nem szeretnének a feledés homályába merülni, így fognak érezni, miközben megosztok veletek néhány gondolatot ma este.

Bizonyos nők a Szabadító napjaiban: A Szabadító Jézus Krisztusra összpontosítva

Nőtestvéreink a korokon át megmutatták nekünk a tanítványság hithű

mintáját, amit mi is áhítunk elérni. „Az Újszövetségben számos beszámolót olvashatunk olyan [bizonyos] nőkről – akár név szerint ismerjük őket, akár nem –, akik hitet gyakoroltak Jézus Krisztusban [és az Ő engesztelő áldozatában], megismerték és megfogadták a tanításait életükben, valamint bizonyoságot tettek az Úr szolgálatáról, csodáiról és fenségéről. Ezek a nők példamutató tanítványokká és értékes tanúkká váltak a szabadítás munkájában.”¹

Figyeljétek meg ezeket a beszámolókat Lukács könyvében. Először is a Szabadító szolgálata idején:

„És lőn..., hogy [Jézus] jár vala városokként és faluként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát...,

És *némely asszonyok*, ...Mária, a ki Magdalénának neveztetik, ...és Johanna, ...és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik... szolgálnak néki.”²

Azután a feltámadását követően:

„Hanem *valami... asszonyok...*, kik jó reggel a sírnál valának;

És mikor nem találták az ő testét, haza jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él.”³

Számtalanszor olvastam már és siklottam át a látszólag jelentéktelen „némely asszonyok”, „valami asszonyok” – vagyis: „bizonyos asszonyok”

– kifejezések felett, nemrég azonban, amikor alaposabban elgondolkodtam felőlük, e szavak szinte kiugrottak a szövegből. Gondolatok csak bele a *bizonyos* szó szinonimáiba, hithű *bizonyos asszonyok kapcsán*: „meggyőződéssel bíró”, „pozitív”, „magabiztos”, „szilárd”, „határozott”, „meggyőződéses” és „megbízható”.⁴

Miközben e jelzőkön elmélkedtem, eszembe jutott két *bizonyos asszony* az Újszövetségből, akik pozitív, magabiztos, szilárd, meggyőződéses biznyságot tettek a Szabadítóról. Noha hozzánk hasonlatosan ők is tökéletlen nők voltak, tanúbiznyságuk inspiráló.

Emlékeztek a meg nem nevezett asszonyra a kútnál, aki másokat is hívott, hogy jöjjenek és lássák meg, amit ő már megtudott a Szabadítóról? E kérdés formájában tette *bizonyos* tanúságát: „Nem ez-é a Krisztus?”⁵ Biznysága és felhívása oly erőteljes volt, hogy „sokan hívének [Jézusban]”.⁶

Fivére, Lázár halálát követően Márta, az Úr szeretett tanítványa és barátja, biznysára heves érzelmekkel telve kiáltott fel e szavakkal: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Figyeljétek meg, micsoda biznysággal tette hozzá a következőket: „*De most is tudom*, hogy a mit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten.” Biznysága aztán így folytatódott: „...én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövendő vala.”⁷

E nőtestvérektől azt tanulhatjuk, hogy a *biznyos asszonyok* tanítványok, akik a Szabadító Jézus Krisztusra összpontosítanak, és reményük van az Ő engesztelő áldozatából adódóan.

A visszaállítás bizonyos szövetséget megtartó asszonyai: Készek az áldozathozatalra

Biznyos asszonyok az ősi időkben áldozatokat hoztak, amikor tanúságot

tettek Jézus tanításairól és azok szerint éltek. A visszaállítás kezdeti idejében élő *biznyos asszonyok* ugyanezt tették. Drusilla Hendricks és családja azok között volt, akik új megtérként elszenveték a szentek üldöztetését a Missouri állambeli Clay megyében. Férje maradandóan lebénult a Crooked River nevű folyó mentén vívott csatában, így neki kellett gondot viselnie rá és az egész családra.

„Egy különösen nyomasztó időszakban, amikor a család kifogyott az élelmiszerből, [Drusilla] emlékezett arra, amikor egy hang ezt mondta neki: »Tarts ki! Az Úr gondoskodni fog rólatok!«”

Amikor fiára szükség volt a Mormon hadtest önkénteseként, Drusilla először szembeszegült és imában tusakodott Mennyei Atyával, mígnem „olyan volt, mintha egy hang ezt mondaná neki: »Nem vágysz a legmagasabb dicsőségre?« Mire ő természetesen igennel felelt, a hang pedig így folytatta: »Mit gondolsz, hogyan fogod elnyerni, ha nem a legnagyobb áldozatok meghozatala által?«”⁸

Ettől a *biznyos asszonytól* megtanulhatjuk, hogy tanítványként a szövetségek betartása megköveteli az áldozathozatalra való hajlandóságunkat.

Biznyos asszonyok napjainkban: Emlékezni és felkészülni az Úr visszatérésének ünnepére

Említést tettem *biznyos asszonyokról* a Szabadító napjaiban és az evangélium visszaállításának kezdeti idején. Mi a helyzet a napjainkban élő *biznyos asszonyok* tanítványi példájával és biznyságával?

Nemrég egy ázsiai megbízás idején újra nagy sugalmazást jelentett nekem az ott megismert számtalan *biznyos asszony*. Különösen nagy hatást tettek rám az indiai, malajziai és indonéziai első generációs egyháztagok, akik igyekeznek az evangélium kultúrája szerint élni az otthonukban, olykor igen nagy áldozatok árán is, mivel az evangélium szerinti élet gyakran ütközik a családi és nemzeti hagyományokkal. A soknemzedékes *biznyos asszonyok*, akikkel Hong Kongban és Tajvanon találkoztam, folyamatosan megáldják családtagjaikat, az egyháztagokat és közösségüket azáltal, hogy továbbra is a Szabadítóra összpontosítanak, és készek áldozatokat hozni a szövetségek megtartása érdekében. Hasonló *biznyos asszonyok* megtalálhatók szerte az egyházban.

Egy másik *biznyos asszony*, aki már évtizedek óta áldást jelent az életemben, már 15 éve küzd a sorvasztó,

nehéz, egyre rosszabbra forduló zár-
ványtestes myositis nevű betegséggel.
Noha kerekesszékekhez kötött, igyekszik
hálás lenni, és tartja magát a „képes
vagyok rá” listájához, amelyen olyan
dolgok szerepelnek, amelyeket *képes*
megtenni: „képes vagyok lélegezni”,
„képes vagyok nyelni”, „képes vagyok
imádkozni”, „képes vagyok érezni a
Szabadító szeretetét”. Családtagjai és
barátai szinte naponta hallják Krisztusra
összpontosító *bizonyos* tanúságát.

Nemrégiben hallottam Jenny törté-
netét. Ő egy visszatért misszionárius,
akinek a szülei akkor váltak el, míg ő
misszióban volt. Mesélt arról, hogy a
hazatérés gondolata „halálra rémítette”.
Olaszországban teljesített missziója
végén azonban, amikor az Amerikai
Egyesült Államokba hazafelé vivő út
elején megállt a misszióházban, egy
bizonyos asszony, a misszióelnök
felesége, gyengéd szolgálatot nyújtott
neki egyszerűen azzal, hogy megfésülte
a haját.

Évekkel később egy másik *bizonyos*
asszony, Terry – egy cövekai segítő-
egyleti elnök és Krisztus tanítványa

– megáldotta Jenny életét, amikor
Jennyt elhívták az egyházközségi Segí-
tőegylet elnökévé. Akkoriban Jenny
épp a doktori disszertációján dolgozott.
Terry nemcsak vezetőként szolgált
mentorként Jenny számára, hanem ott
ült 10 órát a kórházi ágya mellett is,
amikor Jenny kézhez kapta a riasztó
diagnózist: leukémiája van. Terry látog-
gatta őt a kórházban és elfuvarozta a
különbéféle vizsgálatokra. Jenny bevallot-
ta: „Azt hiszem, nem egyszer hánytam
tele az autóját.”

Betegsége ellenére Jenny továbbra
is derekasan szolgált az egyházközségi
Segítőegylet elnökeként. Legnagyobb
szenvedései közepette is telefonhíváso-
kat bonyolított, üzeneteket küldött, és
látogatóba hívta magához a nőtestvé-
reket. Képeslapokat és rövidke üzene-
teket adott postára, a távolból küldve
szeretetet a nőtestvéreinek. Amikor az
egyházközség kért egy fényképet az
elnökségéről a történeti feljegyzések-
hez, ezt kapták. Mivel Jenny maga is
egy *bizonyos asszony*, mindenkit arra
kért, hogy osztozzanak egymás terhein,
ideértve a sajátjait is.

Bizonyos asszonyként Jenny így tett
tanúságot: „Nemcsak mások szabadu-
lásáért vagyunk itt, hanem a sajátun-
kért is. Ez a szabadulás pedig Jézus
Krisztussal összefogva nyerhető el;
abból, ha megértjük az Ő kegyelmét,
engesztelését, valamint az egyházban
lévő nők iránti szeretetét. Ez pedig
olyan egyszerű dolgokon keresztül tör-
ténik, mint hogy megfésüljük valakinek
a haját, küldünk valakinek egy képesla-
pot a remény és kegyelem sugalmazott,
világos és szemet felnyitó üzenetével,
vagy pedig engedjük, hogy a nőtestvé-
rek szolgáljanak minket.”⁹

Nőtestvérek, amikor elkalandozik
a figyelmünk, kétségek, csüggedés,
vétkes vagy bánat vesz körül, esetleg
úgy érezzük, lelkünk nem bír többet,
akkor fogadjuk el az Úr meghívását,
és igyunk az Ő élő vizéből, mint az a
bizonyos asszony a kútnál, másokat
is erre szólítva, amikor mi magunk is
bizonyos tanúságot teszünk: „Nem ez-é
a Krisztus?”

Amikor az élet igazságtalannak lát-
szik, amint az Mártának tűnhetett fivére
halálakor – amikor a magány, a meddő-
ség, a szeretteink elvesztése, a házas-
ságkötésre és gyermekvállalásra való
lehetőségek tovatűnése, az összetört
otthonok, az elviselhetetlen depresszió,
valamiféle testi vagy mentális betegség,
mindent elsöprő stressz, a szorongás, a
függőség, az anyagi nehézségek vagy
további végtelen lehetőségek bárme-
lyikének szívfájdalmát tapasztaljuk –,
emlékezzünk Mártára, és mi is adjunk
hangot a mi hasonlóan *bizonyos*
tanúságunknak: „*De [én] tudom, [és]*
én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az
Istennek Fia”.

Emlékezzünk a *számos asszonyra*,
akik nem voltak hajlandóak magára
hagyni drága Szabadítónkat a kereszten
elszenvedett kínzó gyötrelmek során,
és akiknek órákkal később abban a

A leukémiája ellenére is az egyházközség segítőegyleti elnökeként szolgáló Jenny (középen), az
elnökség többi tagja társaságában.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

kiváltságban volt részük, hogy dicsőséges feltámadásának első bizonyos tanúi lehettek. Találtassunk közel Őhozzá az imában és a szentírás-tanulmányozásban. Húzódjunk közel Őhozzá azáltal, hogy felkészülünk és hetente veszünk engesztelő áldozata szent jelképeiből az úrvacsora szertartása során, valamint betartjuk szövetségeinket azáltal, hogy szükségük óráján szolgálunk másokat. Talán akkor mi is közte leszünk azoknak a bizonyos asszonyoknak, Jézus Krisztus tanítványainak, akik ünneplik majd az Ő dicső visszatérését, amikor újra eljön.

Nőtestvérek! Bizonyágomat teszem szerető Mennyei Szüleinkről; a Szabadítónkról, Jézus Krisztusról; valamint az Ő értünk hozott végtelen engeszteléséről. Tudom, hogy Joseph Smith próféta előre elrendeltetett a visszaállítás prófétájává. Tudom, hogy a Mormon könyve igaz, és Isten hatalma által került lefordításra. Napjainkban is megáldattunk egy élő prófétával, aki Thomas S. Monson elnök. Ezekben az igazságokban bizonyos vagyok! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Megjegyzés: 2017. április 1-jén Burton nőtestvért felmentették a Segítőegylet általános elnökeként.

JEGYZETEK

1. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 3.
2. Lukács 8:1–3; kiemelés hozzáadva.
3. Lukács 24:22–23; kiemelés hozzáadva.
4. A *bizonyos* szó jelentheti azt is: némely, valamely, egyes. Beszédemben azonban leginkább olyan értelemben szeretném használni, hogy biztos, magabiztos, hithű.
5. János 4:29.
6. János 4:39.
7. János 11:21–22, 27; kiemelés hozzáadva.
8. Lásd Jennifer Reeder and Kate Holbrook, eds., *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017), 51–52.
9. A szerző, Jennifer Reeder engedélyével, aki az Egyháztörténelmi Részleg 19. századi nők történelmének szakértője.

Az én békességemet hagyom néktek

Az Úr békességet ígért tanítványainak, amikor távozni készült tőlük. Nekünk is ugyanezt ígérte.

D rága nőtestvéreim, ma este megáldott bennünket Isten Lelke. E rendkívüli női vezetők által elmondott sugalmazott üzenetek és a zene megerősítették hitünket és növelték azon vágyunkat, hogy betartsuk a szent szövetségeket, melyeket szerető Mennyei Atyánkkal kötöttünk. Éreztük, ahogy növekszik az Úr Jézus Krisztus iránti szeretetünk, és az Ő engesztelő

áldozatának bámulatos ajándéka iránti nagybecsülésünk.

Ma esti üzenetem egyszerű. Mind éreztük ma este a békességet. Mindannyian szeretnénk gyakran ilyen békét érezni magunkban, a családkunkban és a körülöttünk élőkben. Az Úr békességet ígért tanítványainak, amikor távozni készült tőlük. Nekünk is ugyanezt ígérte. De megmondta, hogy a maga módján adja a békességet, nem

úgy, ahogy a világ adja. Így jellemezte a saját módját a békesség elküldésére:

„Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszettekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.

Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:26–27).

Móziás fiainak szüksége volt a békesség eme ajándékára, amikor misszióba indultak a lámániták közé. Érzékelve feladatuk hatalmas voltát, meglehetősen szorongtak, ezért megerősítésért imádkoztak. És „az Úr meglátogatta őket Lelkével és így szólt hozzájuk: Vigasztalódjatok meg. És ők megvigasztalódtak” (Alma 17:10; lásd még Alma 26:27).

Időnként – például a bizonytalanság idején, és amikor úgy tűnik

számotokra, hogy kihívások közelednek – talán ti is békességre vágytok. Móziás fiai megtanulták azt a leckét, melyet az Úr Moróninak tanított, és amely mindannyiunk számára útmutatást ad: „[Ha] hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket. Gyengeséget adok az embereknek, hogy alázatosak legyenek; és kegyelmem elegendő minden olyan embernek, aki megalázkodik előttem; mert ha megalázkodnak előttem és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat” (Ether 12:27).

Moróni azt mondta, hogy „miután meghallotta... ezeket a szavakat, megvigasztalód[ott]” (Ether 12:29). E szavak mindannyiunk számára vigasztalóak lehetnek. Azok, akik nem ismerik fel saját gyengeségeiket, nem fejlődnek. A gyengeségeitek ismerete áldás, mert segít alázatosnak

maradnotok, és mindig a Szabadító felé fordít benneteket. A Lélek nem csupán vigasztal, hanem Ő az a közvetítő is, aki által az engesztelés képes változást előidézni magában a természetetekben. Ekkor a gyenge dolgok erőssé válnak.

Sátán időnként próbára teszi a hiteteket; ez megtörténik Jézus Krisztus minden tanítványával. E támadások ellen úgy védekezhettek, ha társként magatok mellett tartjátok a Szentlelket. A Lélek majd békét suttog a lelketeknek. Arra ösztönöz, hogy hittel haladjatok előre. És felidézni benneteket azon alkalmak emlékét, mikor éreztétek Jézus Krisztus világosságát és szeretetét.

Talán az emlékezés lesz a legdrágább ajándék, melyet a Lélek adhat nektek. Ő majd „eszettekbe juttatja mindazokat, a miket [az Úr mondott] néktek” (János 14:26). Ez az emlék lehet egy megválaszolt ima, egy pap-sági szertartás, bizonyosságotok megerősítése vagy egy olyan pillanat, amikor láttátok Isten kezét az életekben. Egy eljövendő napon, amikor erőre van szükségetek, a Lélek talán azokat az érzéseket juttatja majd eszettekbe, melyekben épp most, ezen a gyűlésen van részetek. Imádkozom, hogy így legyen.

A Lélek gyakran eszembe juttat egy emléket, amikor sok évvel ezelőtt, az ausztriai Innsbruckban részt vettem egy esti úrvacsorai gyűlésen, amelyet egy fémsufniban tartottak. Az építmény egy vasúti felüljáró alatt helyezkedett el. Csupán egy maréknyi ember volt jelen, faszékeken ültek. A legtöbbjük nő volt, némelyik fiatalabb, némelyik idősebb. Mikor kiosztották a kis gyülekezetnek az úrvacsorát, láttam a hála könnyeit. Éreztem a Szabadító szeretetét eme szentek iránt, és ők is érezték. De a csoda, amelyre a legvilágosabban emlékszem, az a fényesség volt, amely ezt a fémsufnit betölteni látszott egy

békés érzés kíséretében. Késő este volt, nem voltak ablakok, a helyiséget mégis mintha déli napsütés ragyogta volna be.

A Szent Lélek világossága fényesen ragyogó és bőséges volt azon az estén. Az ablakok pedig, melyeken beragyogott a világosság, azoknak a szenteknek az alázatos szíve volt, akik az Úr elé járultak, bűnbocsánatra törekedve, és elkötelezve magukat arra, hogy mindig emlékeznek Órá. Nem volt nehéz emlékezni Rá akkor, és e szent élmény emléke megkönnyítette számomra, hogy az azt követő években is emlékezzek Órá és az engesztelésére. Azon a napon az úrvacsorai imában található ígéret, mely szerint a Lélek velünk lesz, betöltött – világos és békés érzéseket hozva magával.

Hozzátok hasonlóan én is hálás vagyok azért, hogy az Úr oly sokféle módon látogatott meg a Vigasztalóval, amikor békességre volt szükségem. Mennyei Atyánkat azonban nem csupán a vigasztalódásunk érdekli, hanem a felfelé tartó fejlődésünk is. A „Vigasztaló” megnevezés csak az egyik

módja annak, ahogy a Szentlelket a szentírásokban jellemzik. Itt egy másik is: „És most, bizony, bizony mondom neked, helyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet” (T&Sz 11:12). Gyakran a jó, melynek megtételére vezet bennünket, az, hogy valaki másnak segítsünk megkapni Isten vigasztalását.

Az Úr az Ó bölcsességében szervezetekben és osztályokban hozott össze benneteket az Ó egyházában. Azért tett így, hogy növelje a jó megtételére való hatalmatokat. Ezekben a szervezetekben bizonyos köteleességek várnak rátok, hogy az Ó nevében másokat szolgáljatok. Például, ha fiatal nők vagytok, talán megkér a püspökötök vagy a Fiatal Nők vezetőtök, hogy nyújtsátok ki a kezeteiket egy babérkoszorú felé, aki esetleg „kevésbé tevékeny” vált, ahogy arra gyakran utalunk. Ti talán a püspöknél vagy a Fiatal Nők vezetőnél is jobban ismeritek őt. Talán tudjátok, hogy otthoni gondokkal vagy iskolai nehézségekkel küzd-e, vagy esetleg mindkettővel.

Lehet, hogy a vezetőitek nem is tudják, miért érezték késztetést arra, hogy titeket kérjenek meg ennek a lánynak a felkarolására, de az Úr tudja – és Ó a Lelke sugalmazása által irányítja ezt a munkát.

Az erőfeszítéseitek sikerességéhez a változás csodájára lesz szükség a ti szívetekben és annak a fiatal nőnek a szívében is, akinek a megmentésére elküldtek – ehhez pedig szükség van a Szentlélek társaságára. A Lélek lehetővé teheti, hogy úgy lássátok ezt a kevésbé tevékeny babérkoszorú lányt, ahogy az Úr látja, aki ismeri az ő szívét és a tetteket, és ismeri a szívek megváltoztatásának lehetőségeit. Az Úr mindkettőtöket meglátogathat az Ó Lelke által, hogy alázatra, megbocsátásra és szeretetre késztesse.

Ez a Lélek képes ösztönözni azokra a szavakra, tettekre és arra a türelemre, melyre szükségetek van ahhoz, hogy visszahívjatok egy bárányt a nyájba. És képes megérinteni a Babérkoszorú osztály nyájának szívét is, hogy szeretettel fogadják az elveszett bárányt, hogy amikor az visszajön, úgy érezze: hazatért.

A jó megtételére való hatalmatok Isten leányainak csoportjaként nagyban függ majd a köztetek uralkodó egység és szeretet meglététől. Ez a békesség egy másik olyan ajándéka, mely a Szentlélek által adatik.

Alma értette ezt. Ezért könyörgött népének, hogy „ne legyenek viszálykodás[ai]k egymással, de hogy egy szemmel tekintsenek előre, egy hittel és egy keresztséggel rendelkezven, szívüket egységbe és szeretetbe összefonva egymás iránt” (Móziás 18:21).

Az egység nélkülözhetetlen ahhoz, hogy az osztályunkban és a családjunkban velünk legyen a Lélek. Azonban tapasztalatból tudjátok, ahogyan én is, hogy az ilyen szeretetteljes egységet

nehéz fenntartani. A Szentlélekre van szükségünk társként ahhoz, hogy felnyissa a szemünket és megzabolázza az érzéseinket.

Emlékszem, hogy egyszer a hét- vagy nyolcéves fiunk annyira ugrált az ágyán, hogy azt hittem, összetörik alatta. Éreztem az indulat szikráját, és gyorsan megpróbáltam rendbe szedni házam népét. Apró vállainál fogva megragadtam a fiamat, és szemmagasságba emeltem.

A Lélek az elmémbe ültetett néhány szót. Halk hangnak tűnt, de a szívembe hatolt: „Egy nagyszerű embert tartasz a kezében.” Gyengéden visszatettem az ágyra, és bocsánatot kértem.

Mostanra azzá a nagyszerű férfivá vált, akit a Szentlélek engedett, hogy 40 évvel ezelőtt meglássak benne. Örök hálát érzek, hogy az Úr megmentett a goromba érzéseimtől áltál, hogy elküldte a Szentlelket hozzám, és hagyta, hogy úgy lássam Isten gyermekét, ahogyan Ő látja.

Akkor jön el az az egység, melyre a családjainkban és az egyházban törekszünk, ha hagyjuk, hogy a Szentlélek hatással legyen arra, amit akkor látunk, amikor egymásra tekintünk, és akkor is, ha egymásra gondolunk. A Lélek Krisztus tiszta szeretetével lát. Hallgatások meg Mormon szavait, aki a jószívűséget jellemezte. Gondoljatok olyan alkalmakra, amikor éreztétek azt:

„[A] jószívűség hosszan tűrő, és kedves, és nem irigykedik, és nem

fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem könnyű felbosszantani, nem gondol rosszra, és nem örvend a gonoszságnak, hanem az igazságnak örvend, minden dolgot elbír, minden dologban hisz, minden dolgot remél és minden dolgot elvisel.

Ezért tehát, szeretett testvéreim, ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmik vagytok, mert a jószívűség soha el nem múlik. Ragaszkodjatok tehát a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között, mert minden dolognak el kell múlnia –

De a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találhatik, hogy rendelkezik ezzel.

Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá [és leányaivá] legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reményességünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta” (Moróni 7:45–48).

Ez az a cél, melyet Mennyei Atyátok tartogat számotokra, becses leányai számára. Talán távoli célnak tűnik, de az Ő nézőpontjából tekintve nem is vagytok annyira távol tőle. Ezért meglátogat benneteket az Ő Lelkével, hogy

vigasztaljon, bátorítson és ösztönözzön a továbbhaladásra.

Szilárd bizonyágot tesztek nektek arról, hogy az Atya ismer benneteket – ismeri a szükségleteiteket és tudja a neveteket –, Ő szeret titeket, és hallja az imáitokat. Szeretett Fia hív benneteket, hogy jöjjetek Őhozzá. És Ők elküldik a Szentlelket, hogy kíséren titeket azon erőfeszítéseitekben, hogy másokat szolgáljatok Őértük.

Jézus Krisztus engesztelése miatt a Szentlélek állandó társasága megtisztító és szeplőtelenlévő hatással lesz a lelketekre. Ugyanazt a békességet fogjátok akkor érezni, melyről a Szabadító a tanítványainak azt ígérte, hogy velük hagyja. Ezzel a békességgel együtt fényes reménység is érkezik, valamint világosság és szeretet, mely az Atyától jön, és szeretett Fiától, aki földi királyságát az Ő élő prófétájának adott kinyilatkoztatáson keresztül vezeti. Erről teszem bizonyágomat az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Isten családjának egybegyűjtése

Isten, az Atya, azt akarja, hogy gyermekei családként és dicsőségben térjenek haza Őhöz.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, örömmre szolgál, hogy itt lehetek veletek az általános konferencia ezen ülésének kezdetén. Szívélyesen üdvözöllek benneteket.

Az általános konferencia mindig is az utolsó napi szentek egybegyűlésének ideje volt. Már régóta nem tudunk csupán egyetlen helyen egybegyűlni, az Úr azonban biztosította annak módját, hogy az általános konferencia áldásai mindannyiútokhoz elérjenek, bárhol is legyetek. Ugyan igen lenyűgöző látni az ebben a hatalmas Konferencia-központban egybegyűlt szenteket, nekünk, akik ennél az emelvénynél állunk, lelki szemeink előtt lebeg annak a több millió embernek is a látványa, akik a világ különböző pontjain gyűltek össze velünk együtt, hogy megnézzék és meghallgassák a konferenciát. Sokan a családtagjaitokkal gyűltetek össze, míg néhányan barátokkal vagy más egyháztaggal.

Akárhol is vagytok és akárhogy is halljátok a hangom, kérlek, tudjátok, hogy habár személyesen nem vagytok itt, érezzük, hogy lélekben velünk vagytok. Reméljük, hogy mindannyian egynek érzitek magatokat velünk, és érzitek

majd azt a lelki erőt, melyben akkor van részünk, amikor a hívők egy csoportja egybegyűlik Jézus Krisztus nevében.

Készítetést éreztem arra, hogy ma egy másik fajta egybegyűjtésről is beszéljek nektek. Az általános konferenciával ellentétben ez nem csupán félévente történik, hanem az egyház visszaállításának kezdete óta

folyamatosan, az utóbbi években pedig egyre csak fokozódott. Amiről most beszélni szeretnék, az Isten családjának egybegyűjtése.

Ennek leírásához a legjobb az lenne, ha még a születésünk előttről indulnánk, még az előttről is, amit a Biblia a „kezdetként” említ (lásd 1 Mózes 1:1). Akkoriban Mennyei Atyánkkal éltünk az Ő lélekgyermekéiként. Ez a földön valaha is élt összes emberre igaz.

A „testvér” szó számunkra nem csupán egy barátságos, szívélyeskedő megszólítás, hanem egy örök igazság kifejezése: Isten az emberiség szó szerinti Atyja, mi pedig mindannyian az Ő örököseivel családjának tagjai vagyunk. Mivel Ő egy tökéletes Atya szeretetével szeret minket, azt akarja, hogy fejlődjünk és Hozzá hasonlóvá váljunk. Az általa elrendelt terv szerint családokban jöttünk a földre, hogy olyan tapasztalatokban legyen részünk, melyek felkészítenek bennünket arra, hogy visszatérjünk Őhöz és úgy éljünk, ahogyan Ő.

E terv központi eleme volt az az ígéret is, hogy Jézus Krisztus felajánlja magát áldozatként, hogy megmentsen bennünket a bűntől és a haláltól. E terv részeként a mi feladatunk annyi, hogy elfogadjuk a Szabadító áldozatát azáltal, hogy engedelmeskedünk az evangélium törvényeinek és szertartásainak. Ti és én is elfogadtuk ezt a tervet. Sőt, örveztünk miatta még úgy is, hogy tudtuk, ez azzal fog járni, hogy el kell hagynunk Atyánk jelenlétét, és el fogjuk felejteni, milyen is volt ott lenni Ővele.

De nem teljes sötétségben lettünk ideküldve. Mindannyian kaptunk valamennyit Isten fényéből, melyet „Krisztus világosságának” is hívunk, hogy segítsen nekünk különbséget tenni a jó és a gonosz, a helyes és a helytelen között. Ezért van az, hogy még azok is, akik csak keveset, vagy akár semmit sem tudnak az Atya tervéről, képesek a szívükben érezni, hogy bizonyos cselekedetek igazak és helyesek vagy sem.

Gyermekeink nevelése közben a helyes és helytelen dolgok iránti érzékünk különösen kiélezett. Szinte minden szülő veleszületett vágya az, hogy erkölcsi értékeket tanítson a gyermekeinek. Ez része Mennyei Atyánk terve csodájának. Azt akarja, hogy a gyermekei a földre jöjjenek, és egy, a mennyben is létező, örök családi mintát kövessenek. Az örökkévalóságban a családok jelentik az alap szervezeti egységet, és ezért Atyánk azt akarja, hogy a földön is ugyanígy legyen ez. Habár a földi családoktól távol áll a tökéletesség, a család biztosítja a legnagyobb esélyt arra, hogy Isten gyermekeit a mennyben érezhető leginkább megközelítő szeretettel fogadják – ami maga a szülői szeretet. A családok továbbá a legjobb helyek arra, hogy megőrizzük és továbbadjuk azon erkölcsi értékeket és igaz tanításokat, melyek a

legnagyobb valószínűséggel visszavezetnek bennünket Isten jelenlétébe.

Isten gyermekei közül csupán nagyon kevésnek adatik meg ebben az életben az a képesség, hogy teljes egészében megértsék az Ő tervét, és részesüljenek mindazon papsági szertartásokban és szövetségekben, melyek a Szabadító engesztelő hatalmát teljes mértékben hatásossá teszik az életükben. Még a legjobb szülőkkal rendelkező emberek is élhetnek úgy hithű életet a rendelkezésükre álló világossággal, hogy soha nem hallottak Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről, vagy soha nem hívták őket, hogy keresztkeljenek meg az Ő nevében. Ez a világtörténelemben valaha élt rengeteg fivérünkre és nővérünkre is igaz.

Lehet, hogy ezt némelyek igazságtalannak vélik. Talán még azt is próbálják bizonygatni vele, hogy nincs is semmilyen terv vagy követelmény a szabaduláshoz, közben pedig úgy érzik, hogy

egy igazságos és szerető Isten nem hozna létre egy olyan tervet, mely az Ő gyermekei közül csak ilyen kevesek számára elérhető. Mások lehet, hogy arra a következtetésre jutnak, miszerint Isten nyilván előre meghatározta, hogy mely gyermekeit menti meg, és csak számukra teszi elérhetővé a tervét, míg mások, akik soha nem is hallottak az evangéliumról, egyszerűen csak nem lettek „kiválasztva”.

A Joseph Smith próféta által visszaállított igazságok miatt azonban ti és én tudjuk, hogy Isten terve ennél sokkal szeretetteljesebb és igazságosabb. Mennyei Atyánk izgatottan várja, hogy az egész családját egybegyűjthesse és megáldhassa. Bár tudja, hogy némely gyermeke elutasítja ezt, az Ő terve mindannyiuknak megadja a lehetőséget arra, hogy elfogadják vagy elutasítsák az Ő hívását. E terv középpontjában pedig a családok állnak.

Évszázadokkal ezelőtt Malakiás próféta azt mondta, hogy az eljövendő napokban Isten elküldi Illést, aki „az Atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz” (Malakiás 4:6).

Ez a jövődőlés olyan fontos volt, hogy a Szabadító is idézte, amikor feltámadása után ellátogatott az amerikai földrészre (lásd 3 Nefi 25:5–6). Amikor pedig Moróni angyal meglátogatta Joseph Smith prófétát, ő is idézte ezt a jövődölést Illésről, a szívekről, az atyákról és a gyermekekről (lásd Joseph Smith története – 1:36–39).

Ma április 1-je van. Két nap múlva, április 3-án lesz 181 éve annak, hogy Malakiás jövődölése beteljesedett. Azon a napon jött el Illés, és adta át Joseph Smithnek a papsági hatalmat a családok örökkévalóságra történő összepecsételésére (lásd T&S 110:13–16).

Attól kezdve egészen napjainkig a családtörténetek felkutatására irányuló

érdeklődés rohamszerűen nőtt. Az emberek eddig soha nem látott mértékben, és látszólag már nem csupán kíváncsiságból kezdtek el érdeklődni a felmenőik iránt. Ezt az érdeklődést világszerte számos családtörténeti könyvtár, szervezet és technológiai megoldás igyekszik kielégíteni. Az internet kommunikációt elősegítő képessége egész családok számára tette lehetővé, hogy olyan sebességgel és alaposítással kutassák fel őseiket, ahogy az korábban soha nem volt lehetséges.

Miért történik mindez? Jobb kifejezés híján „Illés lelkének” hívjuk ezt. De ugyanígy nevezhetnénk egy jövődőlés beteljesedésének is. Bizonyoságot tesztek arról, hogy Illés valóban eljött. A gyermekek szíve – titeket és engem is beleértve – az atyáink, az őseink felé fordult. Az őseitek iránt érzett kötődések e jövődőlés beteljesedésének részét képezik. A saját lényetek legmélyébe lett elültetve. Pusztán genetikánál azonban jóval többről van itt szó.

Például, amikor követitek a készítéseket, hogy többet megtudjatok a családtörténetetekről, felfedezhetitek, hogy egy távoli rokon esetleg hasonlít rátok, vagy hasonlóan érdeklődik a könyvek iránt, vagy hasonlóan tehetséges énekes, mint ti. Ez nagyon érdekes és elgondolkodtató tud lenni. Ha azonban ezen a ponton felhagytok a munkálkodással, érezni fogjátok, hogy valami még hiányzik. Ez azért van, mert Isten családjának egybegyűjtéséhez és egyesítéséhez egyszerű melengető érzéseknél többre van szükség. Ez papási szertartásokkal egybekötött szövetéseket kíván.

Számos őstöknek nem volt része ezekben a szertartásokban. Isten gondviselésének köszönhetően nektek viszont igen. Isten pedig tudta, hogy szeretettel fogtok közeledni őseitek

felé, és hogy megadjátok majd nektek az a technológia, melynek segítségével be tudjátok azonosítani őket. Azt is tudta, hogy ilyen időkben éltek majd, amikor a szent templomok minden eddiginél nagyobb mértékben állnak majd rendelkezésükre, hogy ott elvégezhesétek a szertartásokat. Azzal is tisztában volt, hogy megbízhat benneteket az őseitekért végzett munka végrehajtásával.

Természetesen mindannyiunk élete tele van sürgető dolgokkal, melyek a figyelmünket és időnket követelik. Mindenkire jutnak olyan teendők, melyeknek az Úr elvárja, hogy képességeinken felül tegyünk eleget. Szerencsére az Úr mindannyiunknak biztosítja az utat is ahhoz, hogy magabiztosságra és megelégedettségre leljünk a szolgálatunk során, beleértve ebbe a családtörténeti szolgálatot is. Azon hitünk szerinti meggyőződésünkből nyerünk erőt a tőlünk elvárt dolgok megtételére, hogy „a Szabadító nem ad parancsolatokat [nekünk], csak akkor, ha utat készít számu[n]kra, hogy végrehajthass[u]k azt a dolgot, amit megparancsol nek[ünk]” (1 Nefi 3:7).

Tapasztalatból tudom, hogy ez igaz. Sok évvel ezelőtt még egyetemi hallgatóként találkoztam egy férfival, aki a világ egyik legnagyobb számítástechnikai cégénél dolgozott. Ez még az iparág hőskorában volt, és

történetesen a cége elküldte ezt a fiatalembert, hogy számítógépeket adjon el Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza számára.

Amennyire meg tudtam állapítani, az illető nem igazán volt vallásos. Csodálattal teljes döbbenettel a hangjában ezt mondta: „Ebben az egyházban egy őskutatásnak nevezett dolgot végeztek, mely során elhunyt emberek neveit keresgálték annak reményében, hogy majd beazonosítsák az őseiteket. Az emberek, leginkább nők, irattartó szekrények között rohangáltak, és apró kártyákon kutakodtak információk után.” Ha jól emlékszem, azt mondta, hogy a hölgyek sportcipőben voltak, hogy egy kicsit gyorsabban futhassanak. A férfi folytatta: „Amint láttam, hogy milyen mértékű munkát próbálnak elvégezni, rájöttem, hogy miért is találták fel a számítógépeket.”

Nos, részben igaza volt. A számítógépek a családtörténeti munka jövőjének később valóban fontos részét képezték – csak éppen nem azok, amiket ő árult. Egy sugalmazott egyházi vezető úgy döntött, hogy nem veszi meg a számítógépeit. Az egyház úgy döntött, hogy egy olyan technológiára fog várni, amit akkor még elképzelni sem tudtak. Az azóta eltelt számos év alatt azonban megtanultam, hogy még a legeslegjobb technológia sem tudja helyettesíteni az olyan, mennyből

érkező kinyilatkoztatást, melyben annak az egyházi vezetőnek is része volt. Ez egy lelki természetű munka, amit az Úr az Ő Szent Lelke által irányít.

Csupán néhány héttel ezelőtt éppen a saját családtörténetemen dolgoztam egy tanácsadóval az oldalamon, egy másik segítőtől pedig telefonos kapcsolatban voltam. A számítógép képernyőjén egy olyan probléma állt előttem, melynek megoldása meghaladta halandó képességeimet. Két nevet láttam, melyet a technológia csodája küldött nekem, és akik úgy tűnt, egy templomi szertartásra vártak. De a gond az volt, hogy a két név különbözött, mégis okunk volt azt feltételezni, hogy ugyanarról a személyről van szó. Az én feladatomban az igazság megállapítása volt.

Megkértem a tanácsadóimat, hogy ők mondják meg nekem. Ők azt mondták: „Nem, neked kell eldöntened.” Teljesen biztosak voltak abban, hogy képes leszek felismerni az igazságot. A számítógép, annak minden erejével és információjával meghagyta nekem azt az áldást, hogy egy képernyőre meredve, további kutakodás kíséretében kiértékelhessem a rendelkezésre álló információt, csendben imádkozhassak, és rájöhessek, mi is az igazság. Az ima hatására magabiztosan tudtam, mit kell tennem – csakúgy, mint más olyan helyzetekben is, amikor egy adott probléma megoldásához a menny segítségére kellett hagyatkoynom.

Nem tudhatjuk, hogy Isten milyen csodák megalkotására sugalmazza majd az embereket, melyek segítenek majd az Ő családjá egybegyűjtésének munkájában. Azonban akármilyen csodás találmányok is bukkannak fel, a használatukhoz szükség lesz a Lélek munkálkodására is a hozzátok és hozzám hasonló emberekben. Ezen nem kell meglepődnünk. Végző soron ők mindannyian Isten szeretett fiai és

leányai. Ő bármely szükséges sugalmazást megad, hogy általa lehetőséget adjon nekik visszatérni Hozzá.

Az elmúlt években az egyház fiatalsága inspiráló módon reagált Illés lelkére. Sokan rendelkeznek saját, korlátozott használatú templomi ajánlással, és gyakran élnek is vele. A templomi keresztlőhelyiségek zsúfoltabbak, mint valaha; sőt, néhány templomnak a nyitvatartáson is változtatnia kellett, hogy az egyre növekvő számú fiatal ki tudja szolgálni.

Korábban ritka, de szorgalmazott dolog volt, hogy egy fiatal saját neveket hozzon a templomba. Ma ez már teljesen természetes, és gyakran maguk a fiatalok kutatták fel ezeket az ősoket.

Elmondható továbbá, hogy számos fiatal rájött arra, hogy azáltal, hogy időt szenteltek a családtörténeti és templomi munka elvégzésére, a szabadítás tervébe vetett bizonyáguk is megerősödött. Hatására a Léleknek az életükre gyakorolt hatása nőtt, a gonoszé pedig csökkent. Segített nekik közelebb érezniük magukat a családjaikhoz és az Úr Jézus Krisztushoz is. Rájöttek arra, hogy ez a munka nemcsak a halottakat menti meg, hanem mindannyiunkat (lásd T&S 128:18).

A fiatalok csodálatra méltó módon ragadták meg ezt a jövőképet. Most már a szüleiken van a sor, hogy felzárkózzanak hozzájuk. A fiatalok

által végzett munka miatt mostanra már sokan fogadták el a keresztséget a lélekvilágban, és várják azon szertartásokat, melyeket ezen a világon csak a felnőttek tudnak elvégezni a templomban. Mennyei Atyánk családjának egybegyűjtése olyan munka, mely nemcsak a fiataloknak és a nagyszülőknek szól, hanem mindenkinek. Mindannyian egybegyűjtők vagyunk.

Ez a mi nemzedékünk munkája, melyet Pál apostol úgy hívott: „az idők teljességének rendje”, vagyis az idők teljességének adományozási korszaka, amikor azt mondta, Isten „ismét egybe[gyűjt] magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön vannak” (Efézusbeliek 1:10). Ez Isten szeretett Fia, Jézus Krisztus engesztelő munkája révén vált lehetségessé. Őáltala a családtagjaink, „kik egykor távol valá[nak], közelvalókká [lettek] a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat” (Efézusbeliek 2:13–14). Hozzám hasonlóan ti is éreztétek már ezt, amikor egy őstök képére pillantva fokozott szeretet töltött el benneteket. Éreztétek ezt a templomban is, amikor az egyik kártyán lévő név többnek tűnt egy egyszerű névnel, és biztosan éreztétek, hogy az illető tudta, hogy ott vagytok, és érezte a ti szereteteteket.

Tanúságomat teszem, hogy az Atyaisten azt akarja, hogy gyermekei családként és dicsőségben térjenek haza Őhozzá. A Szabadító él. Ő irányítja és megáldja ezt a munkát, vigyáz ránk és irányít bennünket. Köszöni nektek az Ő családjának egybegyűjtésében végzett hithű szolgálatokat, melyhez megígérem, hogy megkapjátok a szükséges sugalmazott segítséget is. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

M. Joseph Brough

második tanácsos a Fiatal Férfiak Általános Elnökségében

Az Ő mindennap irányító keze

Mennyei Atya mindenki másnál jobban tudja, hogy nektek és nekem mire van szükségünk.

Az igazlelkű nagyszülők jelentik Mennyei Atya egyik előszeretettel alkalmazott eszközét gyermekei irányításában. Édesapám anyja is ilyen asszony volt. Egy alkalommal – amikor még olyan fiatal voltam, hogy nem is maradtak róla emlékeim – édesapám ráncha szedett engem. Nagymamám, aki tanúja volt ennek a fegyelmezésnek, megjegyezte: „Monte, azt hiszem, hogy túl keményen regulázd meg a fiút.”

Édesapám így felelt: „Anyá, úgy teszem helyre a gyerekeimet, ahogy akarom.”

Mire a bölcs nagymamám halkán ennyit mondott: „Én is.”

Biztos vagyok benne, hogy édesapám aznap meghallotta édesanyja bölcs iránymutatását.

Amikor az irányításra gondolunk, eszünkbe juthat a mindannyiunk által ismert és szeretett himnusz, az Isten gyermeke vagyok. A refrénben ezeket a szavakat találjuk: „Vezess engem, járj mellettem, mutasd az utat”¹.

A közelmúltig úgy értelmeztem, hogy ez a refrén a szülőknek szóló isteni útmutatás. Miközben ezeken a szavakon gondolkoztam, rájöttem, hogy

bár valóban tartalmazznak ilyen útmutatást, létezik egy sokkal tágabb értelmük is. Egyénileg mindannyian naponta fohászkodunk azért, hogy Mennyei Atya mutasson irányt nekünk, vezessen minket és járjon mellettünk.

Dieter F. Uchtdorf elnök kifejtette: „Mennyei Atyánk mindenki másnál jobban tudja, mire van szüksége a gyermekeinek. Ez az Ő munkája és dicsősége, hogy segítsen nekünk minden fordulónál, és csodálatos fizikai

és lelki forrásokat biztosítson, hogy segítsen bennünket a hozzá visszavezető ösvényen.”²

Hallgassátok ezeket a szavakat: Mennyei Atya mindenki másnál jobban tudja, hogy nektek és nekem mire van szükségünk. Ennek eredményeképpen olyan személyes segélycsomagot alakított ki, amelyet mindegyikünk használhat. Sok alkotóeleme van. Része az Ő Fia és az engesztelés, a Szentlélek, a parancsolatok, a szentírások, az ima, a próféták, az apostolok, a szülők, a nagyszülők, a helyi egyházi vezetők, és sokan mások – mindannyian segítenek nekünk abban, hogy egy nap majd visszatérjünk és Ővele éljünk.

Hadd osszak meg ma veletek csupán néhányat a segélycsomag alkotóelemei közül, amelyek segítettek felismernem, hogy egy szerető Atya vezet, irányít és jár mellettem és a családommal. Azért imádkozom, hogy mindegyikőtök felismerje a saját tapasztalataiból, hogy Mennyei Atya vezet titeket, irányt mutat és mellettetek jár; e tudás birtokában pedig magabiztosan haladjatok előre, tudva azt, hogy igazából soha nem vagytok egyedül.

Mennyei Atya parancsolatai a segélycsomag kulcsfontosságú alkotóelemei. Alma kijelentette: „[A] gonoszság sohasem volt boldogság”³. A helytelen viselkedés helyreigazítás nélküli eltérése hamis együttérzés, és ráerősít arra a közkeletű vélekedésre, hogy a gonoszság mégiscsak lehet boldogság. A lámánita Sámuel világosan szembement ezzel a vélekedéssel: „[G]onosz cselekedetekben kerestetek a boldogságot, mely ellentétben áll azon igazlelkűség természetével, mellyel a mi nagyszerű és Örökkévaló Főnk rendelkezik.”⁴

Profétái révén Mennyei Atya állandóan emlékeztet minket arra, hogy az igazlelkűségben van a boldogság. Benjámin király például azt tanította, hogy Mennyei Atya „megköveteli tőletek, hogy úgy tegyetek, ahogyan azt megparancsolta nektek; amit ha megtesztek, akkor rögtön megáld benneteket”⁵. Egy másik himnuszban hasonló emlékeztetőt találunk:

*Tartsd meg a törvényt, Isten ígését,
Mert lelki nyugalmat és békét ez ad.
És áldást hoz majd...⁶*

A 14. születésnapom környékén többet is megtudtam néhány ilyen áldásról. Észrevettem, hogy a szüleim másképpen kezdtek viselkedni. Átgondolva mindazt, amit megfigyeltem, rákérdeztem: „Misszióba megyünk?” Édesanyám megdöbben arckifejezése igazolta a

gyanúmat. Később, a családi tanácsunk során a testvéreimmel megtudtuk, hogy a szüleinket elhívták, hogy az egyik misszió felett elnököljenek.

Wyomingban élünk, egy gyönyörű birtokon. Az én szempontomból az élet tökéletes volt. Hazajöttem az iskolából, elvégeztem a feladataimat, aztán mehettem vadászni, horgászni vagy felfedezőutakat tenni a kutyámmal.

Nem sokkal azt követően, hogy értesültem az elhívásról, rájöttem, hogy meg kell majd válnom a kutyámtól, Blue-től. Nekiszegeztem a kérdést édesapámnak, hogy mit is tegyek Blue-val. Ki akartam hangsúlyozni, hogy micsoda igazságtalanságot kér Isten. Soha nem felejttem el a válaszát. Ezt mondta: „Nem is tudom. Valószínűleg nem jöhet velünk, úgyhogy jobb, ha megkérdezed Mennyei Atyát.” Nem erre a válasza számítottam.

Elkezdtem olvasni a Mormon könyvét. Buzgón imádkoztam, hogy megtudjam, el kell-e ajándékoznom a kutyámat. Nem érkezett meg azonnal a válasz, viszont egy konkrét gondolat hatolt újra és újra az elmémbe: „Ne légy terhükre a szüleidnek. Ne légy terhükre. Én hívtam el a szüleidet.”

Tudtam, hogy mit vár tőlem Mennyei Atya. Ez a tudás nem enyhítette a kutyám elajándékozása feletti fájdalmamat. Azonban e kis áldozat révén meglágyult a szívem, és békességet találtam Mennyei Atya akaratának keresésében.

Köszönöm Mennyei Atyámnak azokat az áldásokat és azt a boldogságot, amelyet a szentírások, az ima, a Szentlélek, valamint egy olyan érdemes földi apa által kaptam, aki felvállalta azt a szerepét, hogy a gyermekei elsődleges evangéliumi tanítója legyen. Vezetek engem, irányt mutattak nekem, sőt, még mellettem is jártak, hogy segítsenek megtalálnom az utat – különösen, amikor valami nehezett kellett megtennem.

A segélycsomag előbb említett alkotóelemein kívül mindegyikünknek része van abban az áldásban is, hogy egy papsági vezető vezet minket és mutat irányt nekünk.

Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „A püspökök sugalmazottak! Mindegyikünknek van önrendelkezése, hogy elfogadjuk vagy visszautasítsuk a tanácsot vezetőinktől, de soha ne hagyjátok figyelmen kívül a püspökötök tanácsát, akár a szószékről, akár személyesen kapjátok azt.”⁷

E férfiak arra törekednek, hogy az Urat képviseljék. Legyünk akár fiatalok, akár idősek, amikor Sátán azt akarja elhítni velünk, hogy minden elveszett, a püspökök ott vannak, hogy irányt mutassanak nekünk. Amikor püspökökkel beszélgetek, megfigyeltem, hogy az engedetlenség megvallása vagy a szörnyű sérelmekről szenvedő ártatlanok kapcsán nagyon hasonlóan reagálnak. A püspökök azonnal Mennyei Atya szeretetét akarják kifejezésre juttatni az egyén iránt, valamint azt a vágyat, hogy mellette járjanak, miközben az illető rálel a hazavezető útra.

Mennyei Atya segélycsomagjának legnagyobb alkotóelemét pedig talán a következő szavak tárják elénk: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta”⁸.

Hogy minden teendőnkre megtanítsion, Jézus Krisztus utat mutatott, olyan

tökéletes példát állítva élénk, melyet meg kell próbálnunk utánozni. Kitért karral kérlek minket, hogy menjünk és kövessük Őt.⁹ Amikor pedig kudarcot vallunk – ami mindannyiunkkal megtörténik –, akkor így emlékeztet minket: „Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek”¹⁰.

Mily csodálatos ajándék! A bűnbánat nem büntetés: kiváltság. Olyan kiváltság, amely vezet minket és irányt mutat nekünk. Nem csoda, hogy a szentírá-sok kijelentik, hogy semmit ne tanítsunk, kivéve a bűnbánatot.¹¹

Számos eszköz áll Mennyei Atya rendelkezésére, de gyakran egy másik személy segítségét használja fel. Naponta ad nekünk lehetőséget arra, hogy egy szücséget látót vezessünk, irányt mutassunk neki és mellette járjunk. A Szabadító példáját kell követnünk. Nekünk is Mennyei Atya munkájában kell foglalatoskodnunk.

A Fialat Férfiak elnökségeként tudjuk, hogy áldottak azok a fiatalok, akiknek a szülei és vezetői Mennyei Atya képviselőiben cselekedve vezetik őket, mutatnak irányt nekik és járnak mellettük. Van három tantétel,¹² amelyek segítségünkre lesznek abban, hogy részei legyünk Mennyei Atya mások számára készített segélycsomagjának:

Először is: Legyetek a fiatalokkal! Henry B. Eyring elnök kihangsúlyozta ezt a pontot: „Van néhány dolog, amelyet megtehetünk, és amely kiemelt jelentőségű lehet. A tan tanítása során használt szavainknál még erőteljesebb a példánk, amelyet a tanok szerinti élettel mutatunk.”¹³ A fiatalok vezetéséhez az kell, hogy velük legyünk. A nekik szentelt idő a szeretet olyan kifejezése, amely lehetővé teszi, hogy szavakkal és példával tanítsunk.

Másodszor: Ahhoz, hogy valóban irányt mutassunk a fiataloknak,

kapcsolatba kell hoznunk őket a mennyel. Mindig, mindenkinél eljön az idő, amikor egyedül kell állnia. Csak Mennyei Atya lehet ott, hogy minden időben és helyen irányt mutasson. A fiataljainknak tudniuk kell, hogyan keressék Mennyei Atya iránymutatását.

Harmadszor: Engednünk kell, hogy a fiatalok vezessenek. Ahogy a szerető szülőnek is el kell engednie járnai tanuló kisgyermekét kezét, úgy nekünk is el kell engednünk a fiatalokat, hogy fejlődhessenek. Türelmet és szeretetet igényel annak megengedése, hogy a fiatalok vezessenek. Nehezebb és időigényesebb, mint ha magunk tennénk. Lehet, hogy megbotlanak az úton, de mi ott járunk mellettük.

Testvérek, lesznek olyan időszakok az életünkben, amikor az iránymutatás áldásai távolinak vagy nem létezőnek tűnnek majd. Az ilyen embert próbáló időszakokat illetően D. Todd Christofferson elder ezt ígerte: „[E]lszántan ragaszkodjatok szövetségeitekhez, és tanúsítatok szigorú engedelmisséget.

Akkor majd kérhetek hittel, semmit sem kételkedve, szükségleteitek szerint, és Isten válaszolni fog. Meg fog tartani benneteket, míg dolgoztok és Reá tekintetek. Az Ő saját idejében és módjában Isten ki fogja nyújtani kezét felétek, így szólva: „Itt vagyok!”¹⁴

Az egyik ilyen alkalommal Mennyei Atya tanácsáért folyamodtam, több mint egy éven át tartó állandó és szívvel jövő ima által, hogy megoldást találjak egy nehéz helyzetre. Az eszemmel tudtam, hogy Mennyei Atya minden imát megválaszol. Idővel mégis annyira kétségbeestem, hogy az egyik napon egyetlen kérdéssel mentem el a templomba: „Mennyei Atyám, törödsz Te ezzel valójában?”

A Utah-i Logan templom városbájának hátsó részében ültem, amikor – meglepetésemre! – belépett a helyiségbe Vaughn J. Featherstone templomelnök, a család jó barátja. Megállt az ott egybegyűltekkal szemben, és mindannyiunkat üdvözölt. Amikor észrevett a templom látogatói között,

Weatherford T. Clayton elder
a Hetvenektől

megállt, a szemembe nézett, majd ezt mondta: „Brough testvér! De jó látni téged ma a templomban!”

Soha nem felejttem el azt az érzést, amely ezen egyszerű pillanatban fogott el. Olyan volt, mintha ebben az üdvözlésben Mennyei Atya nyújtotta volna felém a karját, mondván: „Itt vagyok.”

Mennyei Atya valóban törődik minden gyermek imájával, és meghallgatja és megválaszolja azokat.¹⁵ Az Ő egyik gyermekeként tudom, hogy az imáimra adott válaszok az Úr idejében érkeztek. Ezen élmény révén pedig minden korábbiánál jobban megértettem, hogy Isten gyermekei vagyunk, és Ő azért küldött minket ide, hogy érezhessük most a jelenlétét, egy nap pedig visszatérhessünk, hogy Ővele éljünk.

Bizonyosságomat teszem, hogy Mennyei Atya valóban vezet minket, irányt mutat nekünk és mellettünk jár. Amikor követjük Fiát, valamint hallgatunk az Ő szolgáira – az apostolokra és a prófétákra –, rá fogunk lelni az örök élethez vezető útra. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
2. Dieter F. Uchtdorf: Atyánk és mentorunk. Első elnökségi üzenet, 2016. jún.
3. Alma 41:10.
4. Hélamán 13:38.
5. Móziás 2:24.
6. Tartsd meg a törvényt! *Himnuszok*, 191. sz.
7. Vö. Boyd K. Packer: A püspök és tanácsosai. *Liahóna*, 1999. júl. 72.
8. János 3:16.
9. Lásd Lukács 18:22.
10. Tan és a szövetségek 19:16.
11. Lásd Móziás 18:20.
12. Lásd “Young Men Auxiliary Training,” lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Henry B. Eyring: Az előkészítő papság. *Liahóna*, 2014. nov. 61.
14. D. Todd Christofferson: A szövetségek ereje. *Liahóna*, 2009. máj. 22.
15. Lásd Egy gyermek imája. *Gyermekek énekeskönyve*, 6–7.

Atyánk dicsőséges terve

Isten szent tervének köszönhetően mi tudjuk, hogy a születés és a halál valójában pusztán mérföldkövek a Mennyei Atyánkkal való utunkon, mely az örök élethez vezet.

Orvosi képzésem korai szakaszában kiváltságom volt világra segíteni egy fiatal édesanya első gyermekét. Az anyuka összpontosított; nyugodt volt és boldog. Ahogy a kisbaba megszületett, átadtam e drága csecsemőt az édesanyjának, akinek arcát a boldogság könnyei áztatták, ahogy karjaiba vette az újszülöttet és tetőtől talpig szemügyre vette. Szorosan magához ölelte, és úgy szerette, ahogy csak egy anya szerethet. Kiváltság volt számomra, hogy ott lehettem vele a szülőszobán.

Mindannyiunk számára így kezdődött az élet. De a kezdetet valóban a születésünk jelenti? A világ kezdetként és végként tekint a születésre

és a halálra. Ám Isten szent tervének köszönhetően mi tudjuk, hogy a születés és a halál valójában pusztán mérföldkövek a Mennyei Atyánkkal való utunkon, mely az örök élethez vezet.¹ Alapvető részei Atyánk tervének – szentséges pillanatok, amikor a halandóság és a menny találkozik. Visszagondolva mindarra, amit a születéssel és a halállal kapcsolatos megfigyeléseimből tanultam az orvosi pályafutásom és az egyházi szolgálatom éve során, ma szeretnék tanúságot tenni Atyánk dicsőséges tervéről.

„Mielőtt megszülettünk volna, Istennel éltünk, lelkünk Atyjával. A földön mindannyian szó szerint testvérek vagyunk” az Ő családjában,²

és mindnyájan értékesek vagyunk számára. Születésünk előtt már korokon át Vele éltünk – tanultunk, döntéseket hoztunk és felkészültünk.

Mivel Mennyei Atyánk szeret minket, azt akarja, hogy miénk legyen a legnagyobb ajándék, amit csak adhat: az örök élet ajándéka.³ Nem adhatta csak úgy oda nekünk ezt az ajándékot – el kellett nyernünk, azáltal, hogy Őt és az Ő útjait választjuk. Ehhez arra volt szükség, hogy elhagyjuk jelenlétét, és megkezdjük a hit, a növekedés és a formálódás csodás és kihívásokkal teli utazását. Az Atyánk által számunkra előkészített utazást a szabadság tervének vagy a boldogság tervének nevezzük.⁴

A halandóság előtti nagy tanácsban Atyánk beszélt nekünk a tervéről.⁵ Amikor megértettük azt, oly boldogok voltunk, hogy ujjongtunk örömmünkben, és a hajnalcsillagok együtt énekeltek.⁶

A terv három nagyszerű oszlopra épült: az örökkévalóság oszlopaire.⁷

Az első oszlop a föld teremtése, mely halandó utazásunk színhelye.⁸

A második oszlop első földi szüleink, Ádám és Éva bukása. A bukásnak köszönhetően kaptunk néhány bámulatos dolgot. Megszülethettünk és fizikai testet kaphattunk.⁹ Mindörökké

hálás leszek édesanyámnak, hogy a fivéreimet és engem e világra hozott, és tanított minket Istenről.

Isten az erkölcsi önrendelkezést is megadta nekünk – annak lehetőségét és kiváltságát, hogy magunk választhassunk és cselekedhessünk.¹⁰ Ahhoz, hogy jó döntéseket hozzunk, Mennyei Atyánk parancsolatokat adott nekünk. Azáltal, hogy mindennap betartjuk Isten parancsolatait, megmutatjuk Neki, hogy szeretjük Őt, Ő pedig megáldja az életünket.¹¹

Tudván, hogy nem fogunk mindig jó döntéseket hozni – vagyis el fogunk követni bűnöket –, Atyánk egy harmadik oszlopot is adott nekünk: a Szabadító Jézus Krisztust és az Ő engesztelését. Szenvedése által Krisztus megfizette mind a fizikai halál, mind pedig a bűn árát.¹² Így tanított: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”¹³

Jézus Krisztus tökéletes életet élt, mindig betartván Atyja parancsolatait. Az örökkévalóság igazságait tanítva, beteget gyógyítva, vakot látóvá téve és a holtat feltámasztva járta Palesztina útjait.¹⁴ „[S]zéjjeljárt jót tévén”¹⁵, és mindenkit arra kért, hogy kövessék a példáját.¹⁶

Halandó élete végéhez közeledve letérdelt, és így imádkozott:

„Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! [...]

És haláltusában lévén, buzgóságsabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.”¹⁷

Krisztus a Joseph Smith prófétának mondott következő szavaival segített, hogy jobban megértsük szenvedése mértékét:

„[É]n, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem”¹⁸.

Ott, a Gecsemáné kertjében, Jézus elkezdte megfizetni a bűneink és a betegségeink, a fájdalmaink és a gyengeségeink árát.¹⁹ És mivel Ő ezt tette, mi soha nem leszünk egyedül e gyengeségekben, ha úgy döntünk, hogy Vele együtt járunk. „Hamis vádak alapján letartóztatták és elítélték,

bűnösnek mondták ki, csak hogy a csócselék kedvében járjanak, majd a Kálvária keresztnél elszenvedett halálra ítélték.” A kereszten „életét adta, hogy az egész emberiség bűneiért kien-geszteljen – egy nagyszerű helyettes ajándékként mindazokért, akik valaha is a földön élnek”²⁰.

Kijelentette:

„Íme, én Jézus Krisztus vagyok, az, akiről a próféták bizonyosságot tettek, hogy el fog jönni a világra.

És íme, én vagyok a világ világossága és élete; és ittam abból a keserű pohárból, amit az Atya adott nekem, és megdicsőítettem az Atyát, amikor magamra vettem a világ bűneit”²¹.

Majd a hét első napján²² tökéletes feltámadt testtel emelkedett ki a sírból, hogy soha újra meg ne haljon. És mivel Ő így tett, velünk is ekképpen lesz.

Tanúságomat teszem, hogy Krisztus valóban előjött a sírból. De ahhoz, hogy előjöhessen abból a sírból, először meg kellett halnia. Ugyanígy van ez velünk is.

Életem egy másik nagyszerű áldása az, hogy érezhetem a menny közelségét, amikor az emberek ágya mellett lehetek életük végső pillanataiban. Néhány évvel ezelőtt, egy kora reggelen beléptem egy rákkal küzdő hithú utolsó napi szent özvegy kórházi szobájába. Két lánya ült ott az asszony mellett.

Amint az ágyához léptem, hamar felismertem, hogy már nem szenved többé, mert pont akkor hunyt el.

A halál azon pillanatában béke töltötte be a szobát. Lányain egyfajta édes szomorúság vett erőt, ám szívük hittel telt meg. Tudták, hogy édesanyjuk nem eltávozott, hanem hazatért.²³ Még a legmélyebb gyász pillanataiban is, amikor úgy tűnik, hogy az idő megáll és az élet oly igazságtalan, még akkor is vigaszra lelhetünk a Szabadítónkban, hiszen Ő is szenvedett.²⁴ Kiváltság volt számomra, hogy ott lehettem abban a szobában.

Amikor meghalunk, lelkünk elhagyja testünket, és utazásunk következő állomásához érünk, a lélekvilágba. Ez a tanulás, a bűnbánat, a megbocsátás és a formálódás helye²⁵ – itt várjuk a feltámadásunkat.²⁶

Egy jövőbeli nagyszerű napon mindazok, akik valaha is megszülettek, fel fognak támadni a sírból. A lelkünk és a fizikai testünk tökéletes mivoltában újra egyesül majd. Mindenki fel fog támadni: idős és fiatal, férfi és nő, gonosz és igazlelkű; és „minden dolog visszaállítatik annak tökéletes testéhez”²⁷.

A feltámadást követően részünk lesz abban a kivételes kiváltságban, hogy Szabadítónk megítéljen minket. Ő így szólt:

„[M]inden embert magamhoz vonzok majd, hogy cselekedeteik szerint megítéltesselek.

És léssen, hogy aki bűnbánatot tart és megkeresztelkedik az én nevemben, azt eltölti a Szentlélek; és ha mindvégig kitar, akkor íme, ártatlannak fogom tartani őt Atyám előtt azon a napon, amikor odaállok, hogy megítéljem a világot.”²⁸

Ezután pedig Krisztus és az Ő engesztelése révén mindazok, akik úgy döntenek, hogy hit, bűnbánat, keresztelkedés, a Szentlélek befogadása és a mindvégig kitarás által követik Őt,²⁹ látni fogják, hogy utazásuk végén az örök élet örököseiként elérik isteni rendeltetésüket.³⁰ Visszatérnek Atyjuk jelenlétébe, hogy mindörökké Vele éljenek. Döntsünk hát jól!

Létezésünk sokkal többről szól, mint hogy mi történik velünk a születésünk és a halálunk között. Arra kérek benneteket, hogy jöjjetek, és kövessétek Krisztust!³¹

Arra kérem Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden tagját, hogy mindennap „jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé, és tartóztassátok meg magatokat minden istentelenségtől, [hogy] Krisztus vérenek ontásán keresztül... szentek legyetek és szeplőtlenek.”³²

Akik még nem tagjai ennek az egyháznak, őket arra kérem, hogy jöjjenek és olvassák el a Mormon könyvét és hallgassák meg a misszionáriusokat! Jöjjetek, és legyen hitetek, és bánjátok meg bűneiteket! Jöjjetek, és keresztelkedjétek meg, és nyerjétek el a Szentlelket! Jöjjetek, és éljétek boldog, Krisztus-központú életet! Ha Hozzá jöttök és betartjátok a parancsolatait, megígérem nektek, hogy békességre és célra letek majd ebben a gyakran viharos halandó létben, valamint örök életre az elkövetkező világban.³³

Dale G. Renlund elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Titeket pedig, akik már megtapasztaltátok ezen igazságokat, ám bármilyen okból eltévelyedtetek, arra kérek, hogy jöjjetek vissza! Jöjjetek vissza még ma! Atyánk és a Szabadító szeret benneteket! Tanúságomat teszem, hogy Krisztusnak hatalmában áll megválaszolni a kérdéseiteket, meggyógyítani a fájdalmaitokat és bánatokat, és megbocsátani a bűneiteket. Tudom, hogy ez igaz. Tudom, hogy e dolgok mind igazak. Krisztus él! Ez az Ő egyháza. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 31:18.
2. "Plan of Salvation," Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Lásd Tan és a szövetségek 14:7; Mózes 1:39.
4. Lásd Alma 42:8.
5. Lásd Ábrahám 3:24–28.
6. Lásd Jób 38:7.
7. Lásd Russell M. Nelson, "Standards of the Lord's Standard-Bearers," *Ensign*, Aug. 1991, 5–6.
8. Lásd 3 Nefi 9:15.
9. Lásd 2 Nefi 2:22–25.
10. Lásd Thomas S. Monson: Választások. *Liahóna*, 2016. máj. 86; "Agency," Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Lásd János 14:15, 23; lásd még Alma 38:1.
12. Lásd Alma 34:8–16.
13. János 3:16, 23; lásd még Alma 38:1.
14. Vö. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.
15. Apostolok cselekedetei 10:38.
16. Lásd Az élő Krisztus. 2.
17. Lukács 22:42, 44.
18. Tan és a szövetségek 18:16–18.
19. Lásd Ésaías 53:4–6; Alma 7:11–13.
20. Lásd Az élő Krisztus. 2.
21. Lásd 3 Nefi 11:10–11.
22. Lásd János 20:1.
23. Lásd Alma 40:11.
24. Lásd 1 Péter 2:21–25.
25. Lásd Tan és a szövetségek 138:57–59.
26. Lásd Alma 40:2–12.
27. Alma 11:44.
28. 3 Nefi 27:15–16.
29. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 1.
30. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
31. Lásd 2 Nefi 9:50–51; 31:13.
32. Moróni 10:32–33.
33. Lásd Tan és a szövetségek 59:23.

Jó Pásztorunk

Jézus Krisztus - a mi Jó Pásztorunk - örömet talál abban, hogy látja beteg juhait a gyógyulás felé haladni.

Bepillantást nyerhetünk Mennyei Atyánk jellemébe, amikor felismerjük azt a hatalmas együttérzést, amellyel a bűnösök iránt viseltetik, és értékeljük a különbséget, melyet a bűn és a bűnököt elkövetők között tesz. Ez a bepillantás segít abban, hogy „[helyesebb elképzelésünk legyen] a jelleméről, tökéletességeiről és tulajdonságairól”,¹ valamint alapvető ahhoz, hogy hitet gyakoroljunk Őbenne és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban. A Szabadítónak a tökéletlenségeink ellenére is irántunk tanúsított együttérzése közelebb vonz

bennünket Őhöz, és ösztönzőleg hat ránk az arra irányuló meg-megújuló küzdelmeinkben, hogy bűnbánatot tartsunk és utánozzuk Őt. Miközben Őhöz hasonlóbbá válunk, megtanulunk úgy bánni másokkal, ahogy Ő teszi, tekintet nélkül bármiféle külső jellemvonásra vagy viselkedési formára.

Az egyén külsőleg megnyilvánuló jellemvonásai és maga az egyén közti különbségtétel hatása áll Victor Hugo francia író *A nyomorultak* című regényének középpontjában.² A regény azzal indul, hogy az író bemutatja

nekünk Bienvenu Myrielt, Digne püspökét, és vázolja a püspök előtt álló dilemmát: meglátogasson-e egy közismerten istentagadó férfit, akit a francia forradalom során tanúsított valamikori viselkedése miatt a közösség megvetése is övez?³

Az író leszögezi, hogy a püspök természetesen mély ellenszenvet érezhetne a férfi iránt, majd feltesz egy egyszerű kérdést: „Mindazonáltal, szabad-e, hogy a bárány rühös volta vissza riassza a pásztorot?”⁴ Az író a püspök nevében határozott választ ad: „Nem!”, majd hozzáteszi még egy humoros megjegyzést: „De milyen bárány volt ez!”⁵

Ebben a részben Hugo a férfi „gonoszságát” a juhok bőrbetegségéhez hasonlítja, a püspököt pedig egy olyan pásztorhoz, aki nem hátrál meg, amikor beteg juhot lát. A püspök rokonszenvet tanúsít, a regény későbbi fejezeteiben pedig hasonló együttérzést mutat egy másik férfi, a regény főszereplője, a lealacsonyodott egykori elítélt, Jean Valjean iránt. A püspök irgalma és együttérzése ösztönzi Jean Valjeant arra, hogy változtasson az élete irányán.

Mivel a szentírásokban Isten is a bűnre utaló hasonlatként említi a betegséget, észszerű feltenni a kérdést: „Miként reagál Jézus Krisztus, amikor a mi képletes betegségeinkkel – a bűneinkkel – szembesül?” Hiszen a Szabadító azt

mondta, hogy „a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthet... a bűnre”⁶; akkor hogyan tekinthet ránk a mi tökéletlenségünkben anélkül, hogy elszörnyedve és undorral hőkölne vissza?

A válasz egyszerű és világos. Jó Pásztorként⁷ Jézus Krisztus úgy tekint juhainak betegségére, mint egy kezelést, gondozást és együttérzést igénylő állapotra. Ez a pásztor – a mi Jó Pásztorunk – örömet talál abban, hogy látja beteg juhait a gyógyulás felé haladni.

A Szabadító megövendölte, hogy „mint pásztor, nyáját úgy legelteti”⁸ majd, „az elvesztett megkeres[il], s az elűzöttet visszahoz[za], s a megtörtötöt kötzöget[il], s a beteget erősít[il]”⁹. Bár a hitehagyott Izráelt úgy ábrázolták, mint amelyet csupa bűnös „seb és dagadás és kelevény”¹⁰ emészt, a Szabadító buzdított, intett és gyógyulást ígért.¹¹

A Szabadító halandó szolgálattételét valóban szeretet, együttérzés és rokonszenv jellemezte. Nem megvetéssel róta Galilea és Júdea poros útjait, a bűnösök láttán összerándulva. Nem tért ki előlük szörnyülködve. Nem. Ő együtt evett velük.¹² Segített és megáldott, felemelt és okított másokat, a félelmet és csüggedést pedig reménnyel és örömmel váltotta fel. Mivel igazi pásztor, Ő keres és megtalál minket, hogy enyhülést és reményt nyújtson.¹³ Együttérzésének és szeretetének megértése segít nekünk hitet gyakorolni Őbenne – bűnbánatot tartani és meggyógyulni.

János evangéliuma feljegyezi a Szabadító együttérzésének az egyik bűnösre gyakorolt hatását. Az írástudók és a farizeusok a Szabadító elé vittek egy asszonyt, akit paráznaságon kaptak. A vádlók arra hivatkoztak, hogy Mózes törvényének megfelelően az asszonyt meg kell kövezni. A kitarító faggatásra Jézus végül ezt mondta: „A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.”

A vádlók eltávoztak, „és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középén állva.

Mikor pedig Jézus... senkit sem látva az asszonyon kívül, monda neki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged?

Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda neki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!”¹⁴

Bizonyos, hogy a Szabadító nem volt elnéző a paráznasággal szemben. Azonban az asszonyt sem ítélte el. Arra buzdította, hogy hozza rendbe az életét. Az Ő együttérzése és irgalma változásra sarkallta az asszonyt. A Biblia Joseph Smith fordítása tanúskodik az ebből fakadó tanítványságáról: „És az asszony attól az órától fogva dicsőítette Istent, és hitt az ő nevében.”¹⁵

Bár Isten együttérző, nem szabad tévesen azt hinnünk, hogy elfogadó és nyitott a bűnnel szemben. Nem az. A Szabadító azért jött a földre, hogy megszabadítson a bűneinktől, és fontos tudnunk, hogy nem fog megszabadítani minket a bűneinkben.¹⁶ Zézrom, aki igen tehetséges vallató volt, egyszer a következő kérdéssel próbálta csapdába csalni Amuleket: „Meg fogja szabadítani [az eljövendő Messiás] a népét a bűneikben? És Amulek válaszolt és ezt mondta neki: Azt mondom neked, hogy nem fogja, mert lehetetlen számára, hogy megtagadja a szavát. [N]em tudja őket bűneikben megszabadítani”¹⁷. Amulek arról az alapvető igazságról beszélt, miszerint a bűneinktől való megszabadításhoz „a bűnbánat feltételeinek” betartása szükséges, ami szabadjára engedi a Megváltónak a lelkünk megszabadítására való hatalmát.¹⁸

A Szabadító együttérzése, szeretete és irgalma Feléje visznek bennünket.¹⁹ Engesztelése által többé nem elégszünk meg bűnös állapotunkkal.²⁰ Isten világgossá tette, mi a helyes és elfogadható

Számára, és mi a helytelen és bűnös. Ez nem azért van így, mert balga, engedelmes követőkre vágyik. Nem. Mennyei Atyánk arra vágyik, hogy a gyermekei tudatosan és önszántukból válasszák azt, hogy olyanná válnak, mint Ő,²¹ és kiérdemeljék az olyan életet, amelyet Ő is élvez.²² Amikor a gyermekei így tesznek, betöltik örökkévaló rendeltetésüket, és örököséivé válnak mindannak, amivel Ő rendelkezik.²³ Ezen okból az egyház vezetői nem változtathatnak Isten parancsolatait vagy tanán az Ő akaratával ellentétesen, a kényelem és népszerűség kedvéért.

Azonban a Jézus Krisztus követésére irányuló, egész életünkön át tartó törekvésben különösen tanulságos az a példa, amelyet Ő mutatott a bűnt elkövetők iránti kedvességre. Nekünk, akik bűnösök vagyunk, a Szabadítóhoz hasonlóan együttérzéssel és szeretettel kell felkarolnunk másokat. A mi szerepünk is az, hogy segítsünk és megáldjunk, felemeljünk és okítsunk másokat, a félelmet és csüggedést pedig reménnyel és örömmel váltsuk fel.

A Szabadító megdorgálta azokat az embereket, akik hátrahőköltek az olyanoktól, akiket tisztátalannak tekintettek, és akik képmutató módon önmaguknál bűnösebbnek ítélték másokat.²⁴ A Szabadító ezt a nyomatékos leckét szánta azoknak, „kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket

semmibe sem vették”. A következő példázatot mondta:

„Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő.

A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálaikat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is.

Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek.

A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván:

Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!”

Jézus ezek után így foglalta össze: „Mondom néktek, ez [a vámszedő] megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz [a farizeus]: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik.”²⁵

A nekünk szóló üzenet világos: egy bűnbánó bűnös közelebb kerül Istenhez, mint az a képmutató, aki elítéli ezt a bűnöst.

A képmutatásra és ítélkezésre való emberi hajlam Alma napjaiban is létezett. Amikor az emberek „hozzakezdték az egyház teljesebb mértékű megalapításához[,] az egyház... kezdett kevélyé válni [és] az egyház népe kezd[ett] felemelkedni szemei kevélységében,

... kezd[tek] gúnyosak lenni egymás iránt, és üldözni kezd[tek] azokat, akik nem az ő saját akaratuk és tetszésük szerint hi[tték]”²⁶.

Ezt az üldöztetést kifejezetten tiltották: „Most volt egy szigorú törvény az egyház népe között, hogy senki, aki az egyházhoz tartozik, ne keljen fel és üldözze azokat, akik nem tartoznak az egyházhoz, és hogy maguk között se legyenek üldöztetések.”²⁷ Az utolsó napi szentek számára is ugyanez a vezérlő elv. Nem szabad bűnössé válnunk bárkinek az üldözésében, akár az egyházon belül, akár azon kívül.

Azok, akiket már üldöztek bármilyen ok miatt, tudják, milyen érzés az igazságtalanság és az elvakultság. Tizenévesként az 1960-as évek Európájában élve úgy éreztem, hogy folyton rám szállnak és bántanak, mert amerikai vagyok és mert az egyház tagja vagyok. Egyes iskolatársaim úgy bántak velem, mintha személyesen én lettem volna a felelős a népszerűtlen amerikai külpolitikáért. Úgy kezeltek, mintha a vallásom sértette volna azokat az országokat, amelyekben éltem, mert eltért az államilag támogatott vallástól. Később a világ különböző országaiban be-bepillantottam mindazon előítéletbe és hátrányos megkülönböztetésbe, melyet azok szenvedtek el, akik a faji vagy nemzetiségi hovatartozásuk miatt váltak célponttá.

Az üldöztetés sokféleképpen mutatkozik meg: gúnyolódás, zaklatás, bántalmazás, kirekesztés és elszigetelés, vagy a másik iránti gyűlölet. Védekez-nünk kell az elvakultság visszataszító hangja ellen, mely azokkal szemben harsan fel, akik más véleményeket képviselnek. Az elvakultság részben abban nyilvánul meg, hogy nem hajlandó az egyenlő véleménynyilvánítási szabadság megadására.²⁸ Mindenkinek – beleértve ebbe a vallásos embereket is – joga van kifejezésre juttatni a véleményét a közéletben. Senki sincs azonban feljogosítva arra, hogy gyűlölködő legyen másokkal szemben, amikor e vélemények kinyilvánításra kerülnek.

Az egyház története bőségesen nyújt példákat arra, ahogy a tagjainkkal gyűlölködve és elvakultan bántak. Mily visszásan szomorú lenne, ha mi is úgy bánnánk másokkal, ahogy velünk bántak. A Szabadító ezt tanította: „A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal”²⁹. Ahhoz, hogy tiszteletet kérhessünk, muszáj tiszteletteljesnek lennünk. Mi több, az őszinte megtérésünk „szelídséghez vezet és szívbeli alázatossághoz”, ami pedig meghívja a Szentlelket, és „tökéletes szeretettel”³⁰ tölt el bennünket, amely színleletlen szeretet³¹ mások iránt.

Jó Pásztorunk változatlan, és ma is ugyanúgy érez a bűnnel és a bűnösökkel kapcsolatban, mint amikor a földön járt. Az elkövetett bűneink miatt nem hőköl vissza tőlünk, még ha időnként bizonyára azt is gondolja: „De milyen bárány ez!” Annyira szeret bennünket, hogy utat biztosított számunkra a

bűnbánathoz és a megtisztuláshoz, hogy visszatérhessünk Óhoz és Mennyei Atyánkhoz.³² Ezáltal Jézus Krisztus követendő példát is adott nekünk, hogy tiszteletet tanúsítsunk mindenki iránt, gyűlöletet pedig senki iránt sem.

Tanítványaiként tükrözzük hát teljességgel az Ő szeretetét, és szeres-sük egymást oly nyíltan és maradék-talanul, hogy senki ne érezze magát elhagyatva, egyedül vagy reményte-lennek. Bizonyágomat teszem, hogy Jézus Krisztus a Jó Pásztorunk, aki szeret minket és törődik velünk. Ismer minket, és letette az életét a juhaiért.³³ De él is értünk, és azt szeretné, ha ismernénk Őt, és hitet gyakorolnánk Őbenne. Szeretem és imádom Őt, és mélységesen hálás vagyok Őerte. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Lectures on Faith* (1985), 38.
 2. Victor Hugo (1802–1885) *A nyomorultak* című regénye Jean Valjean történetét beszéli el, aki elkövet egy kisebb bűncselekményt, amikor ellop egy vekni kenyert, hogy enni adhasson a nővére családjának. Valjean ötéves börtönbüntetéséből végül négy meghíusult szökési kísérlete miatt összesen 19 évnyi kényszermunka lesz. A börtönből megkeményedett, megkeseredett emberként szabadul.
- Büntetett előélete miatt Valjean nem képes szert tenni munkára, élelemre és lakásra. A kimerült és lezüllott férfit végül Digne püspöke fogadja be, aki kedvességet és együttérzést tanúsít Valjean iránt. Valjean, engedve a reménytelenség érzésének, még azon az éjszakán ellopja a püspök ezüst étkészletét és elszökik.
- Ám elfogják, és visszaviszik a püspök-höz. Megmagyarázhatatlan módon, és Valjean várakozásaival ellentétben, a püspök azt közli a rendőrséggel, hogy az étkészletet ő adta Valjeannak. Mi több, ragaszkodik hozzá, hogy a férfi még két ezüst gyertyatartót is elvigyen. (Lásd Victor Hugo: *A nyomorultak*. Ford. Éber László és Csillay Kálmán

- [1930], 2. könyv, XIII. fejezet.)
3. Lásd Hugo: *A nyomorultak*. 1. könyv, X. fejezet.
 4. Az író így teszi fel a kérdést: „*Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?*” (Hugo: *A nyomorultak*. 1. könyv, X. fejezet.) Az állatorvosi patológiában a *gale* többféle bőrbetegségre utal, melyeket elősködő atkák idéznek elő, tünetei pedig a foltokban hulló szőr és a bőr pörkösödése. Magyar fordítása a rüh, de más fordítások is elképzelhetők.
 5. Az írónak a konventtagra vonatkozó, humorosan odavetett megjegyzése: „*Mais quelle brebis!*” Egyes fordításokban ez így hangzik: „De micsoda fekete bárány!”
 6. Tan és a szövetségek 1:31.
 7. Lásd János 10:11, 14; Alma 5:38; Tan és a szövetségek 50:44.
 8. Ésaías 40:11.
 9. Ésaías 34:16.
 10. Ésaías 1:6.
 11. Lásd Ésaías 1:18.
 12. Lásd Lukács 15:1–2.
 13. Lásd Máté 18:11.
 14. Lásd János 8:3–11.
 15. Joseph Smith Translation [Joseph Smith fordítás], John 8:11 (in John 8:11, footnote c).
 16. Lásd D. Todd Christofferson: „Megmaradtok az én szeretetemben.” *Liahóna*, 2016. nov. 48.
 17. Alma 11:34, 37.
 18. Lásd Hélamán 5:10–11.
 19. Lásd 3 Nefi 27:14–15.
 20. A mai időkben a Szabadító világhosszá tette: „Ami megszegi a törvényt, és nem marad meg a törvényben, hanem arra törekszik, hogy önmaga törvénye legyen, és bűnben akar maradni, és mindent egybevetve bűnben is marad, azt nem szentelheti meg a törvény, sem az irgalom, az igazságosság, vagy az ítélet. Ezeknek tehát még mindig tisztátalanoknak kell maradniuk” (Tan és a szövetségek 88:35).
 21. Lásd 2 Nefi 2:26–27.
 22. Lásd Tan és a szövetségek 14:7; 132:19–20, 24, 55.
 23. Lásd Rómabeliek 8:16–17; Tan és a szövetségek 84:38.
 24. Lásd Máté 23:13.
 25. Lukács 18:9–14.
 26. Alma 4:4, 6, 8.
 27. Alma 1:21.
 28. Lásd *Oxford English Dictionary*: “bigotry” [elvakultságl] és “intolerance” [intolerancia] címszavak, oed.com.
 29. Máté 7:12.
 30. Lásd Moróni 8:26.
 31. Lásd 1 Péter 1:22.
 32. Lásd Hittételek 1:3.
 33. Lásd János 10:11–15.

Ulisses Soares elder
a Hetvenek elnökségéből

Rendületlenül bízni Istenben

Ha állhatatosak vagyunk, és nem ingunk meg a hitünkben, az Úr megnöveli azon képességünket, hogy felülemelkedjünk az élet kihívásain.

Kedves testvérek, a mai üzenetemet a biznysággal szeretném kezdeni. Tudom, hogy Thomas S. Monson elnök Isten prófétája napjainkban. Az ő tanácsosai az Első Elnökségben és a tizenkét apostol szintén próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. Ők az Úr Jézus Krisztust képviselik, és joguk van kinyilvánítani az Ő akaratát és gondolatát, ahogy az kinyilatkoztatott nekik. Biznyságot teszem arról, hogy tanácsaikat követve biztonságra lelünk. Az Úr arra inspirálja őket, hogy hangsúlyozzák hitünk megerősítését Mennyei Atyánkban, Fiában, Jézus Krisztusban, valamint az Ő engesztelésében, hogy amikor szembe kerülünk napjaink kihívásaival, akkor ne inogjunk meg.

A Mormon könyvében olvashatunk egy Ammon nevű férfiről, akit Zarahemla földjéről Lehi-Nefi földjére küldtek, hogy érdeklődjön a fiverei felől. Limhi királyt és népét találta ott, akik a lámániták rabságában voltak. Limhi király bátorságot merített azokból, melyekről Ammon mesélt neki a Zarahemlában lévő népét illetően. Szíve oly hatalmas reménnyel és örömmel telt meg, hogy összehívta népét a templomhoz, majd így szólt:

„Ezért emeljétek fel a fejeteket, és örvendeztetek, és Istenbe helyezzétek bizalmatokat...”

[H]a szívetek minden szándékával az Úrhoz fordultok..., és az elme minden szorgalmával őt szolgáljátok..., akkor saját akarata és tetszése szerint ki fog szabadítani benneteket a rabságból.”¹

Ammon szavai oly mély hatással voltak Limhi király népének hitére, hogy szövetséget kötöttek Istennel, hogy

nehéz körülményeik ellenére szolgálják Őt és betartják a parancsolatait. A hitüknek köszönhetően képesek voltak kieszelni egy tervet, hogy megmeneküljenek a lámániták fogságából.²

Testvérek! Kérlek, gondoljátok át, milyen fontos az a felhívás, melyet Limhi király intézett a népéhez, és milyen vonatkozásai vannak ránk nézve. Ezt mondta: „Ezért emeljétek fel a fejeteket, és örvendeztetek, és Istenbe helyezzétek bizalmatokat.” Ezekkel a szavakkal Limhi arra szólította az embereket, hogy a hit szemével tekintsenek a jövőbe; hogy a félelmet váltsák fel a hitből született remény bizakodására; valamint hogy bizalmukat helyezték rendíthetetlenül az Úrba, a körülményektől függetlenül.

A halandó élet a próbatétel ideje, ahol bizonyítanunk kell, hogy mindent megteszünk, amit az Úr, a mi Istenünk parancsol nekünk.³ Ehhez Krisztusba vetett megingathatatlan hitre van szükség még a nagy nehézségek idején is. Azt követeli, hogy Krisztusba vetett rendíthetetlen hittel törekedjünk előre, a Lélek vezetésével, és bízva

abban, hogy Isten gondoskodik majd a szükségleteinkről.⁴

Földi szolgálatának befejeztével, épp mielőtt elfogták volna, a Szabadító ezt tanította a tanítványainak: „E világon nyomorúságotok lesz; de bízzatok: én [legyőztem] a világot.”⁵

Elmélkedjétek velem egy kicsit – Jézus Krisztus, az Atya Egyszülött Fia büntelen életet élt, és a világ minden kísértését, fájdalmát, kihívását és csapását legyőzte. Vérével hullatta a Gecsemánéban; leírhatatlanul szörnyű fájdalmat szenvedett el. Magára vette minden fájdalmunkat és betegségünket. Készen

áll, hogy segítsen – mindannyiunknak – a terheinket enyhíteni. Élete, szenvedése, halála és feltámadása révén minden akadályt eltávolított az örömünk és az e földön megtapasztalható békességünk útjából. Az Ő engesztelő áldozatának áldásai mindazokra kiterjednek, akik elfogadják Őt és megtagadják magukat, valamint azokra, akik felveszik az Ő keresztjét, és követik Őt igaz tanítványaiként.⁶ Ezért, amikor gyakoroljuk a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitünket, megerősítettünk, terheink könnyebbek lesznek, és Őáltala legyőzzük a világot.

Testvérek, ha erre a Szabadítótól kapott erőre és reményre gondolunk, valóban van okunk felemelni a fejünket, örvendezni, és megingás nélkül, hittel törekedni előre, „mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány. [...] A kétszívű... minden útjában állhatatlan ember”⁷.

Limhi király ugyanígy buzdított: „[forduljatok az Úrhoz] szívetek minden szándékával... és az elme minden szorgalmával őt szolgáljátok, ha ezt teszitek, akkor saját akarata és tetszése szerint ki fog szabadítani benneteket a rabságból.”⁸

Hallgassátok a Szabadító saját szavait, ahogy esedezik hozzánk:

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. [...]”

Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. [...]”

A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”⁹

Isten a hitünk szerint áld meg minket.¹⁰ A hit az isteni céllal és örökkévaló látásmóddal való élet forrása. A hit szorgalomra ösztönző gyakorlati tantétel. Létfonosságú, élő erő, mely a pozitív hozzáállásunkban, valamint azon vágyunkban nyilvánul meg, hogy önszántunkból megtegyünk mindent, amit Isten és Jézus Krisztus kér tőlünk. Térdre kényszerít bennünket, hogy útmutatásért az Úrhoz fohászkodjunk, majd felkelve magabiztosan valósítsuk meg az Ő akaratával összhangban álló dolgokat.

Évekkel ezelőtt, amikor misszióelnökként szolgáltam, telefonhívást kaptam az egyik szeretett misszionáriusunk szüleitől, melyben tájékoztattak, hogy a húga elhunyt. Emlékszem, ahogyan

abban a gyengéd pillanatban azzal a misszionáriussal Istennek a gyermekei számára alkotott csodás szabadítás-tervéről beszélgettünk, és arról, hogy annak ismerete miként nyújthat majd vigaszt a számára.

Bár letaglózta és elszomorította a csapás, ez a misszionárius – a könnyein át és Istenbe vetett hittel – örvendezett a húga életének. Kifejezte megingathatatlan bizalmát az Úr gondoskodó kegyelmében. Eltökélten mondta, hogy minden hitével és szorgalmával folytatja a missziós szolgálatát, hogy érdemes legyen mindazon ígéretekre, melyeket Isten neki és a családjának tartogat. A szükség idején ez a hithű misszionárius szívét Isten felé fordította, minden bizalmát Belé helyezte, és megújította elkötelezettségét, hogy teljes hittel és szorgalommal az Urat szolgálja.

Testvéreim! Ha nem az Istenbe vetett állhatatos bizalomban és azon vágyban gyökerezünk, hogy Őt szolgáljuk, akkor a halandóság fájdalmas élményei miatt úgy érezhetjük, hogy súlyos iga nehezedik ránk; és elveszíthetjük vágyunkat, hogy teljesen az evangélium szerint éljünk. Hit nélkül végül elveszítjük azt a képességet, hogy értékeljük Istenünk terveit az életünk során később bekövetkező dolgokat illetően.¹¹

A megpróbáltatások e pillanataiban az ellenség – aki mindig éber – megpróbálja a gondolkodásunkat és az érveinket ellenünk fordítani. Igyekszik meggyőzni bennünket arról, hogy haszontalan az evangélium tantételei szerint élni. Kérlek, ne feledjétek, hogy a természetes ember gondolkodása „nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki”¹². Emlékezzetek, hogy Sátán „ellenége Istennek, és állandóan ellene harcol, és állandóan bűnre és annak megtételére hív és csábít [minket], ami gonosz

dolog”¹³. Nem szabad hagynunk, hogy megtévesszen minket, különben hitünk meginog, és elveszítjük az erőt, mellyel szert tehetnénk Isten áldásaira.

Ha állhatatosak vagyunk, és nem ingunk meg a hitünkben, az Úr megnöveli azon képességünket, hogy felülemelkedjünk az élet kihívásain. Képesek leszünk legyűrni a negatív benyomásokot, és kifejlesztjük a képességet a mégoly nyomasztónak tűnő akadályok leküzdésére is. Ez tette lehetővé Limhi király népének a lámániták fogságából való látványos megmenekülését.

Testvérek, kérlek benneteket, hogy helyezzétek minden bizalmatokat Istenbe és prófétáinak tanításába! Arra kérlek benneteket, hogy újítsátok meg szövetségeiteket Istennel, hogy teljes szívetekkel szolgáljátok Őt, élethelyzetetek összetettségétől függetlenül. Bizonyásgomat teszem, hogy az Istenbe vetett megingathatatlan hitetek által megszabadultok a bűn, a kétség, a hitetlenség, a boldogtalanság és a szenvedés börtönéből, valamint elnyeritek szerető Mennyei Atyánk összes megígért áldását.

Tanúságomat teszem arról, hogy Isten valóságos. Ő él. Szeret minket. Meghallgatja imáinkat a boldogság pillanataiban, de a kétség, a szomorúság és a kétségbeesés pillanataiban is. Bizonyásgot teszek arról, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója. Ő a Megváltó.

Mai beszédemet a Nem most, hanem az eljövendő években című himnusz szövegével zárom, mely a portugál himnuszoskönyvben található:

*Ha a nap helyett homály borul
szívünkre,
Ha fájdalom sújt, azt sem bánjuk;
meglátunk majd Tégedet.
Jézus kézen fogva vezet, s felfedi a
miértet;
És ha Rá hallgatunk, megmondja a
mikéntet.
Bízz erősen Istenben, és hagyd, hogy
segítsen;
Énekeld dicsőségét, s a fátyol fellebben.*¹⁴

Ezeket mondtam Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 7:19, 33.
2. Lásd Móziás 21:32; 22:1–14.
3. Lásd Ábrahám 3:25.
4. Lásd 1 Nefi 4:6–7; 2 Nefi 31:20.
5. János 16:33.
6. Lásd Lukács 9:23.
7. Jakab 1:6, 8.
8. Móziás 7:33; kiemelés hozzáadva.
9. János 14:1, 15, 21.
10. Lásd 2 Nefi 27:23; Alma 37:40; Ether 12:29.
11. Lásd Tan és a szövetségek 58:3.
12. 1 Korinthusbeliek 2:14.
13. Moróni 7:12.
14. “Not Now but in the Coming Years.” Az „Agora Não, mas Logo Mais” című portugál himnuszról fordítva, melynek forrása: *Hymns* (Portuguese), no. 156.

Mark A. Bragg elder
a Hetvenektől

Fényesebb és fényesebb, a tökéletes napig

Még a legnehezebb és legsötétebb időszakokban is található világosság és jóság körülöttünk.

Pál a remény csodás üzenetét osztotta meg a korinthusbeliekkel: „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk; kétségessékedünk, de nem esünk kétségbe;

Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk”¹.

Mi volt Pál reménységének forrása? Figyeljétek meg a magyarázatát: „Mert az Isten, a ki szólt: setéségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arczán való világotlaltása végett.”²

Még a legnehezebb és legsötétebb időszakokban is található világosság és jóság körülöttünk. Tavaly októberben Dieter F. Uchtdorf elnök így emlékeztetett minket: „A világosság és az igazság oly bámulatos gazdagsága vesz körül bennünket, hogy azon tűnődöm, vajon igazán értékeljük-e, amivel rendelkezünk.”³

Az ellenség azonban jobban szeretné, ha azokra a sötét ködökre összpontosítanánk, melyek elvakítják a szemeket, megkeményítik a szívet, és félrevezetnek.⁴

„Ami Istentől való, az világosság; és aki világosságot fogad be, és

megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig.”⁵

Isten gyermekei vagyunk. Azért teremtettünk, hogy világosságot kapjunk, Istenben megmaradjunk, és még több világosságot kapjunk. A kezdetektől fogva a világosságot követtük; Mennyei Atyánkat és az Ő tervét követtük. A világosságra való törekvés lelki DNS-ünk része.

Ezt az örök igazságot gyönyörűen tanították egy olyan helyen, ahol nem is számítottam rá. Amikor egy nagy bank alkalmazottjaként dolgoztam, meghívtak, hogy vegyek részt egy felsővezetői képzésen a Michigani Egyetemen. A képzés során Kim Cameron professzor a pozitív vezetés fogalmáról és annak napraforgó-effektusáról beszélt. Így magyarázta el: „Ez minden élő szervezet azon hajlamára utal, hogy a pozitív energia [világosság] felé vonzódjon, a negatív energiától [sötétségtől] pedig elforduljon. Az egysejtű organizmusoktól kezdve a komplex emberi szervezetig minden élőlénynek van egy veleszületett hajlama a pozitívra és ellenérzése a negatív iránt.”⁶

Tanulmányok sokaságára támaszkodva kiemelte továbbá a sikeres munkahelyi kultúra három alapvető tényezőjét: a környezetet, a megbecsülést és a hálát.⁷ Teljesen logikus is, hogy ahol az emberek a pozitív [a világosságl] felé fordulnak, ott jelen legyenek a Világ Világossága, vagyis Jézus Krisztus által tökéletesen példázott tulajdonságok.

Testvérek! Nyújtson számunkra vigaszt a tény, hogy elérhető számunkra a világo sság! Hadd javasoljak három olyan területet, ahol *mindig* világo sságra lelhetünk:

1. Az egyház világo ssága

Az egyház fénycsóvaként világít az egyre inkább sötétedő világban. Nagyszerű időszak ez arra, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának tagjai legyünk! Az egyház erősebb, mint valaha⁸, és szó szerint napról napra erősödik, amint újabb egyháztagok csatlakoznak hozzánk, újabb gyülekezetek jönnek létre, újabb misszionáriusokat hívnak el, és újabb területeket nyitnak meg az evangélium számára. Látunk visszatérni olyanokat, akik egy időre eltávolodtak az egyházi tevékenységtől, amint a Thomas S. Monson elnök által megfogalmazott mentési folyamat naponta csodákat eredményez.

Nemrég Paraguayban, Uruguayban, Chilében és Argentínában látogattam meg fiatalokat az FSY konferenciáikon. Fiatal férfiak és nők ezrei és ezrei töltötték egy hetet a Szabadító iránti szeretetük megerősítésével, majd Krisztus világo sságát és szeretetét sugározva tértek haza a családjuk és barátaik körébe.

Nézzétek, az egyháznak mindig is lesznek bírálói. Ez a kezdetektől így van, és mindvégig így is lesz. De nem engedhetjük, hogy az ilyesfajta bírálat eltompítsa a számunkra elérhető világo sság iránti érzékenységünket. Ha felismerjük a világo sságot és törekszünk rá, akkor még több világo sságot érdemlünk majd ki.

Az egyre sötétedő világban az *egyház világo ssága* mind fényesebbé és fényesebbé válik majd, a tökéletes napig.

2. Az evangélium világo ssága

Az evangélium világo ssága az az ösvény, mely „minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig”⁹ és amely legfényesebben a családjainkban és a templomokban ragyog világo szerte.

A Prédikáljátok evangéliumomat! ezt mondja: „Az evangélium világo sságán keresztül a családok megoldhatják a félreértéseket, viszályokat és kihívásokat. A viszály miatt szétszakadt családokat meggyógyíthatja a bűnbánat, a megbocsátás, és a Jézus Krisztus engesztelésének hatalmába vetett hit.”¹⁰ Napjainkban még inkább, mint valaha, családjainknak nagyszerű fényforrásoknak kell lenniük a körülöttünk lévők számára. Amint gyarapszik a családokban a szeretet és a kedvesség, úgy gyarapszik bennük a világo sság is. Amikor megerősítjük „a hit, ... a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet... [és] az együttérzés”¹¹ lelkületét a családjainkban, akkor nagyobb szeretetet érzünk majd a Szabadító és egymás iránt is. A család megerősödik, a bennünk lévő világo sság pedig ragyogóbbá válik.

Az angol nyelvű Biblia UNSZ változatának bibliaszótárában ezt olvashatjuk: „Szentség tekintetében csak az otthon érhet fel a templommal.”¹² Ma 155 működő templomunk van, és nemsokára még több lesz. Egyre több családot pecsételnek össze az időre és az egész örökkévalóságra. Az egyháztagok egyre több és több ősök nevét nyújtják be a templomba, hogy elvégezzék a szabadító szertartásaikat. A fátyol mindkét oldalán igazán hatalmas öröm és ünneplés van!

Az egyre sötétedő világban az *evangélium világo ssága* mind fényesebbé és fényesebbé válik majd, a tökéletes napig.

3. Krisztus világo ssága

Nem beszélhetünk a világban lévő világo sságról anélkül, hogy ne említenénk meg a Világ Világo sságát: Jézus Krisztust. Egy szerető Mennyei Atya megnyilvánulásaként mindenki, aki a földre jön, megáldatik Krisztus világo sságával, hogy az segítse őt a visszatérésben. Boyd K. Packer elnök

ezt tanította: „Krisztus Lelke mindig jelen van. [...] Krisztus világossága olyan egyetemes, mint maga a napfény. Ahol csak emberi élet van, ott jelen van Krisztus Lelke is.”¹³ Krisztus világossága „állandóan jócselekedetre hív és csábít”¹⁴, és felkészít mindenkit, aki jóságra és igazságra törekszik, hogy befogadja a Szentlelket.

A Szabadító azt tanítja, hogy ő az a világosság, mely „megvilágosítja a szemeiteket”, „megeleveníti az értelmeteket”, és „minden dolognak életet ad”¹⁵. Krisztus világossága segít abban, hogy a Szabadító szemével láthassunk másokat. Szeretetteljesebbek és megértőbbek leszünk mások küzdelmeivel szemben. Segít, hogy nagyobb türelemmel legyünk azok iránt, akik tőlünk eltérően hódolnak vagy szolgálnak. Segít, hogy még teljesebben megértjük a boldogság nagyszerű tervét, és meglássuk, miként illünk bele mindnyájan ebbe a pompás és szeretetteljes tervbe. Ez életet, jelenőséget és célt ad mindannak, amit teszünk. Most azonban mindaz a boldogság, melyet akkor kapunk, ha még teljesebben megértjük

Krisztus világosságát, fel sem érhet azzal az örömmel, melyet akkor érzünk majd, amikor látjuk Krisztus világosságát másokban munkálkodni – családtagjainkban, barátainkban vagy akár idegenekben.

Ilyen örömet éreztem, amikor hallottam egy bátor tűzoltócsapatról, amely azon igyekezett, hogy megmentsen egy lángokban álló cövekközpontot Dél-Kaliforniában 2015-ben. Miközben tombolt a tűz, a rajparancsnok felhívta egy UNSZ barátját, hogy megkérdezze, hol tárolják a szent ereklyéket és az úrvacsorai kelyheket, hogy biztonságba tudja helyezni őket. Barátja biztosította róla, hogy nincsenek ott ereklyék, az úrvacsorai poharak pedig könnyedén pótolhatóak. A parancsnok azonban úgy érezte, valamit tennie kell, így hát visszaküldte a tűzoltókat az égő épületbe, hogy vegyék le a falról az összes Krisztus-képet, hogy azok ne semmisüljenek meg. Egyet még a tűzoltóautóba is betettek, azt remélvén, hogy védelmet nyújt majd a tűzoltóknak. Mélyen megérintett a parancsnok kedvessége, jósága, és a Világosság

iránti fogékonysága, ilyen veszélyes és nehéz pillanatban.

Az egyre sötétedő világban *Krisztus világossága* mind fényesebbé és fényesebbé válik majd, a tökéletes napig.

Ismét Pál szavaival szólok: „öltözzük fel a világosság fegyvereit.”¹⁶ Krisztusról teszünk tanúságot. Ő a Világ Világossága. Erősítsen meg bennünket mindaz a világosság, mely rendelkezésünkre áll, ha tevékenyebbé válunk az egyházban és még inkább alkalmazzuk az evangéliumi tantételeket a családjainkban. Állandóan lássuk meg Krisztus világosságát másokban, és segítsünk nekik is meglátni azt magukban. Ahogy elnyerjük ezt a világosságot, még több világossággal áldatunk majd meg, méghozzá a tökéletes napig, amikor is újra meglátjuk a világosságok Atyját¹⁷ – Mennyei Atyánkat. Erről teszem bizonyosságot a Világ Világosságának, méghozzá Jézus Krisztusnak szent nevében. ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Korinthusbeliek 4:8–9.
2. 2 Korinthusbeliek 4:6.
3. Dieter F. Uchtdorf: Ó, mily nagyszerű a mi Istenünk terve! *Liahóna*, 2016. nov. 20.
4. Lásd 1 Nefi 12:17.
5. Tan és a szövetségek 50:24.
6. Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, 2nd ed. (2012), xii; lásd még Kim S. Cameron, “Leading with Energy,” Wheatley Institution Fellow Notes, Feb. 17, 2017, wheatley.byu.edu.
7. Lásd: Kim Cameron, *Positive Leadership*, 33, 36, 39.
8. Quentin L. Cook: Az Úr az én világosságom. *Liahóna*, 2015. máj. 62–66.
9. Példabeszédek 4:18.
10. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 3.
11. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
12. Bible Dictionary, “Temple.”
13. Vö. Boyd K. Packer: Krisztus világossága. *Liahóna*, 2005. ápr. 13.
14. Moróni 7:13.
15. Tan és a szövetségek 88:11, 13.
16. Rómabeliek 13:12.
17. Lásd Jakab 1:17; Tan és a szövetségek 67:9.

Jézus Krisztust ábrázoló festményt ment ki egy tűzoltó egy lángokban álló kaliforniai cövekközpontból.

Russell M. Nelson elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

Elhozni Jézus Krisztus hatalmát az életünkbe

Jézus Krisztus evangéliumát betölti az Ő hatalma, mely Isten minden őszintén kutató leánya és fia számára elérhető.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, igen nehéz adományozási korszakban élünk. Kihívások, ellentétek és összetettség kavargó körlöttünk. A Szabadító előre látta ezeket a viharos időket. Figyelmeztetett arra, hogy napjainkban az ellenség indulatot szít majd az emberek szívében, és félrevezeti őket.¹ Mennyei Atyánk azonban mégsem arra szánt bennünket, hogy a személyes és társadalmi gondjaink útvesztőjével egyedül birkózzunk meg.

Isten úgy szerette a világot, hogy az Egyszülött Fiát küldte² a segítségünkre.³ Fia, Jézus Krisztus az életét adta értünk. Mindezt pedig azért, hogy hozzáférhessünk az isteni hatalomhoz – elegendő hatalomhoz ahhoz, hogy megbirkózzunk napjaink terheivel, akadályaiival és kísértéseivel.⁴ Ma arról szeretnék beszélni, *hogyan* hozhatjuk el életünkbe Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus hatalmát.

Azzal kezdjük, hogy tanulunk Róla.⁵ „Lehetetlen az embernek tudatlanságban megszabadulnia.”⁶ Minél többet tudunk a Szabadító szolgálattevéseiről és küldetéséről⁷ – minél inkább megértjük az Ő tanát⁸ és azt, amit értünk tett –, annál inkább tudatában leszünk annak, hogy Ő képes biztosítani azt a

hatalmat, amelyre az életünkben szükségünk van.

Az év elején arra kértem az egyház fiatal felnőtteit, hogy szánják idejük egy részét minden héten arra, hogy tanulmányozzák *mindazt*, amit Jézus mondott és tett, ahogyan azt az alapművek⁹ feljegyzik. Arra kértem őket, hogy tegyék a Tárgymutatóban található, Jézus Krisztusról szóló szentírásbeli

idézeteket a személyes tanulmányozásuk törzsanyagává.¹⁰

Azért intéztem hozzájuk ezt a kihívást, mert korábban már jómagam is elfogadtam azt. Elolvastam és aláhúztam *minden* Jézus Krisztusról szóló verset, melyet a Tárgymutató bejegyzése és 57 alcíme felsorol.¹¹ Amikor végeztem ezzel az izgalmas feladattal, a feleségem megkérdezte, milyen hatással volt ez rám. Azt válaszoltam: „Más ember lettem!”

Megújult elkötelezettséget éreztem a Szabadító iránt, amikor a Mormon könyvében újraolvastam saját kijelentését halandó küldetéséről. Kijelentette:

„[E]ljöttem a világra, hogy Atyám akaratát tegyem, mert az én Atyám küldött engem.

És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre”¹².

Utolsó napi szentekként úgy utalunk az Ő küldetésére, mint Jézus Krisztus engesztelése, mely mindenki számára valósággá tette a feltámadást, és lehetővé tette az örök életet mindazoknak, akik megbánják bűneiket, valamint

elnyerik és betartják az elengedhetetlen szertartásokat és szövetségeket.

Tanbéli szempontból hiányos, ha olyan rövidítő kifejezésekkel beszélünk az Úr engesztelő áldozatáról, mint „az engesztelés” vagy „az engesztelés képessé tevő hatalma” vagy „az engesztelés alkalmazása”, illetve az „erőt nyerve az engesztelésből”. E kifejezések ténylegesen kockáztatják a hit félrevezetését azzal, hogy úgy kezelik az *eseményt*, mintha *az maga* önálló léttel és képességekkel bírna, függetlenül Mennyei Atyánktól és az Ő Fiától, Jézus Krisztustól.

Az Atya nagyszerű, örökkévaló terve szerint a Szabadító volt az, aki szenvedett. A Szabadító volt az, aki széttörte a halál kötelékeit. A Szabadító volt az, aki megfizette a bűneink és vétkeink árát, és aki a bűnbánatunk feltétele mellett eltörli azokat. A Szabadító az, aki megment bennünket a fizikai és a lelki haláltól.

Nem létezik olyan „engesztelésnek” nevezett alaktalan entitás, amelyhez segítségért, gyógyításért, megbocsátásért vagy erőért fordulhatnánk. Jézus Krisztus a forrás. Az olyan szent kifejezések, mint az *engesztelés* és a *feltámadás*

azt írják le, hogy mit tett a Szabadító az Atya terve szerint azért, hogy mi reményteljesen élhessünk ebben az életben, és örök életet nyerhessünk az elkövetkező világban. A Szabadító engesztelő áldozata – az emberiség egész történelmének központi cselekedete – a legjobban akkor érthető meg és értékelhető igazán, ha kifejezetten és egyértelműen Őhozza kapcsoljuk.

Joseph Smith próféta a Szabadító küldetésének jelentőségét hangsúlyozva nyomatékosan kijelentette: „Vallásunk alapvető tanítélei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó minden más dolog ennek csupán függeléke.”¹³

Éppen a Próféta e kijelentése volt az, amely arra ösztönzött 15 prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, hogy kiadják és aláírják bizonyosságukat az Úr születésének 2000. évfordulóját megünneplendő. E történelmi bizonyosság címe: Az élő Krisztus¹⁴. Sok egyháztág kívülről megtanulta a benne foglalt igazságokat. Mások szinte azt sem tudják, hogy létezik. Arra buzdítalak benneteket, hogy miközben igyekeztek többet megtudni Jézus Krisztusról, tanulmányozzátok Az élő Krisztus című kiadványt.

Amikor időt szánunk a Szabadítóról és az Ő engesztelő áldozatáról való tanulásra, akkor ez elvezet bennünket az Ő hatalmához való hozzáférés egy másik kulcseleméhez: a választáshoz, hogy hiszünk Őbenne és követjük Őt.

Jézus Krisztus igaz tanítványai hajlandóak kiállni, felszólalni, és különbözni a világ emberétől. Rendíthetetlenek, elkötelezettek és bátrak. Ilyen tanítványokról szereztem tudomást egy közelmúltbeli mexikói megbízatásom alkalmával, ahol kormányzati tisztviselőkkel és más vallási

felekezetek vezetőivel is találkoztam. Mindannyian hálójukat fejezték ki egyháztagjaink hősi és sikeres erőfeszítéseiről, melyet az erős házasságok és családok védelme és megőrzése érdekében tesznek az országukban.

Nincs könnyű vagy automatikus útja annak, hogy valaki ilyen erőteljes tanítvánnyá váljon. Figyelmünknek a Szabadítóra és az Ő evangéliumára kell szegeződnie. Szellemileg erőt próbál az, amikor *minden* gondolatban igyekszünk Őrá tekinteni.¹⁵ Amikor azonban ezt tesszük, kétségeink és félelmeink tovaszállnak.¹⁶

Nemrégiben hallottam egy félelmet nem ismerő Babérkoszorú-korú lányról. Felkérték, hogy képviselje a középiskoláját egy, az egész államra kiterjedő versenyen, mely ugyanarra az estére esett, mint a cövekai segítőegyleti gyűlés, amelyre már elígérkezett. Amikor látta a programtűzést, és elmondta a versenyszervezőknek, hogy korábban kell elmennie a helyszínről, hogy odaérjen egy fontos gyűlésre, értésére adták, hogy ebben az esetben kizárják a versenyből.

Mit tett hát ez az utolsó napi babérkoszorúlánny? Megtartotta ígéretét, hogy részt vesz a Segítőegylet gyűlésén.

Amint azt jelezték is neki, kizárták a versenyből. Amikor a döntéséről kérdezték, egyszerűen így válaszolt: „Hát, az egyház fontosabb, nem?”

A Jézus Krisztusba vetett hit olyan tettekre sarkall bennünket, melyeket másként nem vinnénk véghez. A cselekedetekre ösztönző hit további hozzáfértést biztosít az Ő hatalmához.

Akkor is növeljük a Szabadító hatalmát az életünkben, amikor szövegeket kötünk, és pontosan be is tartjuk azokat. A szövetségeink Őhöz kötnék minket, és isteni hatalomban részesítenek bennünket. Hithű tanítványokként megbánjuk a bűneinket, és követjük Őt a keresztelővízbe. A szövetség ösvényén járunk, hogy elnyerjük a többi elengedhetetlen szertartást is.¹⁷ És hálásak lehetünk, amiért Isten terve biztosítja ezeket az áldásokat azon ösökök számára is, akik úgy haltak meg, hogy nem nyílt lehetőségük azok elnyerésére a halandó életük során.¹⁸

A szövetségeiket betartó férfiak és nők keresik a lehetőségeket arra, hogy megtartsák magukat szeplőtelenül a világtól, hogy semmi se legyen, ami megakadályozná a Szabadító hatalmához való hozzáférésüket. Egy hithű

feleség és anya ezt írta nemrégiben: „Gondterhes és veszedelmes idők ezek. Mily áldottak is vagyunk, hogy fokozott tudással rendelkezhetünk a szabadítás tervéről, és sugalmazott útmutatásban lehet részünk szerető prófétáktól, apostoloktól és vezetőktől, melyek segítenek biztonságban áthajóznunk ezeken a viharos vizeken. Leszoktunk arról, hogy reggel bekapcsoljuk a rádiót. Most inkább egy általános konferenciái beszédet hallgatunk meg a mobilunkról minden reggel, miközben egy újabb napra készülünk.”

Egy másik lehetőség a Szabadító hatalmának elhozatalára az életünkbe az, ha hittel nyújtjuk fel a kezünket Őhöz. Kezünk feléje nyújtása szorgalmas, összpontosított erőfeszítést igényel.

Emlékeztek a bibliai történetre az asszonyról, aki 12 éven át szenvedett egy erejét felemészítő betegségtől?¹⁹ Hatalmas hitet gyakorolt a Szabadítóban, amikor így kiáltott: „Ha csak ruháit illehetem is, meggyógyulok.”²⁰

Ennek a hithű, céltudatos asszonynak olyan messzire kellett nyújtóznia, amennyire csak tudott, hogy hozzáférjen az Ő erejéhez. Testi nyújtózkodása lelki nyújtózkodásának jelképe is volt.

Sokan közülünk kiáltottunk már szívünk mélyéből ezen asszony szavaihoz hasonlókat: „Ha képes lennék lelkileg elég messzire nyújtózni, hogy elhozzam a Szabadító hatalmát az életembe, akkor tudnám, hogyan birkózzak meg szívszaggató helyzetemmel. Tudnám, mit kell tennem, és erőm is lenne hozzá.”

Amikor ugyanolyan erővel nyújtjátok kezeteiket felfelé az Úr hatalmáért az éleetekben, mint ahogyan a fuldokló nyújtózik és kapkod levegő után, akkor tiétek lesz a Jézus Krisztustól származó hatalom. Amikor a Szabadító tudja, hogy igazán fel akartok érni Őhöz – amikor érzi, hogy szívetek legfőbb vágya elhozni az Ő hatalmát az éleetekbe –, akkor a Szentlélek elvezet ahhoz, hogy pontosan tudjátok, mit kell tennetek.²¹

Amikor lelkileg minden korábbinál messzebbre nyúltok, akkor eláraszt majd benneteket az Ő hatalma.²² És akkor értitek majd meg az Isten Szent Lelke című himnuszban énekelt szavak mélyebb jelentését:

A hithű szenteknek az Úr több tudást ad; [...]

Az Úr hatalma és tudása szétárad, Eltűnik a földet borító fátyol.²³

Jézus Krisztus evangéliumát betölti az Ő hatalma, mely Isten minden őszintén kutató leánya és fia számára

elérhető. A bizonyágom az, hogy amikor elhozzuk az Ő hatalmát az életünkbe, akkor mind Ő, mind mi magunk örvendezünk.²⁴

Különleges tanúinak egyikeként kijelentem, hogy Isten él! Jézus a Krisztus! Egyháza visszaállítatott a földre! Thomas S. Monson elnök Isten prófétája ma a földön, akit teljes szívemből támogatok. Erről teszem bizonyágomat, kifejezve szeretetemet és áldásaimat mindegyikötök iránt, Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 28:19–30.
2. Lásd János 3:16.
3. Jézus volt a Felkent – akit Mennyei Atyánk kent fel, hogy személyes képviselője legyen az emberiség szabadítására vonatkozó minden dologban. Jézust felkenték, hogy Szabadítónk és Megváltónk legyen. Mielőtt a világot megformálták, Jézust felkenték, hogy a halhatatlanságot valósággá, az örök életet pedig lehetőséggé tegye Isten minden gyermeke számára (lásd János 17:24; 1 Péter 1:20). Ezért aztán Jézus két egyedi címet is viselt: *a Messiás* (héber) és *a Krisztus* (görög) – mindkettő jelentése: „a felkent” (lásd Kalauz a szentírásokhoz: felkent).
4. Azzal védelmezhetjük magunkat, ha ismerjük Isten szavát és a szerint élünk (lásd Efézusbeliek 6:17–18; Tan és a szövetségek 27:18).
5. Atyja irányításával Jézus volt a föld Teremtője (lásd János 1:2–3), valamint megszámlálhatatlan egyéb világ Teremtője (lásd Mózes 1:33). Jóval halandó születését megelőzően Jézus volt a nagy Jehova – az Őszövetség Istene. Jehova volt az, aki Mózesrel beszélt a Sínai-hegyen. Jehova volt az, aki szövetséget kötött Ábrahámmal, mely szerint a föld minden nemzete áldásban részesül majd Ábrahám leszármazási ága révén. És Jehova volt az, aki szövetséget kötött Izrael házának családjával. Jézus volt a megígért Immánuel is, Ésaías próféciái szerint (lásd Ésaías 7:14).
6. Tan és a szövetségek 131:6.
7. Lásd Tan és a szövetségek 76:40–41.
8. Lásd 2 Nefi 31:2–21.
9. Szent Biblia, Mormon könyve, Tan és a szövetségek, Nagyértékű gyöngy.
10. Lásd Topical Guide, “Jesus Christ.” A főcím alatt található szövegen kívül 57 alcím is szerepel Őróla. A szentírások angoltól eltérő nyelvű változatainál használjuk a Kalauz a szentírásokhoz segédletet.
11. A Topical Guide 18 oldalnyi szövegében több mint 2200 felsorolás található.
12. 3 Nefi 27:13–14.
13. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 52.
14. Lásd *Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.
15. Lásd Hélamán 8:15.
16. Lásd Tan és a szövetségek 6:36.
17. Jézus Krisztus megtanította nekünk, milyen fontosak a szent szertartások, mint például a keresztkelés (lásd János 3:5), az úrvacsora (lásd Tan és a szövetségek 59:9), illetve a templom felruházási és pecsételési szertartásai (lásd Tan és a szövetségek 124:39–42).
18. Lásd Tan és a szövetségek 124:29–32.
19. Lásd Lukács 8:43–44.
20. Márk 5:28.
21. Lásd Tan és a szövetségek 88:63.
22. Amikor a hithű asszony megérintette a Szabadító ruházatát, Ő azonnal reagált: „észrevettem, hogy erő [görögül: *dünamisz*] származék ki tőlem” (Lukács 8:46; kiemelés hozzáadva).
23. Isten Szent Lelke. *Himnuszok*, 2. sz.
24. Lásd 3 Nefi 17:20.

Előterjeszti: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tiszttségviselők támogatása

Kedves testvéreim, Monson elnök engem kért meg arra, hogy támogató szavazatok céljából előterjesszem az egyház általános felhatalmazottait, területi hetveneseit és általános segédszervezeti elnökségeit.

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Henry

Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Russell M. Nelsont mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,

Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson és Dale G. Renlund.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Hálával emlékezünk meg barátunk és munkatársunk, Bruce D. Porter elder szolgálatáról, aki 2016. december 28-án hunyt el. Szeretetünket és szívből jövő részvétünket fejezzük ki Susan Porter nőtestvérnek, továbbá gyermekeiknek és unokáiknak. Hálá-sak vagyunk, hogy e nagyszerű férfival szolgálhattunk együtt.

Javasoljuk Taylor G. Godoy és ifj. John C. Pingree felmentését területi hetvenesi elhívásukból. Akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezeknek

a fivéreknek az ő kiváló szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Szívből jövő hálánk kifejezése mellett javasoljuk Linda K. Burton, Carole M. Stephens és Linda S. Reeves nőtestvérek felmentését, akik a Segítőegylet Általános Elnökségeként szolgáltak. Hasonlóképpen felmentjük a Segítőegylet általános testületének tagjait is.

Mindazok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen nőtestvérek szolgálatáért és elkötelezettségéért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk Jean B. Bingham nőtestvér felmentését az Elemi Általános Elnökségének első tanácsosaként, valamint Bonnie H. Cordon nőtestvér felmentését az Elemi Általános Elnökségének második tanácsosaként.

Mindazok, akik szeretnék köszönetüket kifejezni e nőtestvérek szolgálatáért, kérem, kézfeltartással jelezzék.

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új általános felhatalmazott hetveneseként: Taylor G. Godoy, Joni L. Koch, Adilson de Paula Parrella, ifj. John C. Pingree, Brian K. Taylor és Taniela B. Wakolo.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik ellenzik, hasonlóképpen jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Jean B. Binghamet mint a Segítőegylet általános elnökét, Sharon L. Eubanket első tanácsosként, és Reyna I. Aburtót második tanácsosként.

Támogatásra javasoljuk továbbá Bonnie H. Cordont, hogy az Elemi Általános Elnökségében első tanácsosként szolgáljon, valamint Cristina B. Francót, hogy az Elemi Általános Elnökségében második tanácsosként szolgáljon.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetveneseként: Luis R. Arbizú, David A. Benalcázar, Berne S. Broadbent, David L. Buckner, L. Todd Budge, Luciano Cascardi, Ting Tsung Chang, Pablo H. Chavez, Raymond A. Cutler, Fernando P. Del Carpio, José Luiz Del Guerso, Aleksandr A. Drachyov, I. Raymond Egbo, ifj. Carlos R. Fusco, Jorge A. García, Gary F. Gessel, Guillermo I. Guardia, Marcel Guei, José Hernández, Karl D. Hirst, Ren S. Johnson, Jay B. Jones, Anthony M. Kaku, Paul N. Lekias, John A. McCune, Tomas S. Merdegia, Artur J. Miranda, Elie K. Monga, Juan C. Pozo, Anthony Quaisie, James R. Rasband, ifj. Carlos G. Revillo,

Martin C. Rios, Johnny F. Ruiz, K. Roy Tunnicliffe és Moisés Villanueva.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

A szavazást tudomásul vettük. Megkérjük azokat, akik esetleg bármelyik javaslatot elleneztek, hogy keressék fel cövekelnöküket.

Kedves fivérek és nőtestvérek! Köszönjük kitartó hiteteket és az egyházi vezetőkért mondott imáitokat.

Kérjük az új általános felhatalmazott hetveneseket, valamint a Segítőegylet új Általános Elnökségét, hogy foglalják el helyüket az emelvényen. Monson elnök mindig azt mondja, hogy ez egy igen hosszú séta. Köszönöm, nőtestvérek! Köszönöm, fivérek! Csupán információként közlöm, hogy Franco nőtestvér jelenleg missziót teljesít a férjével Argentínában. Mint tudjátok, épp az imént támogattuk; hivatalosan júliusi hazatérésük után kezdi majd meg a szolgálatát. ■

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2016. évi jelentése

Benyújtotta: Kevin R. Jergensen

az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály ügyvezető igazgatója

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége részére

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza kinyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács – mely az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll – hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Az egyházi szervezetek a jóváhagyott költségvetések, irányelvek és eljárások szerint használják fel a pénzalapokat.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály – melynek személyzete okleveles szakértőkből áll, és független minden más egyházi osztálytól – felelős a könyvvizsgálatok elvégzéséért, melyeknek célja a pénzalapok bevételeinek és kiadásainak

ellenőrzése, valamint az egyházi vagyon védelmezése.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály azon a véleményen van, hogy minden pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2016. évben a jóváhagyott egyházi költségvetéseknek, irányelveknek és könyvelési gyakorlatnak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva. Az egyház a tagjainak tanított gyakorlatokat követi, miszerint éljünk anyagi lehetőségeink keretein belül, kerüljük az adósságot, és tegyünk félre a szükség idejére.

Tisztelettel benyújtja:

Egyházi Könyvvizsgálói Osztály
Kevin R. Jergensen
ügyvezető igazgató ■

A 2016. év statisztikai jelentése

Benyújtotta: Brook P. Hales

az Első Elnökség titkára

Az Első Elnökség a következő statisztikát tette közzé az egyház állapotáról a 2016. december 31-i adatok szerint.

Egyházi egységek

cövekek.....	3 266
missziók.....	421
kerületek.....	556
egyházközségek és gyülekezetek.....	30 304

Egyháztagság

teljes egyháztagság.....	15 882 417
új nyilvántartott gyermekek.....	109 246
megtért keresztkeltek.....	240 131

Misszionáriusok

teljes idejű misszionáriusok.....	70 946
egyházszolgálati misszionáriusok.....	33 695

Templomok

2016 során felszentelt templomok (a Provói Városközpont, a Japán Szapporo, a Pennsylvanai Philadelphia, a Coloradói Fort Collins, a Wyomingi Star Valley és a Connecticuti Hartford).....	6
Újrafelszentelt templomok (a Fidzsi-szigeteki Suva és a Németországi Freiberg).....	2
Működő templomok az év végén.....	155

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Urunk, Jézus Krisztus tanítványává válni

Azok a mintegy csillagképként összeálló jellemvonások, melyek a Krisztusba vetett hit eredményei, mind szükségesek ahhoz, hogy erősen állhassunk ezen utolsó napokban.

Mit jelent Urunk, Jézus Krisztus tanítványának lenni? A tanítvány olyan valaki, aki megkezdte, és hajlandó magára venni a Szabadító nevét, valamint követni Őt. A tanítvány igyekszik olyanná válni, mint Jézus, azáltal, hogy a halandóság során betartja az Ő parancsolatait – csakúgy, mint ahogy a tanonc próbál olyanná válni, mint mestere.

A *tanítvány* szó hallatán sokan azt gondolják, hogy az csupán annyit jelent: követő. Ám a valódi tanítványság

egyfajta létállapot. Többet jelent egy sor sajátos tulajdonság tanulmányozásánál és alkalmazásánál. A tanítványok úgy élnek, hogy Krisztus jellemvonásai átszövik lényük rostjait, mint egy lelki kárpitot.

Hallgassátok meg Péter apostol arra szólító szavait, hogy váljunk a Szabadító tanítványaivá:

„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok [erényt], [az erény] mellé tudományt,

A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet,

A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet.”¹

Amint láthatjátok, a személyes tanítványi mivolt lelki kárpitjához nem elég egy szál szövőfonál. A Szabadító napjaiban sokan voltak, akik életük ilyen vagy olyan területén igazlelkűnek vallották magukat. Azt tették, amit én szelektív engedelmességnek hívok.

Például betartották azt a parancsolatot, hogy ne végezzenek munkát a szabbaton, ám a Szabadítót bírálták, amiért azon a szent napon gyógyított.² Aadtak ugyan alamizsnát a szegényeknek, ám mindezt a feleslegükből, amire maguknak már nem volt szükségük.³ Bőjtöltek ugyan, ám arcuk kint tükrözött.⁴ Imádkoztak ugyan, ám csupán azért, hogy az emberek lássák őket.⁵ Jézus ezt mondta: „ajkaikkal közelednek hozzám, de szívük távol van tőlem”⁶. Az ilyen férfiak és nők egy-egy konkrét tulajdonság vagy tett elsajátítására koncentrálnak, ám szívükben nem válnak szükségszerűen olyanná, mint Ő.

Őrülök Jézus kijelentette:

„Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben?

És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”⁷

A Szabadító tulajdonságai – amint mi látjuk azokat – nem egy követendő szövegkönyvet vagy egy lista kipipálható tételeit alkotják. Egymásba fonódó jellemvonások ezek, egyik a másikhoz adódva, melyek kölcsönösen alakulnak ki bennünk. Vagyis más szóval, nem tehetünk szert egy krisztusi

jellemvonásra anélkül, hogy ne ten-
nénk szert vagy ne lennénk hatással
többre is. Amint egy jellemvonás mege-
rősödik, vele együtt számos másik is.

Péter 2. leveléből, valamint a Tan és
a szövetségek 4. szakaszából megtud-
juk, hogy az Úr Jézus Krisztusba vetett
hit az alap. Azáltal mérjük a hitünket,
hogy milyen tettekre vezet minket –
vagyis az engedelmisségünk által. „Ha
hisztek énbennem – ígérte az Úr –,
hatalmatokban lesz mindazt megtenni,
amit én jónak látok.”⁸ A hit a katalizá-
tor. Cselekedetek nélkül, erényes élet
nélkül a hitünknek nincs ereje ahhoz,
hogy működésbe hozza a tanítványsá-
got. A hit valójában halott.⁹

Így hát, ahogy Péter magyarázza,
„a ti hitetek mellé ragasszatok [erényt].”
Ez az erény többet jelent a nemi tisztasá-
gnál. Az elme és a test tisztaságát és

szentségét jelenti. Az erény egyben erő
is. Ha hithűen az evangélium szerint
élünk, meglesz az erőnk ahhoz, hogy
minden gondolatban, érzésben és
tettben erényesek legyünk. Elménk
nyitottabbá válik a Szentlélek készítet-
seire és Krisztus világosságára.¹⁰ Nem
csupán azáltal testesítjük meg Krisztust,
amit mondunk és teszünk, de azáltal is,
akik vagyunk.

Péter folytatja: „[tegyetek az erénye-
tek] mellé tudományt”. Amikor erényes
életet élünk, különleges módon ismer-
jük meg Mennyei Atyánkat és az Ő
Fiát. Úgy szerez valaki tudást a tanról,
ha cselekszi az Atya akaratát.¹¹ Ez a
tudás pedig a személyes tapasztalatból
származó személyes bizonyosság. A tudás
az, ami átforgalmaz minket, hogy világos-
ságunk az Ő világosságához ragasz-
kodjon, és erényünk az Ő erényét

szeresse.¹² Erényes életünk által a
„hiszem” kiindulópontból végül elérjük
utazásunk dicsőséges célját: „tudom”.

Péter arra int, hogy „a tudomány
mellé [tegyünk] mértékletességet, a
mértékletesség mellé pedig türelést”.
Mértékletes tanítványokként az evan-
géliumot kiegyensúlyozottan, biztos
módon éljük. Nem futunk gyorsabban,
mint ahogy azt erőnk engedi.¹³ Napról
napra haladunk előre, nem hagyva,
hogy a halandóság finomító kihívásai
eltántorítsanak bennünket.

Ha ily módon mértékletesek
vagyunk, akkor türelemre és az Úrba
vetett bizalomra teszünk szert. Az
életünkre vonatkozó tervére hagyat-
kozhatunk, habár azt saját természe-
tes szemeinkkel nem láthatjuk.¹⁴ Így
nyugodtak lehetünk, és tudhatjuk, hogy
Ő Isten.¹⁵ A megpróbáltatás viharai

közepette azt kérdezzük: „Mit szeretnél, mit tanulj ebből az élményből?” Az Ő tervével és céljaival szívünkben haladunk előre, nem csupán kintartva minden dologban, de türelmesen és jól kintartva azokban.¹⁶

Péter azt tanítja, hogy ez a türelem vezet el minket a kegyességre. Amint az Atya türelmes velünk, az Ő gyermekeivel, mi is türelmessé válunk egymással és magunkkal. Örülünk mások önrendelkezésének, és hogy ez lehetőséget biztosít számukra, hogy „sor[ról] sorra”¹⁷ gyarapodjanak, „fényesebbé és fényesebbé...”, a tökéletes napig”¹⁸.

A mértékletességtől a türelmen át a kegyességig megváltozik a természetünk. Szert teszünk arra a testvéri kedvességre, mely minden igaz tanítvány védjegye. Az irgalmas samaritánushoz hasonlóan mi is átkelünk az úton, hogy a szükségét látónak szolgáljunk, még akkor is, ha nem tartozik a baráti körünkbe.¹⁹ Áldjuk azokat, akik minket átkoznak. Jót teszünk azokkal, akik rosszindulatúan kihasználnak bennünket.²⁰ Van-e ennél istenibb vagy krisztusibb tulajdonság?

Tanúságot teszem, hogy a Szabadító tanítványainvá válás során tett erőfeszítéseink valóban egymásra épülnek, míg el nem érjük az Ő szeretetét.²¹ Ez a szeretet Krisztus tanítványának meghatározó jellemvonása:

„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom.

És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok.”²²

A hit, a remény és a szeretet tesz minket alkalmassá Isten munkájára.²³ „Most azért megmarad... e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”²⁴

Testvéreim! Nem lehetünk „részidős tanítványok” – napjainkban még annyira sem, mint valaha! Nem lehetünk csupán a tan egyik vagy másik pontját illetően tanítványok. Azok a mintegy csillagkép-ként összeálló jellemvonások, melyek a Krisztusba vetett hit eredményei – ideértve azokat is, melyekről ma beszéltünk –, mind szükségesek ahhoz, hogy erősen állhassunk ezen utolsó napokban.

Ha komolyan igyekszünk Jézus Krisztus igaz tanítványai lenni, ezek a jellemvonások egymásba fonódnak, gyarapodnak és kölcsönösen megerősödnek bennünk. Nem lesz különbség a között a kedvesség között, melyet ellenségeinkkel szemben mutatunk, és a között, mellyel barátaink iránt vagyunk. Ugyanolyan becületesekek leszünk, mikor senki sem figyel, mintha

mások is látnának. Ugyanolyan elkötelezettek leszünk Isten iránt a nyilvánosság előtt is, mint a saját szobánkban.

Bizonyúságot teszem, hogy mindenki lehet Krisztus tanítványa. A tanítványság nincs kor, nem, etnikai származás vagy elhívás alapján korlátozva. Egyéni tanítványságunk által utolsó napi szentekként erőnk összeadódik, hogy világszerte megáldjuk fivéreinket és nőtestvéreinket. Most van itt az ideje, hogy újra elkötelezzük magunkat amellelt, hogy teljes szorgalommal az Ő tanítványai leszünk.

Testvéreim! A Szabadító tanítványainak hívnak el minket. Adjon hát ez a konferencia lehetőséget arra, hogy „[elinduljatok], miként a régiek, és jöjjetek [Őhöz] teljes szívetekkel”²⁵. Ez az Ő egyháza. Különleges tanúbizonyúságot teszem arról, hogy Ő él. Áldjon meg minket azon örökkévaló törekvésünkben, hogy elkötelezett és bátor tanítványokká váljunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Péter 1:5–7.
2. Lásd Lukács 13:14.
3. Lásd Lukács 21:4.
4. Lásd Máté 6:16.
5. Lásd Máté 6:5; lásd még Alma 38:13.
6. Joseph Smith története 1:19; lásd még Ésaías 29:13; Lukács 6:46.
7. Máté 7:22–23.
8. Moróni 7:33.
9. Lásd Jakab 2:20.
10. Lásd 1 Korinthusbeliek 2:16.
11. Lásd János 7:17.
12. Lásd Tan és a szövetségek 88:40.
13. Lásd Móziás 4:27.
14. Lásd Tan és a szövetségek 58:3.
15. Lásd Tan és a szövetségek 101:16.
16. Lásd Tan és a szövetségek 121:8.
17. Tan és a szövetségek 98:12.
18. Tan és a szövetségek 50:24.
19. Lásd Lukács 10:33.
20. Lásd Máté 5:44.
21. Lásd Moróni 7:47.
22. 1 Korinthusbeliek 13:1–2.
23. Lásd Tan és a szövetségek 4:5.
24. 1 Korinthusbeliek 13:13.
25. Mormon 9:27.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Elénekeltek és elhallgatott dalaink

Mindannyiunkhoz könyörgök, hogy maradjunk végleg és hithűen a kórusban.

„Napfény van ma az én szívemben, ragyog tőle az ég – írta Eliza Hewitt. – Jézustól jön ez a fényesség, szikrázóbb mindennél.”¹ E csodás, régi keresztény himnuszt szinte lehetetlen mosoly nélkül énekelni, hiszen minden hangja ragyog. Ma azonban szeretném kiemelni a szöveggörnyezetből az egyik sorát, mely segíthet azokon a napokon, amikor nehezünkre esik énekelni *vagy* mosolyogni, és úgy tűnik, hogy az élet bizony *nem* valami „békés és vidám”. Ha egy ideig nem is vagytok képesek a másoktól hallott örömteli dallamokat visszhangozni, arra kérek, kapaszkodjatok rendíthetetlenül e himnusz azon sorába, mely biztosít afelől, hogy Jézus „azt a dalt is meghallja”², melyet képtelenek vagytok elénekelni.

Isten gyermekeiként az egyik valóság, mellyel e bukott világban szembe kell néznünk az, hogy bizonyos napok nehezek; olyan napok ezek, amikor a hitünk és a lelki erőnk próbára téteik. E kihívások származhatnak saját hiányosságainkból, mások hiányosságaiból vagy csupán az élet hiányosságaiból, de bármi legyen is az ok, azt látjuk, hogy képesek megfosztani

bennünket az énekelni hön vágyott daloktól, és beárnyékolni a tavaszt a szívünkben³, melyről Eliza Hewitt oly felemelően ír az egyik versszakban.

Mit tegyünk hát ilyenkor? Egyfelől Pál apostol tanácsát megfogadva „a mit nem látunk, azt reméljük [és] tűréssel várjuk”⁴. Azokban a pillanatokban, amikor az öröm dallama a kifejezőerőnk hiányában elcsuklik, egy ideig talán csendben meg kell állnunk, és egyszerűen hallgatnunk kell másokat, erő

merítve a körülöttünk áradó muzsika pompájából. Közülünk, „zenei analfabéták” közül, sokan merítettünk már önbizalmat abból, és az éneklésünk is figyelemre méltón javult azáltal, hogy egy erősebb, biztosabb hangú személy mellé álltunk. Bizonyosan az következik ebből, hogy az örökkévalóság himnuszainak éneklése során olyan közel kell állnunk a világ Szabadítójához és Megváltójához, amennyire csak emberileg lehetséges – hiszen neki teljesen tökéletes a hangmagassága. Ekkor bátorságot meríthetünk azon képességéből, hogy meghallja némaságunkat is, és reményt kaphatunk a nevünkben előadott dallamos, messiási könyörgéséből. Valóban, amikor „az Úr közel van[,] szívem a béke galambjának énekére dobban”⁵.

Azokon a napokon, amikor kissé hamisnak érezzük a hangunkat, valamivel kevesebbnek annál, mint amiről azt gondoljuk, hogy másoknál látunk vagy hallunk, azt kérném magunktól – különösen az egyház ifjúságától –, ne feledjük, hogy az isteni terv része az, hogy Isten kórusában nem minden hang egyforma. A kifinomult zenéhez változatosság kell – szopránok és altok, baritonok és basszusok. Egy idézett mondatot kölcsönözve két figyelemre méltó utolsó napi szent asszony vidám levélváltásából: „Isten minden teremtményének van helye a kórusban.”⁶ Amikor alábecsüljük egyediségünket, vagy nem létező mintáknak próbálunk megfelelni – olyan mintáknak, melyeket a kielégíthetetlen fogyasztói kultúra hajt, a közösségi média pedig minden lehetséges megvalósíthatóság fölé idealizál –, elveszítjük a hang és zengés azon gazdagságát, melyet Isten a sokszínű világ teremtésekor elképzelt.

Nos, nem azt mondom ezzel, hogy ebben az isteni kórusban mindenki nekikezdhethet saját, személyes oratóriuma

elzengésének. A sokszínűség nem hangzavar, a kórusmunka pedig fegyelmet, taníthatóságot igényel – a beszédhez igazodva, Hales elder, hadd használjam ma a tanítványság szót –, amikor azonban már elfogadtuk a mennyből kinyilatkoztatott dalszöveget és a világ alapítása előtt komponált harmonikus hangszerelést, akkor Mennyei Atyánk örömmel veszi, ha a saját hangunkon énekelünk, és nem valaki másén. Ne becsüljétek le az értéketeket, és ne kicsinyeljétek le a hozzájárulásotokat. Mindenekelőtt pedig, ne fordítsatok hátat a kórusban betöltött szerepeteknek. Miért? Mert egyediek és pótolhatatlanok vagytok. Már egyetlen hang elvesztése is elhalványítja az összes másik énekest ebben a hatalmas, halandó kórusunkban, köztük azoké is, aki úgy érzik, a társadalom peremére vagy az egyház peremére szorultak.

Ám miközben arra buzdítalak *titeket* mind, hogy legyen hitetek a talán nehezen énekelhető dalokban, készséggel elismerem, hogy különböző okok miatt *én* magam is küszködök másfajta dalokkal, melyeket – bár kellene – még nem énekeltek el.

Amikor a világban uralkodó megdöbbentő gazdasági egyenlőtlenséget látom, bűntudatot érzek, amiért Mrs. Hewitt-tel az Istentől kapott áldásaimról énekelek.⁷ Ez a kórusmű addig nem énekelhető teljesen, hithűen, amíg nem gondoskodtunk tisztességgel a szegényekről. A gazdasági nélkülözés olyan átok, mely évről évre, nemzedékről nemzedékre szedi áldozatait. Kárt okoz a testnek, megbénítja a lelket, sérülést okoz a családoknak, és elpusztítja az álmokat. Ha többet tennénk a szegénység enyhítéséért – ahogyan azt Jézus ismétlődően parancsolja nekünk –, akkor esetleg a világ kevésbé szerencséséi közül páran – életükben talán először – eldúdolhatnának néhány hangot a „Narfény van ma az én szívemben” című himnuszról.

Akkor is nehéznek találom a napfényes, vidám szöveg éneklését, amikor oly sokan szenvednek körülöttünk valamilyen mentális vagy érzelmi betegségtől, illetve más bénító egészségügyi nehézségtől. Sajnos e terhek olykor számos különböző gondozó – beleértve családtagokat is – hősies erőfeszítése

ellenére sem múlnak el. Azért imádkozom, hogy ne engedjük Isten e gyermekeit hangtalanul szenvedni, és hogy felruháztassunk az Ő azon képességével, hogy meghalljuk a dalokat, melyeket ők jelenleg képtelenek elénekelni.

Egy napon pedig remélem, hogy a hatalmas világméretű kórus minden faji és etnikai határon átívelő összhangban jelenti majd ki, hogy a fegyverek, a gyalázkodás és a vitriol *nem* az emberi ellentétek megoldásának eszközei. A mennyből érkező kijelentések azt kiáltják felénk, hogy az összetett társadalmi gondok kielégítő megoldásának egyetlen módja az, ha szeretjük Istent és betartjuk az Ő parancsolatait, ezzel tárva ki a kaput egymás felebaráti szeretetének egyetlen tartós és üdvös módja előtt. Ether próféta azt tanította, hogy remélnünk kell „egy jobb világot”. E gondolatot egy ezredév távlatából olvasva, a háborútól és erőszaktól elcsigázott Moróni kijelentette, hogy a „még különb út” ehhez a világhoz mindig is Jézus Krisztus evangéliuma lesz.⁸

Mily hálásak vagyunk azért, hogy mindezen kihívások közepette időről

időre érkezik egy másfajta dal, melyről úgy találjuk, hogy szintén képtelenek vagyunk azt elénekelni, de egészen más ok miatt. Ez olyankor történik, amikor az érzések oly mélyek és személyesek, sőt oly szentségesek, hogy vagy nem lehet, vagy nem is szabad kifejezésre juttatnunk őket – mint Cordelia atyja iránti szeretete, melyről azt mondja: „...szívem gazdagabb, mint nyelvem... számhoz nem bírom emelni szívemet”⁹. Valami szentként érkeznek ezek az érzelmek, és ezért egyszerűen kimondhatatlanok – lelkileg nem kifejezhetők –, mint az ima, melyet Jézus mondott a nefita gyermekekért. Ezen esemény szemtanúi azt jegyezték fel:

„Szem nem látott még, és fül sem hallott még... olyan nagyszerű és bámulatos dolgokat, amint mi láttuk és hallottuk Jézust az Atyához beszélni. ... *nincs oly nyelv, mely el tudja mondani, és nincs oly ember, mely le tudja írni, és emberi szív elképzelni, oly nagyszerű és csodálatos dolgokat hallottunk és láttuk Jézust beszélni*”¹⁰.

Az efféle megszentelt pillanatok azért maradnak kimondatlanul, mert a kifejezésük – még ha lehetséges is lenne – megszenteltetésnek tűnne.

Fivérek és nőtestvérek! Halandó világban élünk, számos olyan dallal, melyet még nem ismerünk vagy nem tudunk elénekelni. Azonban mindannyiunkhoz azért könyörgök, hogy maradjunk kitarotán és hithűen a kórusban, ahol képesek leszünk örökké gyönyörködni minden himnuszok ama legbecesebbikében: „a megváltó szeretet éneké[ben]”¹¹. Szerencsére e műsorszámunkban korlátlan férőhely áll rendelkezésre. Van hely mindazoknak, akik eltérő nyelveket beszélnek, sokszínű kultúrákat ünnepelnek és számos különböző helyen élnek. Van hely az egyedülállóknak, a házasoknak, a nagy családoknak és a gyermekteleneknek.

Van hely azoknak, akik egykor megkérdőjelezték hitüket, és azoknak is, akik még mindig ezt teszik. Van hely az eltérő nemi vonzódásúaknak is. Röviden, van hely mindenkinek, aki szereti Istent, és tiszteletben tartja az Ő parancsolatait, mint a személyes viselkedés sérthetetlen mércéjét, mivel ha Isten szeretete a közös dalunk dallama, akkor az abban rejlő összhang minden bizonnyal az a közös törekvésünk, hogy engedelmeskedjünk Neki. A szeretet és a hit, a bűnbánat és a könyörület, a becsületesség és a megbocsátás isteni parancsainak ismeretében mindenkinek van helye ebben a kórusban, aki ott kíván lenni.¹² „Jöjj, ahogy vagy” – kéri egy szerető Atya mindannyiunktól, de hozzáteszi: „Ne számíts arra, hogy olyan is maradsz, amilyen vagy.” Mosolygunk, és nem felejtjük, hogy Isten eltökélten igyekszik többé tenni bennünket, mint amire magunkat képesnek gondoltuk.

A felmagasztosulásunkra alkotott tervének e nagyszabású oratóriumában kövessük hát alázattal karmesteri pályáját, és gyakoroljuk azokat a dalokat, melyeket még nem tudunk elénekelni, mígnem bemutatathatjuk majd Királyunkhoz szóló zenénket¹³. Akkor, azon a napon, ahogyan azt hőn szeretett himnuszunk is mondja:

„Ujjongjunk] és zengjünk majd] az égi sereggel:

Hozsánna, hozsánna a Szent Báránynak!

... míg Jézus közénk száll a tűzszekéren.”¹⁴

Bizonyoságomat teszem, hogy eljő majd az óra, amikor Isten, a mi Örökkévaló Atyánk ismét elküldi majd Egyszülött Fiát a földre – ez alkalommal, hogy királyok Királyaként kormányozzon és uralkodjon mindörökké. Bizonyoságomat teszem, hogy ez az Ő visszaállított egyháza, és ez az eszköze annak, hogy evangéliumának tanításai és szabadító szertartásai eljussanak az egész emberiséghez. Amikor üzenete minden földrészt átjár és minden égövet meglátogat,¹⁵ Jézus valóban felfedi majd mosolyát¹⁶. Bizonyosan örök napfényt áraszt majd a lélekre azon a napon. E megígért óra eljöveteleért imádkozom vágyakozva, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Napfény van ma az én szívemben. *Himnuszok*, 145. sz.
2. *Himnuszok*, 145. sz.
3. *Himnuszok*, 145. sz.
4. Rómabeliek 8:25.
5. *Himnuszok*, 145. sz.
6. Bill Staines, “All God’s Critters Got a Place in the Choir,” in Laurel Thatcher Ulrich and Emma Lou Thayne, *All God’s Critters Got a Place in the Choir* (1995), 4.
7. *Himnuszok*, 145. sz.
8. Lásd Ether 12:4, 11.
9. William Shakespeare: *Lear király*. 1. felvonás, 1. szín, 79–80., 93–94. sor. (Vörösmarty Mihály fordítása. Forrás: <http://mek.oszk.hu/00400/00489/00489.htm#1>)
10. 3 Nefi 17:16–17; kiemelés hozzáadva.
11. Alma 5:26; lásd még Alma 26:13.
12. Lásd 2 Nefi 26:33.
13. *Himnuszok*, 145. sz.
14. Isten Szent Lelke. *Himnuszok*, 2. sz.
15. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 147.
16. *Himnuszok*, 145. sz.

Gary B. Sabin elder
a Hetvenektől

Álljunk talpra belül, és adjunk bele mindent!

Kívánom, hogy tegyük meg az utunkon a szükséges kiigazításokat, majd nagy reménységgel és hittel tekintsünk előre. Kívánom, hogy „álljunk talpra belül” azáltal, hogy elszántak vagyunk és „mindent beleadunk”.

Évekkel ezelőtt a kis lányunokánk odaszaladt hozzám, és izgatottan közölte: „Nagyapa, nagyapa! Én rúgtam mindhárom gólt a mai focimeccsünkön!”

„Ez nagyszerű, Sarah!” – feleltem lelkesen.

Édesanyja vidáman rám nézett, és azt mondta: „A végeredmény 2 : 1 lett.”

Nem mertem megkérdezni, hogy ki nyert!

A konferencia az elmélkedés, a kinyilatkoztatás és – olykor – az *újratervelés* időszaka.

Van egy autókölcsönző cég, amelynek a GPS-rendszerét úgy hívják, hogy NeverLost („soha el nem téved”). Ha a kívánt úti cél bevitele után az ember rossz irányba fordul, az irányító hang nem azt mondja, hogy „Megőriültél!”, hanem inkább igen kellemes hangon így szól: „Újratervezés – a következő lehetőségénél forduljon vissza.”

Ezékielnél ezt a csodálatos ígéretet olvassuk:

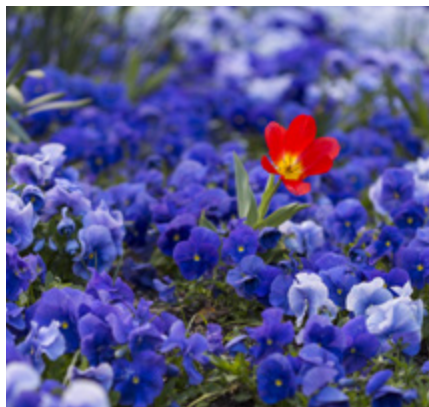
„...ha a gonosztevő megtér minden vétkeiből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot

cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon.

[Minden] gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem léssen”¹.

Mily mesés ígéret! Ám kell hozzá két *„minden”*, hogy elnyerhessük a harmadikról szóló ígéretet. Megtérni mindentől, megtartani mindent – akkor minden megbocsáttatik. Ehhez az kell, hogy *„mindent beleadjunk”!*

Ne legyünk olyanok, mint az az ember, aki a *Wall Street Journal* beszámolója szerint pénzzel teli borítékot küldött az adóhivatalnak egy névtelen levél kíséretében, melyben ez állt:

„Tisztelt Adóhivatal! Mellékelem a pénzt az adóhátralékaim miatt fennálló tartozásomért. Utóirat: Ha ezek után még gyötörne a lelkiismeretem, akkor majd elküldöm a többit is.”²

Mi nem így csináljuk! Nem fogjuk vissza magunkat, hogy kiderüljön, mi az a legkevesebb, amivel megúszhatjuk. Az Úr a szívet és a készséges elmét követeli meg.³ A teljes szívűnket! Amikor megkeresztelkedünk, az teljes alámerítéssel történik, azon ígéretünket jelképezve, hogy teljességgel – és nem fél szívvel – követjük a Szabadítót. Amikor teljesen elköteleződünk és *„mindent beleadunk”*, akkor az egek megráztatnak érettünk.⁴ Amikor közömbösek vagy csupán részlegesen elkötelezettek vagyunk, elszalasztjuk a menny legkiválóbb áldásainak egyikét-másikat.⁵

Sok évvel ezelőtt táborozni vittem a cserkészeket a sivatagba. A fiúk az általuk rakott nagy táborház közelében aludtak, én pedig – jó cserkészvezetőhöz illően – a kisteherautóm platóján. Reggel, amikor felültem és szétnéztem a táborhelyen, észrevettem az egyik cserkészt – nevezzük most Paulnak –, aki különösen megviseltnek tűnt. Megkérdeztem, hogy aludt, mire azt felelte: „Nem túl jól.”

Rákérdeztem, hogy miért. Ezt mondta: „Fáztam. Elaludt a tűz.”

„Hát, az ilyesmi előfordul a tüzekkel – válaszoltam. – A hálósázkod nem volt elég meleg?”

Semmi válasz.

Ekkor egy másik cserkész hangoosan odakiáltott: „Nem is használta a hálósákját!”

„Miért nem használtad, Paul?” – kérdeztem hitetlenkedve.

Csönd. Végül szégyenlősen annyit mondott: „Hát, úgy gondoltam, hogy ha nem tekerem ki a hálósákomat, akkor nem kell majd újból összetekernem.”

Igaz történet: órákon át fagyoskodott, hogy megspóroljon egy ötperces munkát. „Ez örület! – gondolhatnánk. – Ki tenne már ilyet?” Nos, mi is állandóan ezt tesszük, és sokkal veszélyesebb módokon. Amikor nem szánunk időt az őszinte imára, a tanulmányozásra, és az evangélium szerinti őszinte életre, akkor gyakorlatilag nem vagyunk hajlandóak kitekerni a lelki hálósáinkat: így nemcsak a tűz fog kialudni, de mi is védtelenek leszünk és lelkileg kihűlünk.

Amikor önteltek vagyunk a szövetségünkben, cinkosok vagyunk a következményekben. Az Úr azt tanácsolta nekünk, hogy „[figyelmezzetek] önmagatokat és azt illetően, hogy szorgalmasan megszívleljétek az örök élet szavait”⁶. Kijelentette továbbá: „... vérem nem tisztítja meg őket, ha nem hallanak meg engem.”⁷

Amikor csak részlegesen vagy egyáltalán nem adunk bele mindent, akkor – a *Csillagok háborújának* szóhasználatával élve – „zavar támad az erőben”. Akkor nem vagyunk összhangban Isten akaratával, úgy pedig nem vagyunk összhangban a boldogság természetével sem.⁸ Ésaías ezt mondta:

„És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt hány ki.

Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!”⁹

Szerencsére bárhol legyünk is vagy bárhol voltunk is, nem vagyunk elérhetetlenek a Szabadító számára, aki ezt mondta: „Aki tehát bűnbánatot tart, és úgy jön hozzám, mint egy kisgyermek, azt befogadom, mert az olyanoké Isten királysága. Íme, az olyanokért tettem le az én életemet, és vettem azt fel újra”¹⁰.

Amikor folyamatosan bűnbánatot tartunk és az Úrra támaszkodunk, erőt nyerünk, miközben egy teljes kört megéltve ismét egy kisgyermek alázatosságá-

és hite jár át minket,¹¹ amelyeket a tapasztalattal életből fakadó bölcsesség gazdagít. Jób kijelentette: „Ám az igaz kitarat az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz.”¹² Tennyson ezt írta: „Erőm mint tűz ereje, / Mert a szívem tiszta.”¹³ „Álljatok... szent helyeken, és ne mozduljatok el.”¹⁴

A fiunk, Justin, 19 évesen hunyt el egy olyan betegségben, amellyel egész életében küzdött. Nem sokkal azelőtt, hogy itthagyt bennünket, az egyik úrvacsorai gyűlésen beszédében megosztott egy történetet, amely bizonyára megérintette. Egy apáról és a kisfiáról szólt, akik elmennek egy játékboltba, ahol van egy embert formázó felfújható bokszzsák. A fiú püföli a felfújható embert, aki minden ütés után feldől és azonnal vissza is pattan. Az apa megkérdi a fiától, hogy miért pattan fel mindig az emberke. A fiú gondolkodik egy darabig, majd azt mondja: „Nem tudom. Talán azért, mert belül talpra áll.” Ahhoz, hogy „mindent beleadjunk”, az kell, hogy „belül talpra álljunk”, aztán „jöjjön, aminek jönnie kell”¹⁵.

Akkor állunk talpra belül, amikor türelmesen várunk az Úrra, hogy eltávoztassa a töviseket a testünkből vagy erőt adjon az elviselésükhöz.¹⁶ Ilyen tövis lehet a testi betegség, a fogyatékoság, a mentális betegség,

egy szeretettünk halála, és oly sok egyéb gond.

Akkor állunk talpra belül, amikor felemeljük a lecsüggesztett kezeinket. Akkor állunk talpra belül, amikor megvédelmezzük az igazságot az olyan gonosz és szekuláris világgal szemben, amely egyre kényelmetlenebbnek találja a világosságot, a gonoszt jónak mondja, és a jót gonosznak,¹⁷ „elítelve az igazlelkűeket az igazlelkűségük miatt”¹⁸.

A nehézségeink ellenére is lehetséges talpra állni belül, meghozzá a tiszta lelkiismeretnek, a Szentlélektől kapott erősítő és megnyugtató bizonyosságoknak, valamint egy olyan örökkévaló látásmódnak köszönhetően, amely felülmúlja a halandó értelmet.¹⁹ A halandóság előtti életben ujjongtunk örömünkben, hogy lehetőséget kapunk a halandóság megtapasztalására.²⁰ „Mindent beleadtunk”, amikor izgatottan úgy döntöttünk, hogy Mennyei Atyánk tervének elszánt védelmezői leszünk. Ideje ismét kiállni és megvédeni az Ő tervét!

Édesapám nemrégiben hunyt el, 97 éves korában. Amikor valaki megkérdezte tőle, hogy hogy van, következetesen ezt válaszolta: „Egy 1-től 10-ig terjedő skálán én körülbelül 25-ön állok!” Még akkor is, amikor ez a drága

ember már sem állni, sem ülni nem volt képes, és a beszéd is nagyon neheze-
re esett, a válasza ugyanez volt. Belül
mindig talpra állt.

Egyszer, amikor édesapám 90 éves
volt, az egyik repülőtéren megkérdez-
tem tőle, hogy hozhatok-e neki egy
kerekszékét. „Nem, Gary, talán majd
ha megöregszem” – felelte. Majd hoz-
zátette: „Amúgy pedig, ha elfáradok a
sétában, még mindig futhatok.” Ha nem
vagyunk képesek „mindent beleadni”
úgy, ahogy most sétálunk, akkor talán
futnunk kell; talán újra kell terveznünk
az útvonalunkat. Még az is lehet, hogy
meg kell fordulnunk. Lehet, hogy
figyelmesebben kell végeznünk a tanul-
mányozást, buzgóbban az imádkozást,
vagy csak el kell engednünk némely
dolgot, hogy abba kapaszkodhassunk,
ami valóban számít. Lehet, hogy el kell
engednünk a világot, hogy az örökké-
valóságba kapaszkodhassunk. Édesa-
pám értette ezt.

Amikor a második világháborúban
a haditengerészetnél szolgált, voltak a
nagy és tágas épületben²¹ olyanok, akik
kigúnyolták az elveit; két tengerész-
társa, Dale Maddox és Don Davidson
viszont figyelt és nem gúnyolódott. Azt
kérdézték: „Sabin, miért különbözől
ennyire mindenkitől? Magas erkölcsök-
kel rendelkezel, és nem iszol, nem
dohányzol és nem káromkods, viszont
nyugodtnak és boldognak tűnsz.”

Az édesapámról alkotott kedvező
benyomásuk nem vágott egybe azzal,
amit korábban a mormonokról hallot-
tak, édesapám pedig taníthatta és meg is
keresztelhetette mindkét tengerésztársát.
Dale szülei nagyon feldúltak voltak, és
figyelmeztették, hogy ha csatlakozik az
egyházhoz, el fogja veszíteni a kedvesét,
Mary Olive-ot. Dale kérésére azonban a
lány találkozott a misszionáriusokkal, és
színtén megkeresztelkedett.

A háború befejeztének közeledtével

Heber J. Grant elnöknek misszionári-
usokra volt szüksége, köztük néhány
nős férfira is. 1946-ban Dale és a
felesége, Mary Olive úgy döntöttek,
hogy Dale-nek el kellene mennie
szolgálni, annak ellenére, hogy az első
gyermeküket várták. Végül aztán kilenc
gyermekük lett: három fiú és hat lány.
Mind a kilencen szolgáltak missziót,
utánuk pedig Dale és Mary Olive is így
tett még három misszió erejéig. Unoká-
ik közül is tucatnyian szolgáltak. Fiaik
közül ketten, John és Matthew Maddox
jelenleg a Tabernákulum Kórus tagjai,
Matthew vejével, Ryannel együtt. A
Maddox család ma 144 tagot szám-
lál, és csodálatosan példázzák, hogy
milyen „mindent beleadni”.

Amikor édesapám papírjait néztük
át, kezünkbe került egy levél Jennifer
Richardstól, a másik tengerésztárs, Don
Davidson öt lányának egyikétől. Ezt írta:
„Az ön igazlelkűsége megváltoztatta az
életünket. Nehéz elképzelni, milyen len-
ne az életünk az egyház nélkül. Édesa-
pám a haláláig szerette az evangéliumot,
mindvégig igyekezve a szerint élni.”²²

Nehéz felmérni, milyen jóra való
hatással lehet minden egyes ember, ha
belül talpra áll. Az édesapám és a két
tengerésztársa nem volt hajlandó oda-
figyelni azokra, akik gúnyolódó ujjal
mutogattak a nagy és tágas épületből.²³
Tudták, hogy sokkal jobb a Teremtőt
követni, mint a tömeget.

Pál apostol akár napjainkra is utal-
tott volna, amikor azt mondta Timóthe-
usnak, hogy „némelyek eltévelyedvén,
hiábavaló beszédre hajlottak”²⁴. Sok

„hiábavaló beszéd” zajlik ma a világ-
ban. Ez a nagy és tágas épületben
tartózkodók beszélgetése.²⁵ Gyakran
egyfajta magyarázkodásként jelenik
meg a gonoszság igazolására, vagy
akkor nyilvánul meg, amikor az embe-
rek eltévednek és még gázt is adnak.
Időnként olyanoktól ered, akik nem
fizették meg az árat, hogy „mindent
beleadjanak”, és szívesebben követik a
természetes embert a próféta helyett.

Hálásak lehetünk, hogy tudjuk,
miként végződik mindez a hithűek
számára. Amikor „mindent beleadunk”,
miénk a mindent felölelő bizonyosság,
hogy „azoknak, a kik Istent szerez-
tik, minden javokra van”²⁶. Neal A.
Maxwell elder ezt mondta: „Ne féljete-
k, csak éljete helyesen!”²⁷

Apósom a BYU-n tanított, és rajon-
gott a BYU amerikaifutball-csapatáért,
de a meccset nem bírta megnézni,
mert mindig annyira idegeskedett az
eredmény miatt. Aztán valami csodás
történt: feltalálták a videomagnót, ez
pedig lehetővé tette, hogy felvegye a
meccset. Amikor a BYU nyert, olyan-
kor tökéletes bizalommal nézte végig
a felvételt, maradéktalanul bízva a
végkifejletben! Ha igazságtalanul ítélte a
bíró, ha lesérültek, vagy ha a negyedik
negyed vége felé még mindig nem ők
vezettek, nem idegeskedett, mert tudta,
hogy meg fogják oldani! Mondhatjuk,
hogy „tökéletesen ragyogó reménység-
gel”²⁸ rendelkezett!

Így van ez velünk is. Amikor
hithűek vagyunk, ugyanilyen bizto-
san tudhatjuk, hogy a végén minden
jól fog alakulni számunkra. Az Úr
ígéretei biztosak. Ez nem azt jelenti,
hogy ez a halandó egyetem könnyen
– vagy könnyek nélkül – fog menni,
de ahogy Pál apostol írta, „szem nem
látott, fül nem hallott és embernek
szíve meg se gondolt, a miket Isten
készített az őt szeretőknek”²⁹.

Valeri V. Cordón elder
a Hetvenektől

Testvérek, holnap még senki sem vétkezett! Kívánom, hogy tegyük meg az utunkon a szükséges kiigazításokat, majd nagy reménységgel és hittel tekintsünk előre. Kívánom, hogy „álljunk talpra belül” azáltal, hogy elszántak vagyunk és „mindent beleadunk”. Kívánom, hogy legyünk tiszták és bátrak Mennyei Atyánk tervének és az Ő Fia – a mi Szabadítónk – küldetésének megvédésében. Tanúságomat teszem, hogy Atyánk él, hogy Jézus a Krisztus, és hogy a boldogság nagyszerű terve valóságos. Imádkozom az Úr legkiválóbb áldásaiért rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ezékiel 18:21–22.
2. Lásd például Roy B. Zuck comp., *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions* (2009), 107–8.
3. Lásd Tan és a szövetségek 64:34.
4. Lásd Tan és a szövetségek 21:6.
5. Lásd Jelenések 3:15–16.
6. Tan és a szövetségek 84:43.
7. Tan és a szövetségek 29:17.
8. Lásd Alma 41:11.
9. Ésaías 57:20–21.
10. 3 Nefi 9:22.
11. Lásd 3 Nefi 11:37–38.
12. Jób 17:8.
13. Alfred Tennyson, “Sir Galahad,” in *Poems of the English Race*, sel. Raymond MacDonald Alden (1921), 296.
14. Tan és a szövetségek 87:8.
15. Lásd Joseph B. Wirthlin: Jöjjön, aminek jönnie kell, és szeresd azt! *Liahóna*, 2008. nov. 26–28.
16. Lásd 2 Korinthusbeliek 12:7.
17. Lásd Ésaías 5:20.
18. Hélamán 7:5.
19. Lásd Filippibliek 4:7.
20. Lásd Jób 38:7.
21. Lásd 1 Nefi 8:26.
22. Jennifer Richards levele Marvin Sabinhoz (2009. július 5.).
23. Lásd 1 Nefi 8:27, 33.
24. 1 Timótheus 1:6.
25. Lásd 1 Nefi 8:26–28.
26. Rómabeliek 8:28.
27. Lásd Bangambiki Habyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions* (2013).
28. 2 Nefi 31:20.
29. 1 Korinthusbeliek 2:9.

Az evangélium nyelve

A hatékony tanítás rendkívül fontos az evangélium családjainkban való megőrzése szempontjából, és szorgalmat, valamint erőfeszítést igényel.

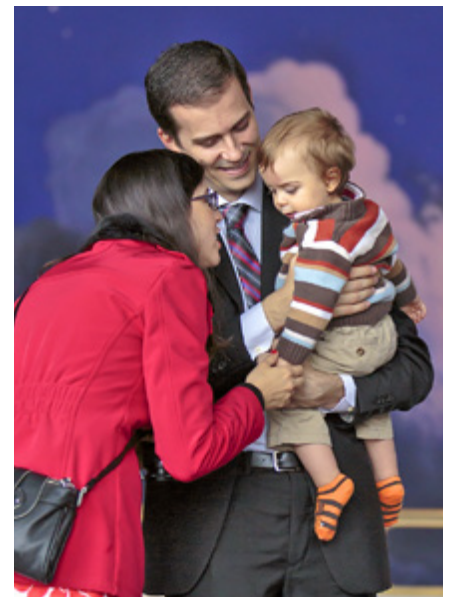
Általános felhatalmazotti elhívásomat követően a családommal Costa Ricából Salt Lake Citybe költöztünk az első megbízatásom miatt. Itt, az Amerikai Egyesült Államokban abban az áldásban volt részem, hogy csodás emberekkel találkozhattam különböző etnikai és kulturális háttérrel. Sokan közülük – hozzám hasonlóan – a latin-amerikai országok egyikében születtek.

Megfigyeltem, hogy sok elsőgenerációs spanyolajkú itt is a spanyolt használja fő nyelvként, és csak annyira beszél angolul, amennyi a másokkal való kapcsolattartáshoz szükséges. A második nemzedék – akik vagy az Amerikai Egyesült Államokban születtek, vagy fiatalon kerültek ide és itt járnak iskolába – kiválóan beszél angolul, és olykor törli a spanyolt. A harmadik nemzedékre pedig a spanyol, őseik anyanyelve, már gyakran elvész.¹

A nyelvészetben ezt „nyelvvesztésnek” nevezik. Nyelvvesztés akkor következhet be, amikor a család külföldre költözik, ahol nem az anyanyelvük az uralkodó nyelv. Nemcsak a spanyolajkúak között történik ez meg, hanem számos más népcsoportban is szerte a világon, akik anyanyelvüket egy újra cserélik.² Még Nefi, a Mormon könyve-beli próféta is aggódott atyáik

nyelvének elvesztése miatt, amikor az ígéret földjére való költözést tervezte. Nefi így írja le: „És íme, Isten bölcsesége szerint való, hogy megszerezzük ezeket a feljegyzéseket, hogy *atyáink nyelvét megőrizhessük gyermekeink számára*”³.

Nefit azonban egy másik fajta nyelv elvesztése is aggasztotta. A következő versben így folytatja: „És azért is, hogy *megőrizhessük nekik a szavakat, melyek minden szent próféta szájából elhangzottak*, melyek Isten Lelke és

hatalma által adattak nekik, mióta a világ elkezdődött, méghozzá egészen mostanáig.”⁴

Hasonlóságokat fedeztem fel anyanyelvünk megőrzése és Jézus Krisztus evangéliumának megőrzése között az életünkben.

Ma a hasonlatomban nem egy adott földi nyelvre szeretném a hangsúlyt fektetni, hanem egy örökkévaló nyelvre, melyet muszáj megőriznünk a családjainkban, hogy sohase vesszen el. Jézus Krisztus evangéliumának nyelvéről⁵ beszélek. Az „evangélium nyelve” alatt prófétáink összes tanítását, az e tanításoknak való engedelmességünket, valamint az igazlelkű hagyományok követését értem.

Három lehetőségéről szeretnék beszélni, melyek révén e nyelv megőrizhető.

Első: Legyünk szorgalmasabbak és gondosabbak otthon!

A Tan és a szövetségekben az Úr az egyház számos befolyásos tagját – köztük Newel K. Whitney-t is – felszólította arra, hogy tegyék rendbe otthonukat. Az Úr azt mondta: „Newel K. Whitney szolgámat... is meg kell fenyítenem, és rendbe kell szednie a családját, és meg kell győződnie arról, hogy *szorgalmasabbak és gondosabbak otthon*, és mindig imádkoznak, különben elmozdíthatnak a helyükről.”⁶

A nyelvvesztést befolyásoló egyik tényező az, amikor a szülők nem

fordítanak időt arra, hogy gyermekeiknek megtanítsák az anyanyelvüket. Nem elegendő pusztán *beszélni* a nyelvet otthon. Ha a szülők meg kívánják őrizni a nyelvüket, akkor azt *tanítani* kell. A kutatások azt mutatják, hogy azok a szülők, akik tudatos erőfeszítést tesznek anyanyelvük megőrzése érdekében, általában sikerrel is járnak.⁷ Milyen tudatos erőfeszítést lehet hát tenni az evangélium nyelvének megőrzése érdekében?

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából arra figyelmeztetett, hogy „az otthonokban folyó gyenge evangéliumi tanítás és példa” komoly oka annak, hogy a többnemzedékes családok láncolata megszakad az egyházban.⁸

Arra a következtetésre juthatunk tehát, hogy a hatékony tanítás rendkívül fontos az evangélium családjainkban való megőrzése szempontjából, és szorgalmat, valamint erőfeszítést igényel.

Sokszor kértek már bennünket arra, hogy sajtáítsuk el a napi szintű családi és személyes szentírás-tanulmányozás szokását.⁹ Sok olyan család, ahol ezt teszik, naponta részesül a nagyobb egység és az Úrral való szorosabb kapcsolat áldásaiban.

Mikor történik meg a napi szentírás-tanulmányozás? Akkor történik meg, amikor a szülők kézbe veszik a szentírásokat, és szeretettel összehívják a családot a tanulmányozásukra. Nehezen képzelhető el ez a tanulmányozás bármilyen más módon.

Apák és anyák, ne mulasszátok el ezeket a hatalmas áldásokat! Ne várjátok addig, amíg már túl késő lesz!

Második: Mutassunk jó példát otthon!

Az egyik nyelvész azt írta, hogy az anyanyelv megőrzéséhez *„életre kell kelteni a nyelvet a gyermekeid számára”*¹⁰. Úgy tudjuk *„életre kelteni a nyelvet”*, ha a tanításunk és a példánk összhangban áll.

Fiatal koromban édesapám gyárában dolgoztam a szünetekben. Az első kérdés, melyet édesapám feltett, miután megkaptam a fizetésemet, ez volt: „Mihez kezdesz a pénzeddel?”

Tudtam a választ, ezért így feleltem: „Befizetem a tizedemet és félreteszek a missziómra.”

Nyolcévnyi közös munka után, melynek során következetesen válasszoltam ugyanarra a kérdésre, édesapám úgy vélte, megtanította nekem, hogy tizedet kell fizetni. Amit nem vett észre, az az volt, hogy én ezt a fontos tantételt mindössze egyetlen hétféle során megtanultam. El is mondom, hogyan tanultam meg e tantételt.

A közép-amerikai polgárháborúhoz kapcsolódó események miatt édesapám vállalkozása tönkrement. 200 főállású alkalmazottjából féltucatnál is kevesebb varrómunkása maradt, akik szükség szerint a házuk garázsában dolgoztak. E nehéz időszakban egy napon hallottam, amint a szüleim arról beszélgetnek, hogy tizedet fizessenek vagy ételmezt vegyenek a gyermekeknek.

Vasárnap édesapám sarkában voltam, hogy lássam, mit tesz. Az egyházi gyűléseink után láttam, amint vesz egy borítékot, és beleteszi a tizedét. Ez csak egy része volt azonban a leckének. Még mindig bennem motoszkált ugyanis a kérdés, hogy vajon mit eszünk majd.

Hétfőn kora reggel néhány ember kopogtatott az ajtónkon. Amikor kinyitottam, elmondták, hogy édesapámat keresik. Odahívtam, és amikor megjött, a látogatók egy sürgős varrodai megrendelésről beszéltek neki, amelyet minél hamarabb teljesíteni kellene. Elmondták, hogy olyan sürgős a rendelés, hogy előre fizetnek érte. Aznap megtanultam a tizedfizetés és az azt követő áldások tantételeit.

Az Újszövetségben az Úr szól a példamutatásról is. Azt mondja: „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi.”¹¹

Nem elegendő csupán *beszélni* a gyermekeinknek arról, milyen fontos a templomi házasság, a böjtölés és a sabbat napjának megszentelése. Látniuk kell, hogy időt szánunk a napirendünkben a minél gyakoribb templomlátogatásra. Látniuk kell elkötelezettségünket a rendszeres böjt¹², valamint a sabbat teljes napjának megszentelése iránt. Ha a fiataljaink nem képesek két étkezés ideje alatt böjtölni, rendszeresen tanulmányozni a szentírásokat, és kikapcsolni a tv-t a vasárnapi döntő idején, akkor vajon rendelkeznek-e majd az ahhoz szükséges lelki önfegyessel, hogy ellenálljanak a napjaink kihívásokkal teli világában jelenlévő erőteljes kísértéseknek – köztük a pornográfia kísértésének?

Harmadik: Hagyományok

A nyelvváltozás és nyelvvesztés másik oka lehet, ha más nyelvek és hagyományok keverednek az anyanyelvvél.¹³

A visszaállított egyház korai éveiben az Úr sok kiváló egyháztagot arra intett, hogy szedjék rendbe otthonukat. Felhívását azzal kezdte, hogy szólt két

olyan eshetőségről, melyek által elveszíthetjük a világosságot és az igazságot az otthonunkból: „[A]z a gonosz jön és *elveszi a világosságot és az igazságot* az emberek gyermekeitől, *engedetlenség* által, és *atyáik hagyományai miatt*.”¹⁴

Családként kerülnünk kell minden olyan hagyományt, amely meggátol bennünket a sabbat napjának megszentelésében, illetve az otthoni szentírás-tanulmányozásban és imában. Be kell zárunk otthonunk digitális ajtajait a pornográfia és minden egyéb gonosz befolyás előtt. Hogy felvegyük a harcot napjaink világi hagyományaival, a szentírásokat és az újkori prófétáink hangját használva kell tanítanunk gyermekeinket isteni származásukról, életük céljáról, valamint Jézus Krisztus isteni küldetéséről.

Zárszó

A szentírásokban számtalan példát találunk a „nyelvvesztés” bekövetkezésére.¹⁵ Például:

„Most lőn, hogy sokan voltak a felnövekvő nemzedékből, akik *nem*

voltak képesek Benjámin király szavainak megértésére, mert kisgyermekek voltak abban az időben, amikor szólt a népéhez; és nem hitték atyáik hagyományait. [...]

És most, hitetlenségük miatt *nem tudták megérteni Isten szavát*; és szívük megkeményedett.”¹⁶

A felnövekvő nemzedék számára az evangélium idegen nyelvvé vált. És bár olykor vitatják az anyanyelv megőrzésének előnyeit, a szabadítás terve kapcsán *nincs vita* arról, hogy az evangélium nyelvének elvesztése az otthonunkból örökkévaló következményekkel jár.

Isten gyermekeiként tökéletes emberek vagyunk, akik egy tökéletes nyelvet igyekeznek elsajátítani.¹⁷ Éppúgy, ahogyan az édesanya könyöröletes a kisgyermekével, Mennyei Atyánk is türelmes a tökéletlenségeinkkel és hibáinkkal szemben. Nagyra értékeli és megérti gyengécske fohászainkat, őszinte suttozásainkat, mintha azok kifinomult költemények lennének. Örvendezik első evangéliumi szavaink hallatán. Tökéletes szeretettel tanít bennünket.

Bármily fontos is legyen, az ebben ez életben elért egyetlen eredmény sem számít, ha elveszítjük családunkban az evangélium nyelvét.¹⁸ Bizonyásággom van arról, hogy Mennyei Atyánk megáldja erőfeszítéseinket, amikor igyekszünk befogadni az Ő nyelvét, egészen addig, míg folyékonyan nem használjuk e magasabb szintű közlési formát, amely mindig is anyanyelvünk volt. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A spanyolajkúak között a harmadik nemzedékre „az angol egynyelvűség... 72%-os” (Richard Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates,” Migration Policy Institute, Feb. 1, 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

2. „A harmadik nemzedék számára az angol nyelv kizárólagos használata az uralkodó minta” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
3. 1 Nefi 3:19; kiemelés hozzáadva.
4. 1 Nefi 3:20; kiemelés hozzáadva.
5. A nyelv meghatározható úgy, mint „egy meghatározott ország vagy közösség által használt kommunikációs rendszer” (Oxford Living Dictionaries, “language,” oxforddictionaries.com).
6. Tan és a szövetségek 93:50; kiemelés hozzáadva.
7. „[Az anyanyelv megőrzése] lehetséges, azonban elkötelezettséget és tervezést igényel” (Eowyn Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). „Az Amerikai Egyesült Államok középnagy részén élő németajkúak például sikerrel őrizték meg anyanyelvüket nemzedékeken át” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
8. David A. Bednar, “Multigenerational Families,” in General Conference Leadership Meetings, Apr. 2015, broadcasts.lds.org.
9. Modern kori példa az Első Elnökségtől származó tanítás: „Azt tanácsoljuk a szülőknek és a gyermekeknek, hogy helyezik életükben a legelső helyre a családi imát, a családi esteket, az evangélium tanulmányozását és tanítását, valamint a tartalmas családi tevékenységeket” (Első elnökségi levél, 1999. febr. 11.).
10. „Életre kell kelteni a nyelvet a gyermekek számára, hogy megérthessék, kommunikálhassanak, és a nyelv által képviselt nép részének érezhessék magukat” (Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” kiemelés hozzáadva).
11. János 5:19.
12. „A böjti nap helyes megtartása általában magában foglalja az evéstől és ivástól való tartózkodást két egymást követő étkezés során egy 24 órás időszakban, böjti és bizonyosságtételi gyűlésen való részvételt, valamint nagylelkű böjti felajánlást a rászorulóknak megsegítésére” (2. kézikönyv: Az egyház igazgatása [2010]. 21.1.17).
13. Lásd Omni 1:17.
14. Tan és a szövetségek 93:39; kiemelés hozzáadva.
15. Jelen beszéd szövegösszefüggésében a „nyelvvesztés” arra utal, hogyan veszíthető el az evangélium (lásd Bírák 2:10; Omni 1:17; 3 Nefi 1:30).
16. Móziás 26:1, 3; kiemelés hozzáadva.
17. Lásd Máté 5:48; 3 Nefi 12:48.
18. Lásd Máté 16:24–26.

Legyőzni a világot

A világ legyőzése nem az élet egy meghatározó pillanata, hanem az egész életen átívelő olyan pillanatok sorozata, melyek meghatározzák az örökkévalóságot.

Hosszú évekkel ezelőtt David O. McKay elnök egy gyönyörű élményéről számolt be, melyben egy Szamoára tartó hajóúton volt része. Miután elaludt, „valami végteleenül fenségeset lát[ott] látomásban. A messzeségben – mondta – láttam egy csodálatos, fehér várost. [Z]amatosságtól roskadozó fák..., és tökéletesen virágba boruló virágok voltak mindenütt. [E]mberek egy nagy seregét [láttam], amint a város felé tartottak. Mindegyikük fehér, lebegő köntöst viselt... Figyelmem azonnal a vezetőjükre összpontosult, és bár alakjának... csak a körvonalát láthattam, egyszerre felismertem, hogy ő az én [Szabadítóm]!

Arcának... ragyogása [dicsőséges] volt... Olyan békesség övezte körül, amely... mennyei volt.”

McKay elnök így folytatja: „A város... az övé volt. Az Örök város volt ez; az őt követő emberek ott laktak majd békességben és örök boldogságban.”

McKay elnök azon gondolkodott: „[K]ik ők? [Kik ezek az emberek?]”

Azt is kifejti, mi történt ezután:

„[A Szabadító], mintha csak a gondolataimban olvasna, azzal válaszolt, hogy rámutatott egy félkörre... felettük, melyre arannyal [ez volt] írva:

»Ezek azok, akik legyőzték a világot – akik [valóban] újjászültek!«”¹

E szavak évtizedeken át velem maradtak: „Ezek azok, akik legyőzték a világot.”

Az Úr által a világot legyőzőknek ígért áldások lélegzetelállítóak. „[F]ehér ruhákba öltöz[nek], és [nevük szerepel majd] az élet könyvéb[en], és [az Úr] vallást tesz [róluk] az Aty[a] előtt és az ő angyalai előtt.”² Mindegyiküknek „része lesz az első feltámadásban”³, örök életet nyernek,⁴ „és többé... ki nem jó[nek]”⁵ Isten színe előtt.

Lehetséges legyőzni a világot és elnyerni ezeket az áldásokat? Igen, lehetséges.

A Szabadító iránti szeretet

Akik legyőzik a világot, azokban mindent átfogó szeretet alakul ki Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus iránt.

Az Ő isteni születése, tökéletes élete, végtelen engesztelése a Gecsemánéban és a Golgotán mindannyiunk számára biztosította a feltámadást. Őszinte bűnbánatunk esetén pedig egyedül Ő képes megtisztítani bennünket a bűneinktől, és lehetővé tenni számunkra az Isten színe elé való visszatérést. „Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!”⁶

Jézus azt mondta: „bízatok: én [le]győztem a világot.”⁷

Később hozzátette: „azt akarom, hogy legyőzzétek a világot”⁸.

A világ legyőzése nem az élet egy meghatározó pillanata, hanem az egész életen átívelő olyan pillanatok sorozata, melyek meghatározzák az örökkévalóságot.

Kezdődhet azzal, amikor a gyermek megtanul imádkozni, és áhítattal énekl: „Próbálok Jézust követni”⁹. Folytatódik, amint az ember a Szabadító életét tanulmányozza az Újszövetségben, valamint a Szabadító engesztelésének hatalmáról elmélkedik a Mormon könyvét olvasva.

Az ima, a bűnbánat, a Szabadító követése, valamint az Ő kegyelmének elnyerése vezet bennünket oda, hogy jobban megértsük, miért vagyunk itt és kivé kell válnunk.

Alma így jellemzi ezt: „szívükben... hatalmas változás me[gy] végbe, és megalázkod[anak], és az igaz, élő Istenbe vet[ik] bizodal[muk]at... , mindvégig hűségesek [maradván]”¹⁰.

Akik legyőzik a világot, tudják, hogy felelősséggel tartoznak Mennyei Atyjuknak. Az őszinte változás és bűnbánat többé már nem korlátozó, hanem felszabadító folyamat, amint „skarlátpiros [bűneik] hófehérek lesznek”¹¹.

Isten iránti elszámolási kötelezettség

A világból valóknak nehézséget okoz az Isten iránti elszámolási kötelezettség – olyanok, mint a gyermek, aki a szülei távollétében a házukban dorbézol, kiélvezve a felfordulást, és szándékosan figyelmen kívül hagyja, mik lesznek a következmények, amikor a szülők 24 óra múlva visszatérnek.

A világot sokkal inkább érdekli a természetes ember kényeztetése, mintsem annak legyőzése.

A világ legyőzése nem globális invázió, hanem egyéni, személyes harc, mely kizárólag követel saját belső ellenségeinkkel.

A világ legyőzése azt jelenti, hogy becsben tartjuk a legnagyobb parancsot: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből.”¹²

C. S. Lewis, a keresztény író, így jellemezte ezt: „Krisztus ezt mondja: »Adjatok nekem egészen magotokat. Nem akarok ennyit és ennyit az időtökből, pénzetekből, munkátokból: én benneteket akarlak.«”¹³

Legyőzni a világot azt jelenti, hogy megtartjuk az Istennek tett

ígereiteinket – a keresztlési és templomi szövetségünket, valamint az örökkelvő társunknak tett hűségünket. A világ legyőzése vezet bennünket hétről hétre alázáttal az úrvacsorai asztalhoz, bűnbocsánatért esedezve, és megfogadva, hogy „óra mindenkor emlékez[ünk], és parancsolatait betart[uk]; hogy Lelke mindig vel[ünk] legyen”¹⁴.

A szombat napja iránti szeretetünk nem ér véget, amikor a kápolna ajtajai bezárulnak mögöttünk, inkább kitarja előttünk egy gyönyörű nap kapuját, amikor megpihenünk mindennapos teendőinktől, tanulunk, imádkozunk, és segítő kezet nyújtunk a családtagjainknak és mindazoknak, akiknek a figyelmünkre van szüksége. Ahelyett, hogy az istentisztelet végén megkönnyebbülten felsóhajtjanánk, és igyekeznénk mielőbb a tévé elé érni, mielőtt elkezdődik a meccs, gondolataink időzzenek továbbra is a Szabadítón és az Ő szent napján.

A világot szüntelenül rángatja ide-oda a vonzó és csábító hangok áradata.¹⁵

A világ legyőzése azt jelenti, hogy bízunk az egyetlen hangban, mely figyelmeztet, vigasztal, megvilágosít és

békességet hoz, „nem úgy..., a mint a világ adja”¹⁶.

Önzetlenség

Legyőzni a világot azt jelenti, hogy kifelé fordulunk, és emlékezünk a második parancsolatra¹⁷: „Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.”¹⁸ Házastársunk boldogsága fontosabb, mint a saját örömeink. Elsődleges fontosságú támogatni a gyermekeinket abban, hogy szeressék Istent és betartsák az Ő parancsolatait. Készségesen megosztjuk anyagi áldásainkat a tized, a böjti felajánlások és a szükségét látók támogatása révén. Amikor pedig lelki antennáink a menny felé fordulnak, az Úr elvezet bennünket azokhoz, akiket segíthetünk.

A világ saját maga köré épül, büszkén hirdelve: „Nézz meg engem a szomszédomhoz képest! Nézd, mennyi mindenem van! Nézd, milyen fontos vagyok!”

A világ könnyen lesz felháborodott, érdektelen, követelőző, a tömeg rajongását kereső, míg a világ legyőzése alázatot, együttérzést, türelmet és a tőlünk eltérőek iránt érzett könyörületet hoz.

Biztonság rejlik a próféták követésében

A világ legyőzéséhez mindig hozzátartozik az, hogy bizonyos hitelveinket a világ kigúnyolja. A Szabadító azt mondta:

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál.

Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé”¹⁹.

Russell M. Nelson elnök azt mondta ma reggel: „Jézus Krisztus igaz tanítványai hajlandóak kiállni, felszólalni, és különbözni a világ emberétől.”²⁰

Krisztus tanítványa nem esik kétségbe, ha a hitéről szóló egyik posztja nem kap 1000 lájkot vagy alig kap barátságos hangulatjeleket.

A világ legyőzése azzal jár, hogy kevésbé aggódunk internetes kapcsolataink miatt, és sokkal jobban foglalkoztat minket mennyei kapcsolatunk Istennel.

Az Úr biztonságot nyújt nekünk, amikor hallgatunk az Ő élő prófétáitól és apostolaitól érkező iránymutatásra.

Thomas S. Monson elnök azt mondta: „A világ, melyben élünk, kihívásokkal... teli... [Amikor a templomba

megyünk], képesek leszünk minden megpróbáltatást jobban elviselni, és minden kísértést legyőzni. ...megújulunk és megerősödünk.”²¹

Egyre növekvő kísértéseivel, figyelemeltereléssel és torzításaival a világ igyekszik rávenni a hithűeket arra, hogy az ember félretegye múltjának gazdag lelki tapasztalatait, és balga megtévesztéseként értelmezze őket újra.

A világ legyőzése azt jelenti, hogy – még csüggedésünk idején is – emlékezünk azokra az alkalmakra, amikor éreztük a Szabadító szeretetét és világosságát. Neal A. Maxwell elder a következőképpen magyarázta az egyik ilyen élményt: „Áldásban részesültem, és tudtam, hogy Isten tudja, hogy tudom, hogy áldásban részesültem.”²² Noha átmenetileg úgy érezhetjük, hogy megfélemeztek rólunk, mi nem felejtünk.

Legyőzni a világot nem azt jelenti, hogy elszigetelt életet élünk, a halandóság minden igazságtalanságától és nehézségétől védetten. Inkább megnyitja a hit még tágabb látószögét, közelebb hozva bennünket a Szabadítóhoz és az Ő ígéreteihez.

Bár a tökéletesség nem lesz teljes ebben az életben, a világ legyőzése életben tartja a reményt, hogy egy napon Megváltónk elé állunk, és „örömmel látjuk] majd az arcát”²³, és halljuk a hangját: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készített”²⁴.

Bruce D. Porter elder példája

Tavaly december 28-án kedves barátunk és szeretett általános felhatalmazottunk, Bruce D. Porter elder bevégezte halandó életét. 64 éves volt.

Először akkor találkoztam Bruce-szal, amikor a Brigham Young Egyetem hallgatói voltunk. Ő volt az egyik legjobb és legokosabb. Miután a Harvard Egyetemen doktori címet szerzett ruszisztikából, elgondolásai és írásai olyan elismertséget hoztak számára, mely eltéríthette volna, azonban a világ kincsei és dicsérete sohasem

Porter elder és felesége fiatal családjukkal.

Porterék az oroszországi közös szolgálatuk során.

homályosították el a látását.²⁵ Hűséges volt a Szabadítójához, Jézus Krisztushoz; örökkévaló társához, Susanhez; gyermekeihez és unokáihoz.

Bruce veseelégtelenséggel született. Megoperálták, de idővel veséi tovább romlottak.

Röviddel 1995-ben történt általános felhatalmazotti elhívását követően együtt szolgáltunk a családjainkkal a németországi Frankfurtban, ahol munkája Oroszországhoz és Kelet-Európához kötötte.

Porter elder élete 1997-ben drámai fordulatot vett, amikor veseműködése és egészsége is egyre csak gyengült. A Porter család visszatért Salt Lake Citybe.

Hetvenesként teljesített 22 évnyi szolgálata során Bruce számtalan alkalommal került kórházba, és tíz műtéten is átesett. Az orvosok kétszer is azt mondták Susannek, hogy Bruce nem éri meg a reggelt, de mégis megtörtént.

Bruce általános felhatalmazotti szolgálata során több mint 12 éven át dialízisre szorult a vére tisztítása érdekében. Ezen idő java részében a dialízis hetente ötször négy órát foglalt le az idejéből esténként, így napközben tudott szolgálni, és elfogadhatott hétvégi konferenciai megbízásokat. Amikor egészsége több papsági áldást követően sem javult, Bruce tanácstalan lett, ám tudta, kiben bízik.²⁶

2010-ben új vesét kapott fiától, Davidtól. Ez alkalommal a teste nem lökte ki a szervet. Csoda volt ez, mely megújult egészséget hozott, és idővel

lehetővé tette, hogy Susannel visszatérjenek szeretett Oroszországába, ahol a Területi Elnökségben szolgált.

Tavaly december 26-án – miután folyamatos fertőzésekkel küzdött egy kórházban Salt Lake Cityben – megkérte az orvosokat, hogy hagyják el a szobát. Bruce elmondta Susannek, „hogy a Lélek által tudja, hogy az orvosok semmit sem tehetnek az élete megmentéséért. Tudta..., hogy Mennyei Atya haza fogja vinni. Békesség töltötte el.”²⁷

December 28-án Bruce hazatért családjuk otthonába. Néhány órával később szerettei körében békésen hazatért mennyei otthonába.

Évekkel ezelőtt Bruce ezeket a szavakat írta gyermekeinek:

„Életem iránytűje a bizonyosságom volt Jézus Krisztus valóságáról és szeretetéről. [...] A Lélek tiszta, égető tanúsága az arról, hogy Ő él, hogy Ő a Megváltóm és a Barátom a szükség minden idején.”²⁸

„Kihívásunk az, ...hogy megismerjük [a Szabadítót], és hogy az Őbelé vetett hit révén legyőzzük a világ megpróbáltatásait és kísértéseit.”²⁹

„Legyünk hűek és igazak, mindig bízva Őbenne.”³⁰

Bruce Douglas Porter legyőzte a világot.

Igyekezzünk mindannyian egy kicsit jobban, hogy legyőzzük a világot, nem mentve fel a komoly vétkeket, mégis türelemmel viseltetve a kisebb vétkek és botlások iránt; lelkesen gyorsítva lépteinket és bőkezűen segítve

másokat. Ahogy egyre inkább bíztok a Szabadítóban, megígérem nektek a nagyobb békesség áldását ebben az életben, és erősebb bizonyosságot örök rendeltetésekről. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* (2003). 1–2.
2. Jelenések 3:5.
3. Tan és a szövetségek 76:64.
4. Lásd Jelenések 2.
5. Jelenések 3:12.
6. 1 János 4:19.
7. János 16:33.
8. Tan és a szövetségek 64:2.
9. Én Jézust fogom követni. *Gyermekek énekeskönyve*, 40.
10. Alma 5:13.
11. Ésaías 1:18.
12. Márk 12:30.
13. C. S. Lewis: *Keresztény vagyok!* Budapest, 1988, Szent István Társulat. 181.
14. Tan és a szövetségek 20:77.
15. Lásd James E. Faust, "The Voice of the Spirit" (Brigham Young University fireside, Sept. 5, 1993), speeches.byu.edu.
16. János 14:27.
17. Lásd Márk 12:31.
18. Máté 23:11.
19. János 15:18–19.
20. Russell M. Nelson: Elhozni Jézus Krisztus hatalmát az életünkbe. *Liahóna*, 2017. máj.
21. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzötűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 93.
22. Személyes beszélgetés Neal A. Maxwell elderrel a 2004. áprilisi konferencián elhangzott beszédében szereplő történettel kapcsolatban. A beszéd: „Jusson eszetekbe, hogy milyen kegyelmes volt az Úr” (lásd *Liahóna*, 2004. máj. 44–46.).
23. Énós 1:27.
24. Máté 25:34.
25. Porter elder intellektuális képességeinek példája az a 400 oldalas könyv, melyet *War and the Rise of the State* [Háború és az állam felemelkedése] címmel írt 23 évvel ezelőtt. Még mindig kapható, és széles körben használják a politikai elemzők.
26. Személyes levél Susan Portertől, 2017. márc. 6.
27. Személyes levél Susan Portertől, 2017. márc. 6.
28. Bruce D. Porter, *The King of Kings* (2000), 14, 15.
29. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 7.
30. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 18.

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Visszatérni és részesülni

Visszatérni Isten jelenlétébe és részesülni azokban az örökkévaló áldásokban, melyek a szövetségek megkötéséből és betartásából erednek – ezek a legfontosabb célok, melyeket kitűzhetünk.

Fivéreim és nőtestvéreim, feladatul kaptam, hogy szóljak hozzátok, a ti feladatotok pedig az, hogy figyeljetek. A célom az, hogy én előbb fejezzem be az én feladatomat, mint ti a tiéteket. Megteszem, ami tőlem telik.

Az évek során megfigyeltem, hogy azoknak, akik ezen a világon a legtöbbit teszik le az asztalra, van egy elképzelésük az életükről. A céljaik segítenek erre az elképzelésre összpontosítani, a „haditervük” pedig segít elérni a céljaikat. Amikor tudjuk, merre tartunk

és hogyan szándékozunk eljutni oda, az értelmet és célt ad az életünknek, és sikerélményt nyújt.

Vannak, akiknek nehézséget okoz különbséget tenni a cél és a terv között, amíg meg nem tanulják, hogy a cél az, ahová el szeretnénk jutni, vagyis a *végcél*, míg a terv az az útvonal, melyen eljutunk oda. Például kitűzhetjük célként, hogy egy ismeretlen helyszínre autózunk, és amint azt már néhányan, kedves nőtestvérek tudjátok, mi, férfiak gyakran gondoljuk azt, hogy tudjuk,

hogyan kell odajutni. Ennek gyakran az a vége, hogy azt mondogatjuk: „Tudom, hol van! Biztos, hogy ott lesz a következő sarkon.” A feleségem most biztos mosolyog. A cél világos volt, de nem volt előkészítve a megfelelő terv ahhoz, hogy elérjük az úti célt.

A célok kitűzése végső soron azt jelenti, hogy a végcéllal az elménkben indulunk neki, a tervezés pedig annak kiötlése, hogy hogyan érjük el a végcélt. A boldogság kulcsa abban rejlik, hogy megértjük, mely úti célok számítanak igazán – majd az időnket, erőnket és figyelmünket azokra a dolgokra fordítjuk, melyek biztosan eljuttatnak oda.

Isten, a mi Mennyei Atyánk tökéletes példát adott nekünk a célok kitűzésére és a tervezésre. Az ő célja az, hogy „véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét”,¹ ennek elérési módja pedig a szabadítás terve.

Szeretett Mennyei Atyánk tervének része az, hogy egy növekedést elősegítő, erőfeszítést kívánó, tanulást lehetővé tévő fizikai halandóságot biztosít számunkra, mely által még hasonlóbbá válhatunk Őhozzá. Örökkévaló lelkünk fizikai testbe öltöztetése; Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus tanításai és parancsolatai szerinti élet; valamint az örökkévaló családok megalkotása révén lehetővé válik számunkra, hogy a Szabadító engesztelése által betöltsük Isten célját, amely gyermekeinek halhatatlansága és az, hogy Vele éljenek örökre az Ő celesztialis királyságában.

A bölcs célkitűzés magában foglalja annak megértését is, hogy a rövid távú célok csak akkor eredményesek, ha azok világosan megértett hosszabb távú célokhoz vezetnek. Hiszem, hogy a boldogság egyik fontos kulcsa annak megtanulása, hogy miképpen tűzzük ki saját céljainkat és hozzuk létre saját terveinket Mennyei Atyánk örök

tervének keretein belül. Ha erre az örökkévaló ösvényre összpontosítunk, mindenképpen sikerül majd visszatérnünk az Ő jelenlétebe.

Jó dolog, ha vannak szakmai, tanulmányi vagy akár egy adott sportmérkőzéssel kapcsolatos céljaink és terveink. Az is fontos, hogy legyenek céljaink a házasságunkra, a családjunkra, az egyházi tanácsainkra és elhívásainkra vonatkozóan; ez különösen igaz a misszionáriusokra nézve. Ám legfőbb és elsődleges céljainknak illeszkedniük kell Mennyei Atyánk örökkévaló tervébe. Jézus azt mondta: „...keresétek először Isten királyságát és az ő igazlelkűségét, és akkor ezek a dolgok is mind megadatnak majd nektek”².

A szakértők szerint minél egyszerűbb és lényegre törőbb egy cél, annál nagyobb erejű lesz. Ha sikerül egy célt leszűkítenünk egy egyszerű képre vagy egy-két hatásos, jelképes szóra, akkor az a cél szerves részünké válhat, és

képes lesz irányítani minden gondolatunkat és tettünket. Úgy hiszem, van két szó, amelyek ebben a szöveggörnyezetben Isten nekünk szánt céljait és a magunk számára is legfontosabb célokat jelképezik. E két szó a *visszatérni* és a *részesülni*.

Visszatérni az Ő jelenlétebe és *részesülni* azokban az örökkévaló áldásokban, melyek a szövetségek megkötéséből és betartásából erednek – ezek a legfontosabb célok, melyeket kitűzhetünk.

Azáltal térünk vissza és részesülünk ezekben, ha rendíthetetlen hittel rendelkezünk az Úr Jézus Krisztusban, teljesen az Ő érdemeire támaszkodunk, Krisztusba vetett állhatatossággal, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével törekedünk előre, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitarunk.³

Lucifer nem fogadta el Atyánk tervét, amely lehetővé tette számunkra,

hogy *visszatérjünk* a jelenlétébe és *részesüljünk* az áldásaiban. Sőt, Lucifer fellázadt, és megkísérelte teljesen megváltoztatni Atyánk tervét, mert magához akarta ragadni Isten dicsőségét, hatalmát és a Neki járó tiszteletet. Ennek eredményeképpen alattvalóival együtt kiűzték Isten jelenlétéből, és „lett belőle a Sátán, igen, méghozzá az ördög, minden hazugságok atyja, hogy megtévessze és elvakítsa az embereket, és hogy akarata szerint fogságba hurcolja őket, méghozzá mindazokat, akik nem hajlandók hallgatni [az Úr hangjára]”⁴.

A halandóság előtt hozott döntései miatt Sátán nem tud sem *visszatérni*, sem *részesülni*. Csupán az maradt számára, hogy szembeszálljon az Atya tervével, felhasználva minden lehetőséget a csábításra és a kísértésre, hogy a bukásunkat okozza és olyan nyomorulttá tegyen, mint amilyen ő maga.⁵ Sátán terve, hogy elérje ördögi célját, minden személyre, nemzedékre, kultúrára és társadalomra vonatkozik. Harsány hangokat használ ehhez

– hangokat, melyek arra törekszenek, hogy elfojtsák a Szentlélek szelíd, halk hangját, amely képes megmutatni nekünk „minden olyan dolgot”, amit meg kell tennünk ahhoz, hogy *visszatérjünk* és *részesüljünk*.⁶

Ezek azoknak a hangjai, akik semmibe veszik az evangélium igazságát, és akik az internetet, a közösségi és nyomtatott médiát, a rádiót, a televíziót és a filmeket arra használják, hogy az erkölcstelenséget, az erőszakot, a trágár beszédet és a mocskot vonzóan állítsák be, mindezt oly módon, hogy az eltérítsen minket örökkévaló céljainktól és terveinktől.

E hangok lehetnek olyan jószándékú embereké is, akiket elvakítottak a világ emberi filozófiái, és akik el akarják pusztítani a hitet, és el akarják terelni azok figyelmét az örökkévaló dolgokról, akik egyszerűen csak igyekeznek *visszatérni* Isten jelenlétébe és *részesülni* mindabban, amivel Atyánk rendelkezik.⁷

Úgy találtam, hogy ahhoz, hogy folyamatosan a *visszatérésre* és a megígért áldásokban való *részesülésre* összpontosíthatassak, rendszeresen fel kell tennem magamnak a kérdést: „Hogy haladok?”

Ez kicsit olyan, mint egy személyes, magánjellegű interjú önmagatokkal. És ha ez furcsán hangzik, gondolatok csak bele: ki ismerne titeket jobban ezen a világon, mint ti saját magatokat? Ismeritek a saját gondolataitokat, tetteiteket, vágyaitokat és álmaitokat, céljaitokat és terveiteket. És bárkinél jobban tudjátok, hogyan haladtok a *visszatérés* és a *részesülés* útján.

Ehhez a magánjellegű, személyes áttekintéshez szeretem útmutatásként elolvasni és átgondolni az Alma 5. fejezetében található, önelemzésre serkentő szavakat, amikor is Alma felteszi a következő kérdéseket:

„[M]egszülettetek-e már Istentől lelkileg? Átvettétek-e az ő képmását az ábrázolatokra? Megtapasztaltátok-e ezt a hatalmas változást a szívetekben?”⁸ Alma kérdései emlékeztetnek bennünket arra, hogy mit kellene tartalmaznia a céljainknak és terveinknek ahhoz, hogy *visszatérjünk* és *részesüljünk*.

Emlékezzetek a Szabadító kérésére: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”⁹

Miközben növeljük az Úr Jézus Krisztus azon hatalmába vetett hitünket, hogy Ő nyugalmat tud adni lelkünknek a bűneink megbocsátása, a tökéletlen kapcsolatok megváltása, a növekedést akadályozó lelki sebek begyógyítása, valamint a krisztusi tulajdonságok kifejlesztésének lehetővé tétele által, még mélyebb hálát érzünk majd az Úr Jézus Krisztus engesztelésének nagysága iránt.¹⁰

Az elkövetkezendő hetekben találjátok időt arra, hogy átgondoljátok az életetek céljait és terveit, és győződjetek meg róla, hogy azok összhangban állnak Mennyei Atyátok nagyszerű boldogságtervével. Ha bűnbánatot kell tartanotok és változnotok kell, akkor vegyétek fontolóra, hogy azt már most megteszitek. Szakítsatok időt arra, hogy imádságos lélekkel átgondoljátok, milyen módosítások szükségesek ahhoz, hogy „egyedül Isten dicsőségére tekint[setek]”¹¹.

Jézus Krisztus tanát és evangéliumát kell a céljaink és a terveink középpontjában tartanunk. Ónélküle nem lehetséges elérni az örökkévaló célokat, így az örökkévaló céljaink elérésére vonatkozó terveink biztos kudarcra lennének ítélve.

Van egy további segítségünk is, Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága¹², melyet 2000. január 1-jén tártak az egyház elé. Helyeztetek el egy példányt valahol, ahol szem előtt van, és szánjatok időt arra, hogy átnézzétek a Krisztusról szóló eme inspirált bizonyosság minden kijelentését, melyet az Ő különleges tanúi tettek, akik alá is írták azt.

Buzdítalak benneteket, hogy ezt A család: Kiáltvány a világhoz című dokumentummal együtt tanulmányozzátok. Gyakran ejtünk szót a családról szóló kiáltványról, de kérlek, emlékezzetek rá, hogy az élő Krisztus megszabadító hatalmának fényében olvassátok azt! Az élő Krisztus nélkül nem fognak teljesülni legdélgettebb elvárásaink. Ahogy azt a családról szóló kiáltvány kijelenti: „A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökévalósággra egyesüljenek.”¹³

Ez csakis annak köszönhető, hogy az élő Krisztus az engesztelő Szabadító és a világ Megváltója.

Ugyanezen szempontból tanulmányozhatjátok a szentírásokat is, hogy

bővítsétek Az élő Krisztus kiáltványban található konkrét igazságokról való tudásotokat.

Ha imádságos lélekkel olvassátok Az élő Krisztust, az olyan, mintha Máté, Márk, Lukács, János, valamint a Mormon könyve prófétáinak bizonyosságát olvasnátok. Növelni fogja a Szabadítóba vetett hiteteket, és segít folyamatosan Őrá összpontosítanotok, miközben követitek az örökkévaló céljaitok eléréséhez készített terveiteket.

A hibáink, hiányosságaink, tévelygéseink és bűneink ellenére Jézus Krisztus engesztelése lehetővé teszi, hogy megbánjuk bűneinket, felkészülve arra, hogy *visszatérjünk és részesüljünk* Isten megígért páratlan áldásaiban, vagyis hogy örökre az Atyával és a Fiúval éljünk a celesztialis királyság legmagasabb fokozatában.¹⁴

Nos, ahogy azt mindannyian tudjátok, senki nem menekülhet a halál elől; ezért hosszú távú célunk és tervünk az kell hogy legyen, hogy amikor *visszatérünk* Mennyei Atyánkhoz, *részesüljünk* mindabban, amit eltervezett mindegyikünk számára.¹⁵

Bizonyosságomat teszem, hogy nincs a halandóságban nagyszerűbb cél annál, mint hogy örökre Mennyei Szüleinkkel és drága Szabadítónkkal, az Úr Jézus

Krisztussal éljünk. De ez nem csupán a *mi* célunk: ez az *Ő* céljuk is. Tökéletes szeretettel vannak irántunk, melynek ereje meghaladja mostani értelmünket. Ők teljesen, tökéletesen, örökre mellettünk állnak. Mi az *Ő* alkotásaik vagyunk. A mi dicsőségünk az *Ő* dicsőségük. Mindennél jobban szeretnék, hogy hazatérjünk – hogy *visszatérjünk* és örök boldogságban *részesüljünk* a jelenlétükben.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, egy hét múlva ünnepeljük a virágvasárnapot, amikor megemlékezünk Krisztus diadalmas jeruzsálemi bevonulásáról. Két hét múlva ünnepeljük húsvét vasárnapját, amikor Krisztusnak a halál feletti győzelméről emlékezünk meg.

Miközben e két különleges vasárnapon figyelmünket a Szabadítóra összpontosítjuk, emlékezzünk Őrá és újítsuk meg élethosszig tartó elkötelezettségünket parancsolatai betartása iránt. Vizsgáljuk meg alaposan az életünket, úgy tűzve ki saját céljainkat és úgy összpontosítva terveinket, hogy azok összhangba kerüljenek Istenével, oly módon, hogy az végül becses kiváltságunkhoz vezessen: ahhoz, hogy *visszatérhessünk és részesülhessünk* megígért áldásaiban. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 1:39.
2. 3 Nefi 13:33.
3. Lásd 2 Nefi 31:19–20.
4. Mózes 4:4.
5. Lásd 2 Nefi 2:18.
6. Lásd 2 Nefi 32:5.
7. Lásd Tan és a szövetségek 84:38.
8. Alma 5:14.
9. Máté 11:28–29.
10. Lásd “Becoming Like God,” [lds.org/topics/becoming-like-god](https://www.lds.org/topics/becoming-like-god).
11. Lásd Tan és a szövetségek 4:5.
12. Lásd Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.
13. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
14. Lásd Tan és a szövetségek 62; 70.
15. Lásd Tan és a szövetségek 84:38.

Thomas S. Monson elnök

Kedvesség, jószívűség és szeretet

Vizsgáljuk meg életünket, és határozzuk el, hogy követjük a Szabadító példáját azáltal, hogy kedvesek, szeretetteljesek és jószívűek vagyunk.

Kedves fivéreim! Megtisztel az a kiváltság, hogy szólhatok hozzátok, Isten papságának hithű viselőihez, ezen a világméretű összejövetelen. Ma este egy olyan témára hivatkozom, melyről már beszéltem korábban.

Mormon próféta leírta a Szabadító egyik kulcsfontosságú jellemvonását, melyet a tanítványainak is el kell sajátítaniuk. Ezt mondta:

„[É]s ha valaki szelíd és alázatos szívű, és a Szentlélek hatalma által megvallja, hogy Jézus a Krisztus, akkor abban jószívűségnek is kell lenni; mert ha nincs benne jószívűség, akkor semmi ó; tehát kell, hogy legyen benne jószívűség.

És a jószívűség hosszan tűrő, és kedves, és nem irigykedik, és nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem könnyű felbosszantani...

Ezért tehát, szeretett testvéreim, ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmik vagytok, mert a jószívűség soha el nem múlik. Ragaszkodjatok tehát a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között, mert minden dolognak el kell múlnia –

De a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találhatik, hogy rendelkezik ezzel.”¹

Fivéreim, ha nem vagyunk kedvesek másokhoz, nem tiszteljük Isten papságát.

Drága barátom és szolgatársam, Joseph B. Wirthlin elder igazán kedves ember volt. Ezt mondta:

„A kedvesség a celesztialis élet lényege. A krisztusi ember kedvesen bánik másokkal. Kedvességnek kell átitatnia minden szavunkat és cselekedetünket a munkahelyünkön, az iskolában, az egyházban és különösen az otthonunkban.

Jézus, a mi Szabadítónk volt a kedvesség és könyörületesség megtestesítője.”²

A szentírások azt tanítják, hogy a papság igazlelkű gyakorlása attól függ, hogy a kedvesség, a jószívűség és a

szeretet tantétele szerint élünk-e. A Tan és a szövetségekben ezt olvassuk:

„Semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad máshogy fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel..., gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel;

Kedvességgel és szintiszta tudással, amely nagyon gyarapítja a lelket, képmutatás és álnokság nélkül”³.

Fivéremeim, vizsgáljuk meg életünket, és határozzuk el, hogy követjük a Szabadító példáját azáltal, hogy kedvesek, szeretetteljesek és jószívűek vagyunk. És amikor így teszünk, sokkal jobb helyzetben leszünk ahhoz, hogy lehívjuk a mennyek erejét önmagunk, a családjunk és a velünk utazók számára ezen a néha nehéz utazáson, mely visszavezet minket mennyei otthonunkba. Ezért imádkozom az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Moróni 7:44–47.
2. Vö. Joseph B. Wirthlin: A kedvesség erénye. *Liahóna*, 2005. máj. 26.
3. Tan és a szövetségek 121:41–42.

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Elhíva a munkára

Lényeges és fontos a konkrét helyen történő munkálkodásra való kijelölés, mégis másodlagos a munkára való elhíváshoz képest.

Monson elnök, nagy öröm hallani a hangodat és útmutatást kapni tőled! Szeretünk téged, támogatunk téged, és mindig imádkozunk érted.

Imádkozom a Szentlélek támogatásáért, ahogy együtt átgondoljuk az ama nagy munkát illető tantételeket, amit az evangélium minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek történő prédikálása¹ jelent.

Szolgálatra elhíva és munkálkodásra kijelölve

Minden évben fiatal férfiak és fiatal nők tízezrei, valamint számos idős házaspár várja lelkesen, hogy megérkezzen Salt Lake Cityből egy különleges levél. A levél tartalma örökké tartó hatással van a címzett személyre, ahogy a családtagjaira és nagyon sok más emberre is. Érkezésekor a borítékot néha szépen és türelmesen bontják ki, máskor izgatottan és sietősen tépik fel. E különleges levél elolvasása olyan élmény, amelyet soha nem lehet elfelejteni.

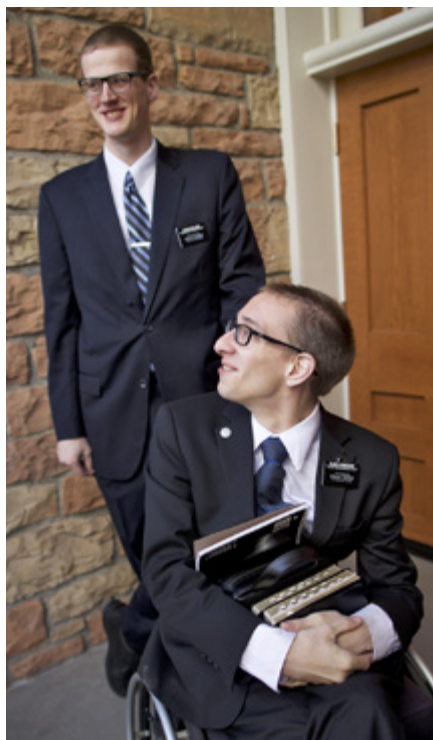
A levelet Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnöke írja alá, az első két mondata pedig így szól: „Ezennel elhívást kapsz, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusaként szolgálj.

Munkálkodásodra a _____ Misszió került kijelölésre.”

Figyeljétek meg, hogy az első mondat teljes idejű misszionáriusi szolgálatra hív el az Úr visszaállított egyházában. A második mondat egy konkrét helyen és misszióban végzett munkára történő kijelölésre utal. Lényeges, hogy mindannyian megértsük az e két mondat által kifejezett fontos különbséget.

Az egyházi szokásaink szerint gyakran fogalmazunk úgy, hogy elhívtak minket szolgálni valamely országba, például Argentínába, Lengyelországba, Koreába vagy az Amerikai Egyesült Államokba. A misszionáriust azonban nem valahova hívják el: őt szolgálni hívják el. Amint azt az Úr 1829-ben Joseph Smith prófétán keresztül kijelentette: „Ha... Istent kívánjátok szolgálni, el vagytok híva a munkára.”²

Minden egyes missziós elhívás és kijelölés – ahogy a kijelölés későbbi megváltoztatása is – az Úr szolgálán keresztül adott kinyilatkoztatás eredménye. A munkára való elhívás Istentől jön az egyház elnökén keresztül. A világszerte jelenleg működő több mint 400 misszió egyikébe történő kijelölés Istentől jön, a Tizenkét Apostol Kvóruma egyik tagján keresztül, aki az Úr élő prófétájának felhatalmazásával

cselekszik. A prófétálás és a kinyilatkoztatás lelki ajándékai minden missziós elhívásnak és kijelölésnek a velejárói.

A Tan és a szövetségek 80. szakasza annak a missziós elhívásnak a feljegyzése, amelyet Joseph Smith próféta Stephen Burnettnek adott át 1832-ben. A Burnett testvérnek átadott elhívás tanulmányozása segít nekünk 1.) világosabban megérteni, mi a különbség a misszionáriusként végzett „munkára elhíva”, illetve a konkrét helyen történő „munkálkodásra kijelölve” fogalmak között, valamint 2.) még teljesebben értékelni az evangélium hirdetésében meglévő egyéni, istenileg kijelölt felelősségünket.

E szakasz első verse szolgálatra való elhívás: „Bizony, így szól az Úr hozzád, Stephen Burnett szolgálóm: Menj, menj a világba, és prédikáld az evangéliumot minden teremtménynek, aki hangod hallótávolságába kerül.”³

Érdekes, hogy a második vers a kijelölt misszionáriustársa személyéről tájékoztatja Burnett testvért: „És amennyiben társat szeretnél, melléd adom Eden Smith szolgálómát.”⁴

A harmadik vers arra utal, hogy hol kell munkálkodnia ennek a két

misszionáriusnak: „Menjetez tehát és prédikáljátok evangéliumomat. Északra vagy délre, keletre vagy nyugatra, nem számít, mert nem hibázhatjátok el.”⁵

Nem hiszem, hogy a „nem számít” kifejezés, ahogy az Úr ebben a szentírásban használja, arra utalna, miszerint Őt nem érdekli, merre munkálkodnak a szolgálói. Sőt, nagyon is érdekli. Mivel azonban az evangélium prédikálásának munkája az Úr munkája, Ő sugalmazza, vezérli és irányítja felhatalmazott szolgálóit. Amikor a misszionáriusok arra törekednek, hogy egyre méltóbb és hozzáértőbb eszközök legyenek az Ő kezében, és a tőlük telhető legtöbbet teszik a feladataik hithű ellátásáért, akkor „nem hibázhatjátok el” – bárhol szolgáljanak is. Talán az egyik lecke, amelyet a Szabadító ebben a kinyilatkoztatásban tanít nekünk, az, hogy bár lényeges és fontos a konkrét helyen történő munkálkodásra való kijelölés, mégis másodlagos a munkára való elhíváshoz képest.

A következő vers kiemeli az összes misszionárius számára fontos tulajdonságokat: „Hirdessétek tehát azon dolgokat, amiket *hallottatok*, és bizony *hisztek*, és *igaznak tudtok*.”⁶

Az utolsó vers arra emlékezteti Burnett testvért és mindannyiunkat, hogy kitől is jön valójában a szolgálatra való elhívás: „Íme, ez annak akarata, aki elhívott titeket, a ti Megváltótok, még hozzá Jézus Krisztus akarata. Ámen.”⁷

A félreértések tisztázása

Néhányan talán azt kérdezték magatokban, miért döntöttem úgy, hogy a munkára elhívás és a munkálkodásra kijelölés látszólag egyértelmű különbségtételéről fogok beszélni egy általános konferencia papsági ülésén. Az e kérdésre adott válaszom meglehetősen egyértelmű: megtanultam a tapasztalataimból, hogy az egyház

számos tagja nem érti eléggé ezeket a tantételeket.

A legfontosabb oka annak, hogy erről a témáról beszélek, az, amit az idők során megtudtam arról a nyugtalanságról, aggodalomról vagy akár büntudatról is, amelyet sok olyan misszionárius érez, akiket a szolgálatuk időtartama alatt különböző okok miatt más munkahelyszínre helyeznek át. Az ilyen áthelyezések néha olyan események és körülmények miatt válnak szükségessé, mint amilyen egy baleset vagy sérülés, vízum megszerzésével kapcsolatos késések és nehézségek, politikai bizonytalanság, új missziók létrehozása és azok személyi szükségletei, vagy az evangélium hirdetésének munkájához tartozó szükségletek világszerte zajló átalakulása és folytonos változása.⁸

Amikor egy misszionáriust áthelyeznek a munka egy másik helyszínére, a folyamat pontosan ugyanolyan, mint az eredeti kijelöléskor. A Tizenkettek Kvórumának tagjai sugalmazásra és iránymutatásra törekcszenek minden ilyen áthelyezés során.

Nemrégiben egy hithű férfival beszélgettem, aki szíve legmélyebb érzéseit osztotta meg velem. Pont előtte volt egy gyűlés, ahol elmagyaráztam a munkára való elhívás és a munkálkodásra való kijelölés közti különbséget. Ez a jóra való testvér megrázta a kezemet, és könnyes szemmel ezt mondta: „Mindaz, amit ma segítettél megtanulnom, olyan terhet emelt le a vállamról, amelyet több mint 30 éve hordoztam. Fialat misszionáriusként először Dél-Amerikában jelölték ki a munkálkodásom helyszínét, de nem kaptam vízumot, így ezt megváltoztatták, és az Egyesült Államokba lettem kijelölve. Az azóta eltelt évek során végig azon tűnődtem, miért nem szolgálhattam azon a helyen, ahová elhívtak. Most már tudom, hogy a munkára lettem

elhíva, nem pedig egy adott helyre. El sem tudom mondani, milyen sokat segített nekem ennek a megértése.”

Sajgott a szívem e jó ember miatt. Amikor ezeket az alapvető tantételeket tanítom szerte a világon, számtalan ember közöl velem négy szemközt ugyanolyan érzéseket, mint az általam most említett férfi. Azért beszélek ma erről a témáról, mert ezen egyház egyetlen tagjának sem lenne szabad a félreértés, a bizonytalanság, a gyötrődés vagy a büntudat felesleges terhét hordoznia a munkálkodásra történt bármely kijelöléssel kapcsolatban.

„Menjetek tehát és prédikáljátok evangéliumomat. Északra vagy délre, keletre vagy nyugatra, nem számít, mert nem hibázhatjátok el.”⁹ Miközben ezekről a szentírásbeli szavakról elmélkedtek és megnyitjátok a szíveteket, remélem és imádkozom, hogy meghívjátok a Szentlelket, hogy elvigye mélyen a lelketekbe a számotokra szükséges megértést, gyógyulást és megerősödést.

Volt egy további oka is, amiért késztetést éreztem, hogy erről a témáról

szóljak, ez pedig a misszionáriusok kijelölése kapcsán szerzett sokéves személyes tapasztalatom. A Tizenkettek számára semmi nem támasztja alá erőteljesebben az utolsó napok folytatólagos kinyilatkoztatásainak valóságát, mint az, amikor az Úr akaratának felismerésére törekszünk, miközben teljesítjük azt a kötelességünket, hogy az egyes misszionáriusoknak kijelöljük a munkálkodásuk helyét. Tanúságomat teszem, hogy a Szabadító egyenként és név szerint ismer bennünket és törődik velünk.

Felkészülés a munkára való elhívásra

Most pedig a munkára szóló elhívásra történő felkészülés egyik alapvető, mégis gyakran figyelmen kívül hagyott tényezőjéről szeretnék röviden szólni.

Három egymással összefüggő szó határozza meg Isten fiai számára a felkészülés és a fejlődés menetét: *papság, templom, misszió*. Szülőkként, barátokként és egyháztagokként néha oly roppant módon összpontosítunk a fiatal férfiak misszionáriusi felkészítésére, hogy bizonyos fokig talán

elhanyagoljuk a többi létfontosságú lépést, amelyeket még a teljes idejű misszionáriusi szolgálat megkezdése előtt kell megtenni a szövetség ösvényén. A misszionáriusi munka kétségtelenül az egyik, de nem az egyetlen fontos építőeleme annak a folyamatnak, amely megteremti az egész életen át tartó lelki fejlődés és szolgálat erős alapját. A papság és a templom áldásai – melyek egyaránt megelőzik a munkálkodás kijelölt helyére való megérkezést – szintén fontosak ahhoz, hogy lelkileg megszilárdítsanak és megerősítsenek bennünket az egész életünk során.

Fiatal férfiak! Amikor tiszteletben tartjátok az ároni papságot, vagyis az alacsonyabb papságot, és teljesítitek az azzal járó kötelességeiteket, akkor felkészültök arra, hogy befogadjátok a melkisédeki papság, vagyis a magasabb papság esküjét és szövetségét, és felmagasztaljátok azt.¹⁰ A személyes érdemesség a magasabb papság elnyerésének legfontosabb követelménye. Előttetek áll egy életen át tartó önzetlen

és felkészülés menetét alkotják, és amelyek a következők: *papság, templom, misszió*. Mindhárom azt követeli meg tőlünk, hogy szeressünk érdemesnek lenni és érdemesnek maradni. Legyetek érdemesek! Maradjatok érdemesek!

Ígélet és bizonyág

Szeretett fivéreim! Megígérem, hogy a kinyilatkoztatás lelki ajándéka fogja kísérni az evangélium hirdetésére szólító elhívásokat, és a munkálkodás konkrét helyszíneire szóló kijelöléseket. Miközben önzetlen papsági és templomi szolgálat által már most szorgalmasan felkészültök, megerősödik tanúbizonyásotok az Úr élő valóságáról. Szíveteket betölti az Óiránta és az Ő munkája iránti szeretet. Amikor megtanuljátok szeretni azt, hogy érdemesek vagytok, hatalmas eszközzé váltok az Úr kezében sok ember megáldására és szolgálatára.

Örömmel teszem tanúságotom arról, hogy Mennyei Atya és az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus él. Részt venni az Ő szolgálatukban az egyik leghatalmasabb áldás azok közül, amelyeket valaha is elnyerhetünk. Erről tesztek bizonyágot az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 133:37.
2. Tan és a szövetségek 4:3.
3. Tan és a szövetségek 80:1.
4. Tan és a szövetségek 80:2.
5. Tan és a szövetségek 80:3.
6. Tan és a szövetségek 80:4; kiemelés hozzáadva.
7. Tan és a szövetségek 80:5.
8. Lásd Tan és a szövetségek 124:49.
9. Tan és a szövetségek 80:3.
10. Lásd Tan és a szövetségek 84:33–44.
11. Lásd Tan és a szövetségek 109:22.
12. Tan és a szövetségek 123:12.
13. Lásd Efézusbeliek 1:10.
14. Lásd Tan és a szövetségek 4:5.
15. Tan és a szövetségek 84:20.
16. Lásd Tan és a szövetségek 84:19–21.
17. Hélamán 15:8.
18. Kolossébeliek 2:7.

papsági szolgálat. Már most készüljétek fel rá azzal, hogy gyakran végeztek jelentőségteljes szolgálatot. Kérlek, tanuljátok meg szeretni azt, hogy érdemesek vagytok és azok is maradtok. Legyetek érdemesek! Maradjatok érdemesek!

A melkisédeki papság elnyerését és a szolgálatra szólító elhívást követően a fiatal férfiak hatalommal lehetnek felfegyverezve¹¹ a szent templom szövetségei és szertartásai révén. A hathatós teljes idejű misszionáriusi szolgálat előfeltétele az, hogy elmenjétek a templomba és átjárjon benneteket a templom lelkiisége. A személyes érdemesség a templomi áldások elnyerésének legfontosabb követelménye számotokra, fiatal férfiak, és az egyház minden tagja számára. Ha az evangéliumi mércékkel összhangban éltek, már kamasz éveitek során is beléphettek az Úr házába, és részt vehettek ott szertartásokban. A templomi szertartások szeretete és megértése megerősít és megáld majd benneteket egész életetekben. Kérlek, tanuljátok meg szeretni azt, hogy érdemesek vagytok és azok is maradtok. Legyetek érdemesek! Maradjatok érdemesek!

Sok fiatal férfi és fiatal nő rendelkezik már érvényes korlátozott templomi ajánlással. Áronipapság-viselőkként a saját családtagjaitok neveit kutatjátok, és kereszteleseket és konfirmálásokat végeztek a családtagjaitokért a templomban. Templomi ajánlásotok megtartása megmutatja az érdemességeteket; mások szolgálatát a templomban pedig

fontos részét képezi a melkisédeki papságra való felkészülésnek.

Fiatal férfiak! Mindegyikötök misszionárius már most. Körülöttetek mindenhol, mindennap ott vannak azok a barátok és felebarátok, „akik csak azért vannak távol az igazságtól, mert nem tudják, hol találjanak rá”¹². A Lélek irányítása szerint megoszthatok egy gondolatot, egy meghívást, egy SMS-t vagy egy Twitter-üzenetet, amely megismerteti barátaitokkal a visszaállított evangélium igazságait. Nem kell és nem is szabad a hivatalos elhívásokra várnotok ahhoz, hogy buzgón részt vegyetek a misszionáriusi munkában.

Amikor a papság, a templom és a misszió áldásai egybegyűjtetnek Krisztusban¹³, és együttműködve hatnak egy fiatal misszionárius szívére, elméjére és lelkére, akkor ő alkalmassá válik a munkára.¹⁴ Megnövekedik a képessége, hogy betöltse az Úr Jézus Krisztus felhatalmazott képviselőének feladatát. Amikor lelkileg hathatósan összeadódik a papság és a templomi szövetségek tiszteletben tartása, „az isteniség hatalm[ának]”¹⁵ elnyerése a papsági szertartásokon keresztül,¹⁶ az önzetlen szolgálat, valamint az örökkévaló evangélium hirdetése Isten gyermekeinek, akkor a fiatal férfi képes lesz „szilárd és állhatatos [lenni] a hitben”,¹⁷ „meggyökerezvén és tovább épülvén [Krisztusban]”¹⁸.

Az otthonunkban és az egyházban is egyenlő hangsúlyt kell fektetnünk mindhárom építőelemre, amelyek az Úr által Isten hithű fiai számára kijelölt fejlődés

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus általános felhatalmazottai és általános tisztségviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

ÁLTALÁNOS FELHATALMAZOTT HETVENESEK

(angol betűrendben)

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

első tanácsos	előtöltő püspök	második tanácsos

ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

SEGÍTŐEGYLET

első tanácsos	előnök	második tanácsos

FIATAL NŐK

első tanácsos	előnök	második tanácsos

VÁSÁRNAPI ISKOLA

első tanácsos	előtöltő püspök	második tanácsos

ELEMI

első tanácsos	előnök	második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

első tanácsos	előnök	második tanácsos

Gérald Caussé püspök
elnöklő püspök

Előkészíteni az utat

Bár különböző küldetéssel és felhatalmazással bírnak, az ároni papság és a melkisédeki papság elválaszthatatlan társak a szabadítás munkájában.

30 éves koromban egy kereskedelmi üzletláncnál kezdtem dolgozni Franciaországban. Egyik nap a vállalat elnöke – aki egy másik hitet valló kiváló férfi volt – behívott az irodájába. A kérdése kissé váratlanul ért: „Most hallottam, hogy pap vagy az egyházatokban. Igaz ez?”

„Igen, így van – válaszoltam. – Papságviselő vagyok.”

A válaszomtól láthatóan felcsigázva tovább kérdezgetett: „De részesültél teológiai oktatásban is?”

„Természetesen – feleltem. – 14 és 18 éves korom között csaknem mindennap részt vettem ifjúsági hitoktatáson!” Majdnem lefordult a székéről.

Hatalmas meglepetésemre néhány héttel később visszahívott az irodájába, és felajánlott egy vezérigazgatói állást a csoport egyik vállalatánál. Megdöbentem, és hangot is adtam azon aggályomnak, hogy túl fiatal és tapasztalatlan vagyok még egy ilyen fontos feladathoz. Jó szándékú mosollyal annyit mondott: „Talán így van, de nem számít. Ismerem az értékrendedet, és tudom, mit tanultál az egyházadban. Rád van szükségem.”

Igaza volt az egyházban tanultakkal kapcsolatosan. Az ezt követő évek sok kihívást tartogattak, és nem tudom, képes lettem volna-e felülkerekedni

ezeiken a fiatal férfi koromtól kezdve nyújtott egyházi szolgálatom tapasztalatai nélkül.

Abban az áldásban volt részem, hogy egy kis gyülekezetben nőhettem fel. Mivel kevesen voltunk, a fiatalokat is tevékeny részvételre kérték a gyülekezet minden dolgában. Nagyon elfoglalt voltam, és szerettem magam hasznosnak

érezni. Vasárnaponként az úrvacsorai asztalnál, a papsági kvórumban és különféle elhívásokban szolgáltam. A hét folyamán pedig gyakran kísértem el édesapámat és más felnőtt papságviselőket, amikor egyháztagokat házitanítottak, vigasztalták a betegeket és a szenvedőket, valamint segítettek a szükséglet látokon. Úgy tűnt, senki sem gondolta, hogy túl fiatal lennék a szolgálathoz vagy akár a vezetői szerephez. Számomra mindez hétköznapi és természetesnek tűnt.

Tizenévesen nyújtott e szolgálataim segítettek a bizonyosságom építésében, illetve az életem evangéliumhoz való lehorgonyzásában. Kiváló és könyörületes férfiak vettek körül, akik elkötelezetten használták papságukat mások életének megáldására. Olyan akartam lenni, mint ők. A velük való szolgálat során – bár akkor ezt kevéssé ismertem fel – megtanultam, hogyan legyek vezető az egyházban és a világban is.

Sok fiatal férfi van jelen vagy hallgatja most ezt a gyűlést, akik az ároni papságot viselik. Ahogyan az itt jelenlévőket nézem, sok fiatalot látok, akik idősebb férfiak – talán édesapátok, nagyapátok, bátyátok vagy papsági vezetőtök – mellett ülnek, akik mind a melkisédeki papságot viselik. Szeretnek benneteket, és nagyrészt azért jöttek el ma este, hogy veletek legyenek.

A nemzedékek ezen egybegyűlése csodás képet tár elénk az Isten két papsága között létező egységről és testvériségről. Bár különböző küldetéssel és felhatalmazással bírnak, az ároni papság és a melkisédeki papság elválaszthatatlan társak a szabadítás munkájában. Kéz a kézben járnak, és hatalmas szükségük van egymásra.

A két papság között fennálló szoros kapcsolat tökéletes példája található a Jézus és Keresztelő János közötti párbeszédben. El tudja-e bárki is képzelni Keresztelő Jánost Jézus nélkül? Vajon milyen lett volna a Szabadító küldetése a János által véghezvitt előkészítő munka nélkül?

Keresztelő János a valaha volt egyik legnemesebb küldetést kapta: „hogyan előkészítse az Úr útját”¹, hogy vízzel megkeresztelje Őt, és hogy felkészítse az embereket az Ő befogadására. Ez az igaz és szent ember² – aki elrendeltetett az alacsonyabb papságba – tökéletesen tudatában volt küldetése és felhatalmazása jelentőségének is és korlátainak is.

Az emberek özönlöttek Jánoshoz, hogy hallják őt, és megkeresztelje őket.

Isten embereként tisztelték őt saját jogán is. Amikor azonban Jézus megjelent, János alázatosan engedett Annak, aki nála nagyobb volt, és kijelentette: „Én vízzel keresztelek; de köztetek van, ... a ki utánam jó, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam.”³

A Maga részéről pedig Jézus a Krisztus, az Atya Egyszülöttje, aki a magasabb papságot viselte, alázatosan elismerte János felhatalmazását. Róla a Szabadító azt mondta: „az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál”⁴.

Gondoljatok csak bele, mi történne a papsági kvórumainkban, ha a két papság viselői közötti kapcsolatot a Jézus és Keresztelő János által kialakított minta motiválná! Fiatal testvéreim az ároni papságban! A szerepetek, Jánoséhoz hasonlóan az, „hogyan előkészíts[étek] az utat”⁵ a melkisédeki papság nagyszerű munkájához. Számptalan különböző módon tesztetik ezt meg. Segédkeztek a keresztesés és az úrvacsora szertartásának elvégzésében. Segítetek előkészíteni egy népet az Úr számára azzal, hogy az evangéliumot prédikáljátok, „[meglátogatjátok] minden egyháztag házáat”⁶, valamint „örkőd[ötök] az egyház felett”⁷. Segítségnyújtotok a szegényeknek és a szűkölködőknek a böjti felajánlások begyűjtésével, illetve részt vesztek a gyülekezeti házak és egyéb fizikai erőforrások gondozásában. Szerepetek fontos, szükséges és szent.

Felnőtt fivéreim! Lehetnek apák, püspökök, fiatal férfiak tanácsadói vagy egyszerűen a melkisédeki papság viselői. Azzal követhetitek a Szabadító példáját, hogy az alacsonyabb papságot viselő testvéreitekhez fordultok, és felkértek őket, hogy munkálkodjanak veletek együtt. Valójában ez a felkérés magától az Úrtól származik.

Azt mondta: „Vigyétek tehát magatokkal azokat, akiket elrendeltek az alacsonyabb papságba, és küldjétek el őket magatok előtt, hogy találkozókat beszéljenek meg, és előkészítsék az utat, és elmenjenek azokra a találkozókra, amire ti magatok nem tudtok elmenni.”⁸

Amikor arra kérték ifjabb testvéreiket, hogy „készítsék elő az utat”, akkor segítetek nekik felismerni és tiszteletben tartani az általuk viselt szent felhatalmazást. Ezzel segítetek nekik előkészíteni a saját útjukat, miközben felkészülnek a napra, amikor majd elnyerik és gyakorolják a magasabb papságot.

Engedjétek meg, hogy elmondjam Alex – egy csendes, megfontolt és éles eszű fiatal pap – igaz történetét. Egyik vasárnap Alex püspöke egy üres teremben talált rá, ahol egyedül üldögélt, komoly aggodalmak közepette. A fiatal férfi elmondta neki, milyen fájdalmasan nehéz neki az egyházba járni az édesapja nélkül, aki nem volt az egyház tagja. Aztán könnyek között elmondta, hogy talán jobb is lenne, ha elhagyná az egyházat.

Az ifjú iránti őszinte aggodalomtól vezérelve a püspök azonnal mozgásba lendítette az egyházközségi tanácsot Alex megsegítésére. Terve egyszerű volt: tevékenyen tartani Alexet, és

segíteni neki az evangéliumról való szívbeli bizonyág kialakításában.

„Körül [kellett venniük] jó emberekkel, és fontos dolgokat kellett [rábíznuk].”

A papsági fivérek és az egyházközség összes tagja Alex mögé állt, és kifejezték szeretetüket és támogatásukat. A főpapok csoportjának vezetője – egy erős hitű és szeretetteljes férfi – lett kiválasztva arra, hogy a házitánítótársa legyen. A püspökség tagjai is szárnyuk alá vették, és a legközelebbi társukká fogadták.

A püspök azt mondta: „Lefoglaltuk Alexet. Ültetőként segített az esküvőkön, a temetéseken, segédkezett a sírfelszentelésekben, számos új egyháztagot megkeresztelt, fiatal férfiakat rendelt el az ároni papság hivatalaiba, ifjúsági leckéket tanított, a misszionáriusokkal is tanított, ő nyitotta ki az épületet a konferenciák előtt, és ő zárta be késő este, miután véget értek. Szolgálati projekteken vett részt, elkísért engem az idősek otthonába, beszédeket mondott az úrvacsorai gyűléseken, elvitte az úrvacsorát a betegeknek a kórházba vagy az otthonukba, és azon maroknyi ember egyike lett, akikre én püspökként teljes mértékben számíthattam.”

Alex apránként megváltozott. Az Úrba vetett hite gyarapodott. Bízni

kezdett önmagában, és a papság hatalmában, melyet viselt. A püspök így zárta: „Alex eddig is és ezután is mindig az egyik legnagyobb áldás lesz, amelyben püspöki szolgálatom ideje alatt részesültem. Micsoda kiváltság volt vele együtt munkálkodni! Őszintén hiszem, hogy egyetlen fiatal férfi sem lépett a missziós területre a papsági szolgálata révén nála felkészültebben.”⁹

Kedves püspökeim! Egyházközségek püspökévé való elrendelések és elválasztások része volt az a szent elhívás, hogy az ároni papságnak és a papok kvórumának elnökeként szolgáltok. Tudatában vagyok annak, milyen súlyos terheket cipeltek; e fiatal férfiak iránti kötelességeknek azonban a fontossági sorrendetek első helyén kell szerepelnie! Nem hanyagolhatjátok el és nem is adhatjátok át másoknak az e felelősségben rátok háruló szerepet.

Arra kérlek benneteket, hogy vegyétek számba az egyházközségek összes áronipapság-viselőjét. Egyikük sem érezheti úgy, hogy háttérbe szorul vagy haszontalan. Van olyan fiatal férfi, akit ti vagy a többi papsági fivér segíthetne? Kérjétek fel, hogy szolgáljon mellettetek! Túl gyakran igyekszünk szórakoztatni a fiatal férfiakat, és a külső megfigyelő szerepébe számúzzuk őket, miközben a hitük és az evangélium iránti szeretetük

a papságuk felmagasztalása révén fejlődhet legjobban. A szabadítás munkájában való tevékeny részvétel által kapcsolódnak majd össze a mennyel, és ébrednek tudatára isteni lehetőségüknek.

Az ároni papság több, mint csupán egy korcsoport, egy tanítási vagy tevékenységi program, illetve akár egy kifejezés az egyház fiatal férfiira való hivatkozáshoz. Hatalom és felhatalmazás ez a lelkek megmentésének hatalmas munkájában való részvételre – mind az azt viselő fiatal férfiak lelkének megmentésében, mind pedig az általuk szolgáltak megmentésében. Helyezzük az ároni papságot az azt megillető helyre, kiemelt helyre, a szolgálat, a felkészülés és a siker helyére az egyház minden fiatal férfia számára!

Kedves fivéreim a melkisédeki papságban! Felkérlek benneteket, hogy erősítsétek meg az Isten két papságát egyesítő elengedhetetlen kapcsolatot! Biztosítsatok lehetőséget az ároni papsági fiatalok számára, hogy előkészítsék elöttetek az utat. Mondjátok nekik határozottan: „Szükségem van rád”. Tihozzátok az ároni papság ifjú viselőihez szólva pedig azért imádkozom, hogy miközben idősebb fivéreitekkel szolgáltok, halljátok majd meg az Úr hangját, amint azt mondja: „Áldott vagy, mert nagy dolgokat fogsz megtenni. Íme, elküldettél, Jánoshoz hasonlóan, hogy előkészítsd az utat előttem”¹⁰. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Nefi 10:7.
2. Lásd Márk 6:20.
3. János 1:26–27.
4. Máté 11:11.
5. Tan és a szövetségek 35:4.
6. Tan és a szövetségek 20:51.
7. Tan és a szövetségek 20:53.
8. Tan és a szövetségek 84:107.
9. Személyes levelezés.
10. Tan és a szövetségek 35:4.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

„A ki a nagyobb közöttetek”

Isten legnagyobb jutalmát azok fogják elnyerni, akik úgy szolgálnak, hogy nem várnak érte jutalmat.

Kedves fivéreim, drága barátaim, nagyon hálás vagyok, hogy itt lehetek veletek ezen az inspiráló világméretű papsági gyűlésen. Monson elnök, köszönjük üzenetedet és áldásodat! Mindig a szívünkbe hatolnak iránymutató, tanácsadó és bölcs szavaid. Szeretünk és támogatunk téged, és mindig imádkozunk érted. Valóban az Úr prófétája vagy. A mi elnökünk vagy. Támogatunk és szeretünk téged.

Közel két évtizeddel ezelőtt szentelték fel a Spanyolországi Madrid templomot, amely aztán megkezdte szolgálatát az Úr szent házaként. Harriet és én jól emlékszünk erre, mivel akkoriban

épp az Európa Terület Elnökségében szolgáltam. Sok más emberrel együtt számtalan órát töltöttünk a felszentelést megelőző események részleteinek megtervezésével és megszervezésével.

A felszentelés idejének közeledtével feltűnt, hogy még nem is kaptam meghívót az eseményre. Ez elég váratlanul ért. Elvégre területi elnökként nagy szerepet játszottam ebben a templomi projektben, amelyet némiképp magaménak is éreztem.

Megkérdeztem Harriettől, ő látta-e a meghívót. Nemmel felelt.

Napok teltek el, aggodalmam pedig egyre fokozódott. Azon tűnődtem,

vajon elkeveredett-e valahová a meghívónk – lehetséges, hogy a kanapé párnái közt bújt meg? Talán összefogtuk a levélszeméttel és kidobtuk? A szomszédainknak volt egy minden lében kanál macskája – most már őt is gyanús szemmel méregettem.

Végezetül aztán kénytelen voltam elismerni a tényt: nem hívtak meg.

De hogyan történhetett ez? Talán valamivel megbántottam valakit? Lehet, hogy valaki azt feltételezte, hogy úgysem utaznánk el olyan messzire? Megfeledeztek rólam?

Idővel rájöttem, hogy az efféle gondolkodás olyan helyre vezet, ahol nem szeretnék hosszasan időzni.

Harriet és én emlékeztettük magunkat, hogy a templom felszentelése nem *rólunk* szól. Nem arról szól, hogy ki érdemli meg, hogy meghívják, és ki nem. És nem is az érzéseinkről vagy a jogosultság érzetéről.

Arról szól, hogy felszentelésre kerül egy szent építmény, a Magasságos Isten egy temploma. Az örvendezés napja volt ez a spanyolországi egyháztagok számára.

Ha meghívtak volna, nagy örömmel részt vettem volna. De ha nem is hívnak meg, örömöm akkor se lehetne teljesebb. Harriet és én együtt örülnénk a távolból a barátainkkal, szeretett fivéreinkkel és nőtestvéreinkkel. Épp olyan lelkesen dicsőítenénk Istent ezért a csodálatos áldásért a frankfurti otthonunkból, mint Madridban.

Mennydörgés fiai

A Jézus által elhívott és elrendelt Tizenkettő között volt egy testvérpár, Jakab és János. Emlékeztek, milyen nevet adott nekik Jézus?

Boanerges, vagyis mennydörgés fiai.¹

Az ember nem kap efféle becenevet valamilyen érdekes háttértörténet nélkül. Sajnos azonban a szentírások

nem fűznek magyarázatot a név eredetéhez. Ennek ellenére némiképp azért bepillantást nyerünk Jakab és János jellemébe. Ugyanez a testvérpár volt az, akik tüzet akartak lehívni az égből egy samáriai falura, mert nem fogadták be őket magukhoz.²

Jakab és János halászok voltak – egy kicsit talán faragatlanok –, de úgy vélem, igen jól ismerték a természeti elemeket. Annyi bizonyos, hogy nem a szavak emberei voltak.

Egy alkalommal, amikor a Szabadító az utolsó jeruzsálemi útjára készült, Jakab és János különleges kéréssel álltak elé – amely méltó volt becenevükhöz.

Ezt mondták: „Szeretnénk, ha megtennéd értünk, bármit kérünk is.”

Úgy képzelem, Jézus rájuk mosolygott, miközben így felelt: „Mit kívántok?”

„Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben.”

A Szabadító azt felelte nekik, hogy gondolják át jobban, mit is kérnek, majd ezt mondta: „az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek elkészítetted”.³

Más szavakkal: nem tehetünk szert dicsőségre a mennyek királyságában azzal, hogy lobbizunk érte. Nem is egy üzleti ebédnek köszönhetően nyerünk bebocsátást az örök dicsőségbe.

Amikor a többi tíz apostol hallott a mennydörgés fiainak e kéréséről, nem voltak kimondottan boldogok miatta. Jézus tudta, hogy fogytán az ideje, és bizonyára aggasztotta, amikor viszályt látott azok között, akik folytatják majd az Ő munkáját.

Beszélt a Tizenkettőnek a hatalom természetéről és arról, hogy milyen hatással van azokra, akik törekednek rá és birtokolják azt. „A világ befolyásos emberei – mondta – arra használják hatalmi pozíciójukat, hogy uralkodjanak másokon.”

Szinte látom magam előtt, ahogy a Szabadító végtelen szeretettel tekint végig e hithű és hívő tanítványok arcán. Szinte hallom esdeklő hangját: „De nem így lesz közöttetek; hanem, a ki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; És a ki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen”.⁴

Isten királyságában a nagyság és a vezetés azt jelenti, hogy a maguk valójában látunk másokat – ahogyan Isten látja őket –, majd pedig kezünket kinyújtva szolgáljuk őket. Azt jelenti, hogy örvendezünk a boldogokkal, könnyezünk a gyászolókkal, felemeljük a csüggedőket, és szeretjük felebarátainkat, ahogyan Krisztus szeret minket. A Szabadító szereti Isten minden gyermekét, azok társadalomgazdasági körülményeitől, etnikumától, vallásától, anyanyelvétől, politikai beállítottságától vagy más csoportba tartozásától

függetlenül. Nekünk is így kellene tennünk!

Isten legnagyobb jutalmát azok fogják elnyerni, akik úgy szolgálnak, hogy nem várnak érte jutalmat. Azok, akik harsonaszó nélkül nyújtanak szolgálatot; akik csendben keresik mások megsegítésének módjait; akik egyszerűen azért szolgálnak másokat, mert szeretik Istent és Isten gyermekeit.⁵

Ne szálljon a fejedbe!

Nem sokkal azután, hogy elhívtak általános felhatalmazottnak, abban a kiváltságban volt részem, hogy elkísérhettem James E. Faust elnököt egy cövek újrászervezésére. Miközben a gyönyörű dél-utah-i vidék felé vezettem, Faust elnök volt olyan kedves, hogy az időt kihasználva tanított engem. Az egyik tanítását soha nem fogom elfelejteni. Ezt mondta: „Az egyháztagok szívélyesek az általános felhatalmazottakkal. Kedvesen fogadnak majd, és szépeket mondanak rólad.” Ekkor egy pillanatra megállt, és hozzátette: „Dieter, *mindig* légy hálás ezért, de soha ne szálljon a fejedbe!”

Ez a fontos tanítás az egyházi szolgálat kapcsán minden papságviselőre vonatkozik az egyház minden kvórumában. Mindannyiunkra vonatkozik ebben az egyházban.

Amikor J. Reuben Clark elnök tanáccsal látta el az egyház felelős pozícióira elhívottakat, mindig elmondta

nekik, hogy ne feledjék a hatodik szabályt.

Erre persze mindig megkérdezték tőle, hogy mi a hatodik szabály.

A válasz így szólt: „Az, hogy ne vegyétek magatokat olyan fenemód komolyan.”

Természetesen ezt újabb kérdés követte: „Na, és mi a többi öt szabály?”

Mire Clark elnök huncut tekintettel így felelt: „Nincs több.”⁶

Ahhoz, hogy hatékony egyházi vezetők legyünk, meg kell tanulnunk ezt a létfontosságú leckét: az egyházban a vezetés nem annyira mások irányításáról szól, hanem inkább arról, hogy hajlandóak legyünk Isten irányítását követni.

Az elhívások szolgálati lehetőségek

A Magasságos Isten szentjeiként „minden dologban emlékez[nünk kell] a szegényekre és a szűkölködőkre, a betegekre és a nyomorultakra, mert aki nem teszi meg ezeket a dolgokat, az ilyen nem az én tanítványom”⁷. Korlátlanok a jó megtételére és a mások szolgálatára adódó lehetőségek. Észrevehetjük őket a közösségeinkben, az egyházközségünkben vagy gyülekezetünkben, és természetesen az otthonunk falain belül is.

Ezenkívül az egyház minden tagja formális lehetőséget is kap a szolgálatra. E lehetőségekre „elhívásokként” utalunk, mely szónak emlékeztetnie kellene minket arra, hogy ki is hív minket a szolgálatra. Ha elhívásainkra Isten és embertársaink hittel és alázattal való szolgálatának lehetőségeként tekintünk, akkor a szolgálat minden egyes cselekedete a tanítványság ösvényén tett újabb lépést fogja jelenteni. Ily módon Isten nem csupán az egyházat építi, hanem a szolgálót is megerősíti. Az egyház úgy van megalkotva, hogy segítsen nekünk Krisztus igaz és hű

tanítványává válni, Isten jó és nemes fiaivá és leányaivá. Ez nem csupán úgy történik meg, hogy eljárunk a gyűlésekre és meghallgatjuk a beszédeket, hanem hogy önmagunkon túllépve szolgálatot nyújtunk. Így válunk „naggyá” Isten királyságában.

Méltósággal, alázattal és hálával fogadjuk az elhívásokat. Amikor pedig felmentenek minket ezekből az elhívásokból, a változást ugyanilyen méltósággal, alázattal és hálával fogadjuk.

Isten szemében nincsen olyan elhívás a királyságban, amely fontosabb lenne egy másiknál. Szolgálatunk – legyen akár nagy, akár kicsi – finomítja a lelkünket, megnyitja a menny ablakait, és nem csupán azokra árasztja ki Isten áldásait, akiket szolgálunk, hanem ránk is. Amikor kezünket nyújtjuk mások felé, alázatos magabiztossággal tudhatjuk, hogy Isten jóváhagyó elismeréssel tekint szolgálatunkra. Mosolyogva tekint ránk, amikor végrehajtjuk ezeket a szívből jövő, könyörületes tetteket, különösen azokat, amelyek mások számára láthatatlanok és észrevétlenek maradnak.⁸

Minden alkalommal, amikor adunk magunkból másoknak, egy lépéssel közelebb jutunk ahhoz, hogy jó és igaz tanítványai legyünk Annak, aki mindenét odaadta értünk: a Szabadítónknak.

Az elnökléstől a parádéig

A pionírok Sóstó-völgybe való megérkezésének 150. évfordulós ünnepségsorozata idején Myron Richins testvér cövekelnökként szolgált a utah-i Heneferben. Az ünnepségnek részét képezte annak eljátszása, amikor a pionírok áthaladtak a városán.

Richins elnök alaposan kivette a részét a tervezésből, és számos megbeszélésen volt jelen általános felhatalmazottakkal és másokkal az események kapcsán. Teljesen belevetette magát a feladatba.

Közvetlenül az ünnepséget megelőzően Richins elnök cövekét újraszervezték, őt pedig felmentették elnöki tisztjéből. Az egyik azt követő vasárnapon épp az egyházközsége papsági gyűlésén volt, amikor a vezetők önkénteseket toboroztak, akik segítenének az ünnepségen. Richins elnök másokkal együtt jelentkezett; azt az utasítást kapta, hogy öltösjön majd munkaruhát, illetve hozza magával a teherautóját és a lapátját is.

Végül elérkezett a várva várt esemény reggele, Richins elnök pedig megjelent az önkéntes szolgálati helyszínen.

Alig pár héttel azelőtt még befolyásos szereplője volt e nagyszabású esemény tervezésének és felügyeletének, aznapra viszont azt a feladatot kapta, hogy a parádézó lovak nyomában haladva takarítson fel utánuk.

Richins elnök örömmel és boldogan tette.

Tudatában volt annak, hogy az egyik szolgálat nem áll a másik felett.

Ismerte és a gyakorlatba is átültette a Szabadító e szavait: „Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.”⁹

Helyesen végezni a tanítványságot

Olykor a mennydörgés fiaihoz hasonlóan előkelő pozíciókra áhítunk. Elismerésre törekszünk. Arra vágyunk, hogy vezessünk, és valami maradandót hagyjunk hátra.

Nincs abban semmi rossz, ha az Urat kívánjuk szolgálni; de amikor saját magunk miatt törekszünk hatalomra szert tenni az egyházban – azért, hogy elnyerjük az emberek dicséretét és csodálatát –, meglesz a jutalmunk. Amikor engedjük, hogy a fejünkbe szálljon az emberek dicsérete, az lesz a mi jutalmunk.

Melyik a legfontosabb elhívás az egyházban? Az, amelyekben jelenleg szolgáltok. Nem számít, milyen szerénynek vagy kiemelkedőnek is látszik, az elhívás, amelyben éppen most szolgáltok, az az, amely lehetővé teszi számotokra, hogy ne csupán felemeljetek másokat, hanem Isten azon férfijává is váljatok, akinek teremtettetek.

Kedves barátaim és fivéreim a papságban! Ott emeljetek, ahol éppen álltok!

Pál ezt tanította a filippibelieknek: „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál”¹⁰.

Tiszteletre méltóan szolgálni

Tiszteletre és hírnévre törekedni az egyházban mások igaz és alázatos szolgálata helyett, nos, ez Ézsau cseréje.¹¹ Kaphatunk ugyan földi jutalmat érte, de nagy ára lesz – a mennyei jóváhagyás elvesztése.

Kövessük Szabadítónk példáját, aki szelíd és alázatos volt, aki nem kereste az emberek dicséretét, hanem Atyja akaratának megtételére törekedett.¹²

Alázattal szolgáljunk másokat – lendülettel, hálásan és tiszteletre méltóan. Még ha szolgálatunk tettei egyszerűnek, szerénynek vagy csekély értékűnek tűnnek is, azok, akik kedvesen és köszönettel nyújtják kezüket mások felé, egy nap megismerik majd szolgálatuk értékét a Mindenható Isten örökkévaló és áldott kegyelme révén.¹³

Drága fivéreim, kedves barátaim, gondoljuk át, értsük meg és kövessük életünkben az egyházi vezetés és a papsági vezetés e kiemelkedően fontos tanulságát: „...a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.” Ez az én imám és áldásom, Mesterünk, Megváltónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Márk 3:17.
2. Lásd Lukács 9:54.
3. Lásd Márk 10:35–40.
4. Lásd Márk 10:42–44.
5. Lásd Máté 6:4.
6. Lásd John E. Lewis, *The Gospel and a Sense of Humor, Too, Ensign*, June 1974, 24.
7. Tan és a szövetségek 52:40.
8. Lásd Máté 6:1–2.
9. Máté 23:11.
10. Filippibeliek 2:3–5 (Új fordítású Biblia [2014]).
11. Lásd 1 Mózes 25:33.
12. Lásd János 5:41; 6:38.
13. Lásd Máté 25:31–46.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

„Járj... énvelem!”

A papságba történő elrendelésünk meghívás az Úrtól, hogy járjunk Ővele; hogy azt tegyük, amit Ő tesz; hogy úgy szolgáljunk, ahogy Ő szolgál.

Szeretett fivéreim a papságban! Ma az a célom, hogy egyszerre megnyugtassalak és fel is élénkítselek benneteket a papsági szolgálatotokban. Bizonyos tekintetben hasonló ez ahhoz a célhoz, amelyet elképzelésem szerint a Szabadító tűzött ki, amikor találkozott a gazdag ifjúval, aki azt kérdezte: „mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?” (Máté 19:16). Talán ti is úgy jöttetek erre a konferenciára, ahogy ez az ifjú ment a Szabadítóhoz: azon tűnődve, hogy vajon elfogadásra talál-e a szolgálatotok. Ugyanakkor pedig talán azt is érzitek, hogy van még több tennivaló – talán sokkal több is! Azért imádkozom, hogy képes legyek tolmácsolni nektek az Úr szeretetteljes jóváhagyását mindabban, amit már megtettetek, miközben bátorító bepillantást is nyújtok számotokra abba, amit – az Ő segítségével – még ezután valósíthattok meg az Ő szent papságának viselőiként.

A gazdag ifjúhoz intézett kérés úgy szólt, hogy adja el mindenét, adja a szegényeknek, és kövesse a Szabadítót; a ti jövőbeni fejlődésetek talán nem igényli ezt, bizonyos mértékű áldozatot azonban valószínűleg igényelni fog. Akárhogy is, én azt remélem, hogy az üzenetem következtében nem fogtok

„szomorúan eltávoz[ni]”, ahogy a gazdag ifjú tette. (Lásd Máté 19:20–22.) Ehelyett abban bízom, hogy örvendezve mentek majd utatokra (lásd T&Sz 84:105), mert jobbá akartok válni, és úgy érzitek, ez lehetséges is.

De még így is természetes, ha valamennyire alkalmatlannak érezzük magunkat, amikor belegondolunk, hogy minek a megtételére hívtok el bennünket az Úr. Sőt, ha azt mondanátok nekem, hogy tökéletesen képesnek érzitek magatokat a papsági kötelességeitek ellátására, aggódni kezdenék, hogy nem értitek azokat. Másfelől viszont, ha azt mondanátok, hogy úgy érzitek, feladjátok, mert a feladat messze meghaladja a képességeiteket, akkor segíteni akarnék nektek annak megértésében, hogy miként magasztalja fel és erősíti meg az Úr az Ő papságának viselőit, hogy olyan dolgokat tegyenek, amikre egyedül soha nem lettek volna képesek.

Ez éppúgy igaz rám az én elhívásomban, ahogy rátok a ti elhívásotokban. Egyikünk sem képes elvégezni a papság munkáját, méghozzá jól elvégezni azt, kizárólag a saját bölcsességünkre és tehetségeinkre támaszkodva. Azért van ez így, mert ez nem a mi munkánk – ez az Uré. Így hát a siker

egyetlen útja az, ha Őrá támaszkodunk, legyetek akár egy frissen elhívott diakónus, akire azt a feladatot bízta, hogy valamekkora lelki hatalmat vigyen az úrvacsora szertartásába; vagy egy fiatal házitanító, akit az Úr arra jelölt ki, hogy szeressen és szolgáljon egy olyan ismeretlen családot, akik látszólag nem kérnek a szeretetéből és szolgálattételéből; vagy egy édesapa, aki tudja, hogy az otthonában igazlelkűségben kell elnökölnie, de talán nem biztos abban, hogyan kell ezt tenni, és úgy tűnik, hogy fogytán az idő, mert azok a gyerekek gyorsan felnőnek, a világ pedig annyira ridegnek és ellenségesnek tűnik.

Ha tehát egy kicsit túl soknak érzitek mindezt, tekintsetek rá jó jelként. Azt mutatja, hogy képesek vagytok átérezni, mily hatalmas az a bizalom, amelyet Isten belétek helyezett. Azt jelenti, hogy egy kicsit már értitek, mi is valójában a papság.

Nagyon kevés ember van a világon, aki érti. Még azok sem biztos, hogy valóban értik, akik képesek megfogalmazni annak egy elfogadható meghatározását. Vannak bizonyos szentírások, amelyek – a Lélek általuk hordozott hatalma által – elmélyíthetik

tiszteletünket a szent papság iránt. Íme néhány ezek közül:

„[A] melkisédeki papság hatalma és felhatalmazása az, hogy rendelkezzen az egyház összes lelki áldásának kulcsaival –

Hogy kiváltságukban álljon megkapni a menny királyságának rejtelmét, hogy megnyíljanak nekik a mennyek, hogy kapcsolatban álljanak az Elsőszülött általános gyűlésével és egyházával, és hogy élvezzék az Atyaistennek, valamint Jézusnak, az új szövetség közbenjárójának a közelségét és kapcsolatát.

[A]z ároni papság hatalma és felhatalmazása az, hogy rendelkezzen az angyalok szolgálattételének kulcsaival” (T&S 107:18–20).

„[A papság] szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma. [...]”

Mert e nélkül egyetlen ember sem láthatja Isten, méghozzá az Atya arcát, és élhet” (T&S 84:20, 22).

„Ez a főpapság az [Isten] Fiaának rendje szerint való, mely rend a világ megalapítása óta létezik; vagyis más szavakkal napok kezdete és évek vége nélkül való, és az örökkévalóságtól minden örökkévalóságig készült, az ő minden dologra kiterjedő előrelátása szerint” (Alma 13:7).

„[M]indenkinek, akit e rend és elhívás szerint rendelnek el, hit által hatalma lesz arra, hogy hegyeket döntsön, hogy szétválassza a tengereket, hogy vizeket szárítson fel, és irányukból kifordítsa azokat;

Hogy nemzetek hadaival dacoljon, hogy szétválassza a földet, hogy minden köteléket széttörjön, hogy Isten színe előtt álljon; hogy minden dolgot az ő akarata szerint tegyen meg, az ő parancsa szerint, hogy fejedelemségeket és hatalmakat győzzön le; és ezt Isten Fiaának akarata által, aki a világ megalapítása előtt óta létezik” (Joseph Smith fordítás, 1 Mózes 14:30–31 [a Kalauz a szentírásokhoz 224–225. oldalán]).

Úgy is lehet reagálni a papság hatalmának ily lenyűgöző leírására, hogy azt feltételezzük, ránk ez nem vonatkozik.

Lehet azonban önvizsgálatot tartva is reagálni, ezekhez hasonló kérdéseket téve fel szívünkben: Éreztem-e valaha, hogy megnyílnak nekem a mennyek? Mondaná-e bárki is az én papsági szolgálatomra, hogy az az „angyalok szolgálattétele”? Elhozom-e az „isteniség hatalmát” azok életébe, akiket szolgálók? Döntöttem-e valaha hegyeket, dacoltam-e hadakkal, széttörtem-e bárkinek is a kötelékét, vagy

legyőztem-e világi hatalmakat – akár csak képletesen is –, hogy véghezvigyem Isten akaratát?

Az ilyen önelemzés mindig azt az érzést kelti bennünk, hogy többet is tehetnénk az Úr szolgálatában. Remélem, hogy azt az érzést is felkelti bennetek, hogy többet *akarjatok* tenni – a sóvárgást aziránt, hogy még teljesebben vegyetek részt az Úr csodás munkájában. Az ilyen érzések jelentik az első lépést afelé, hogy olyan férfiakká váljatok, amilyeneket a papsági szolgálatnak eredményeznie kell.

A következő lépést megtaláljuk azokban a szavakban, amelyeket Jehova intézett Énókhhoz. Énókot hatalmas prófétaként ismerjük, aki nagy gonosz-ságtól körülveve is megalapította Siont. Mielőtt azonban hatalmas próféta lett volna belőle, Énók úgy gondolt magára, mint aki „még ifjú”, „lassú... a beszédben”, és mindenki által gyűlölt (Mózes 6:31). Figyeljétek meg, milyen szavakkal buzdította az Úr Énókot. Ezeket a szavakat hozzátok is intézi, akik papságviselőként a mások iránti szolgálattételre lettetek elhíva:

„És az Úr így szólt Énókhhoz: Menj, és tegyél úgy, amint azt megparancsoltam neked, és senki meg nem szúr

téged. Nyisd ki a szádat, és betöltetik, és én szólást adok neked, mert minden test az én kezemben van; és én úgy teszek, ahogyan jónak látom. [...]

Íme, rajtad van Lelkem, ezért minden szavadat igazolni fogom; és a hegyek menekülni fognak előled, a folyók pedig elfordulnak irányuktól; és te megmaradsz bennem, én pedig tebenned; járj tehát énvelem” (Mózes 6:32, 34).

Fivérek! A papságba való elrendelésünk révén az Úr arra hív, hogy járjunk Ővele. És mit jelent az Úrral jární? Azt jelenti, hogy azt tesszük, amit Ő tesz; hogy úgy szolgálunk, ahogy Ő szolgál. Ő feláldozta a saját kényelmét, hogy megáldja a szükségét látókat, tehát mi is ezt próbáljuk tenni. Látszik, hogy igyekezett különös figyelmet fordítani azokra az emberekre, akiket a társadalom keresztülnézett vagy akiket akár el is került, tehát nekünk is meg kell próbálnunk így tenni. Merészen, mégis szeretetteljesen tett bizonyosságot arról az igaz tanról, amelyet az Atyjától kapott, még ha ez népszerűtlen volt is – nekünk is így kell tennünk. Ezt mondta mindenkinek: „Jöjjetek én hozzám” (Máté 11:28). Mi pedig ezt mondjuk mindenkinek: „Jöjjetek Őhozzá!” Papságviselőkként az Ő képviselői vagyunk. Nem saját magunkért cselekszünk, hanem Őérte. Nem a saját szavainkat szóljuk, hanem az Ővéit. Az általunk szolgált emberek jobban megismerik Őt a szolgálatunknak köszönhetően.

Mihelyt elfogadjuk az Úr hívását („Járj... énvelem!”), megváltozik a papsági szolgálatunk természete. Egyszerre válik magasztosabbá és nemesebbé, de egyúttal megvalósíthatóbbá is, mert tudjuk, hogy nem vagyunk egyedül. Akkor éreztem ezt a legerőteljesebben, amikor Thomas S. Monson elnök kilenc évvel ezelőtt a fejemre helyezte a kezeit, és megáldott engem, amikor megkezdtem szolgálatomat a jelenlegi elhívásomban. Abban az áldásban a Szabadító e szavait idézte: „És aki befogad titeket, ott leszek én is, mert az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak” (T&S 84:88).

Sokszor támaszkodtam erre az ígérethez, és sokféleképpen láttam beteljesedni azt papsági szolgálatom 72 éve alatt. Megtörtént akkor is, amikor friss áronipapság-viselő voltam, akit az úrvacsora kiosztásával bíztak meg. Mivel rettegettem attól, hogy hibát fogok véteni, a gyűlés kezdete előtt kimentem a kápolnából, és azért imádkoztam kétségbeesetten, hogy Isten segítsen nekem. Érkezett is válasz. Éreztem, hogy velem van az Úr. Éreztem a belém vetett bizalmát, ezért hát én is bíztam az Ő munkájában betöltött szerepemben.

Újból megtörtént akkor, amikor püspökként szolgáltam. Felhívott egy asszony, aki korábban komoly hibát követett el, és most egy nehéz, az egész életét megváltoztató döntés előtt állt. Miközben beszéltünk, úgy éreztem, tudom a problémájára a választ, de azt is erősen éreztem, hogy nem *nekem* kell közölnöm vele ezt a választ – arra neki magának kellett szert tennie. Ezekkel a szavakkal fordultam hozzá: „Hiszem, hogy az Úr meg fogja neked mondani, hogy mit tegyél, ha megkérdezed Tőle.” Később arról számolt be

nekem, hogy megkérdezte, az Úr pedig meg is mondta neki.

Míg püspökként szolgáltam, egy másik alkalommal ismét felhívtak, ezúttal a rendőrségtől. Elmondták, hogy egy részeg sofőr az üveglakon át beszáguldott kocsijával az egyik bank ügyfélterébe. Amikor a zavart sofőr meglátta a fegyverét rászegezõ biztonsági őr, így kiáltott fel: „Ne lójj! Mormon vagyok!”

Az ittas vezetőről kiderült, hogy az egyházközségem nem sokkal azelőtt megkeresztelt tagja. Míg a püspöki irodában vártam rá, hogy elbeszélgessek vele, azt terveztem, hogy lelkiismeret-furdalást keltek benne amiatt, hogy megszegte a szövetségeit és szégyent hozott az egyházra. Amint azonban ott ültem vele szemben, az elmémben egy hangot hallottam, oly tisztán, mintha valaki szólott volna: „Megengedem, hogy úgy lásd őt, ahogy én látom.” És akkor, egy pillanatra, megváltozott számomra az egész megjelenése. Nem egy bódult fiatalembert láttam, hanem Isten egyik ragyogó, nemes fiát. Hirtelen átéreztem az Úr iránta való szeretetét. Az a látomás megváltoztatta a beszélgetésünket. Megváltoztatott engem is.

Fontos leckéket tanultam ezekből az élményekből, amikor az Úrral jártam az Ő munkáját végezve. Szeretnék megosztani veletek hármat ezek közül. Az első az, hogy Isten még a legfrissebb és legfiatalabb diakónust is észreveszi és támogatja. Soha ne éreztétek úgy, hogy túl kicsik vagy túl jelentéktelenek vagytok ahhoz, hogy Ő észrevegyen titeket és azt a szolgálatot, amelyet az Ő nevében nyújtotok.

A második lecke az, hogy az Úr munkája nem csupán a gondok megoldásából áll: az emberek építéséből is. Amikor tehát Ővele jártok a papsági szolgálatban, azt vehetitek észre, hogy időnként nem a leghatékonyabbnak

túnó megoldás az, amelyet az Úr is előnyben részesít, mert az nem tenné lehetővé az embereknek, hogy fejlődjenek. Ha odafigyeltek, Ő megtanít majd titeket az Ő útjaira. Emlékezzetek, hogy Isten műve és dicsősége nem pusztán annyi, hogy egy hathatósan működő szervezetet vezessen, hanem az, hogy „véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). Végül is ez az, amiért az olyan tökéletlen halandóknak adja az Ő papsági felhatalmazását, mint amilyenek ti és én vagyunk, és amiért arra hív minket, hogy vegyünk részt az Ő munkájában. A *mi fejlődésünkben* áll az Ő munkája!

Most pedig a harmadik lecke: Ha a Szabadítóval jártok a papsági szolgálatban, az meg fogja változtatni, ahogy másokra tekintetek. Ő megtanítja nektek, hogy az Ő szemeivel lássatok, ami azt jelenti, hogy túl tudtok tekinteni a külső megjelenésen, méghozzá bele a szívbe (lásd 1 Sámuel 16:7). Így volt képes a Szabadító arra, hogy ne a lobbanékony halászt lássa Simonban, hanem Pétert, az Ő egyházának sziklaszilárd leendő vezetőjét (lásd Lukács 5:1-11). Így volt képes arra, hogy – másoktól eltérően – ne a korrupt adószedőt lássa Zákeusban, hanem Ábrahám becsületes, egyenes fiát (lásd Lukács 19:1-9). Ha elég hosszú ideig jártok a Szabadítóval, megtanultok mindenkire Isten végtelen lehetőség-gel rendelkező gyermekeként tekinteni, függetlenül attól, hogy esetleg milyen a múltja. Ha pedig még tovább jártok a Szabadítóval, ki fogjátok fejleszteni magatokban egy másik ajándékát is: azt a képességet, hogy segítsetek az embereknek is meglátni magukban ezt a lehetőséget, és emiatt bűnbánatot tartani.

Drága fivéreim a papságban! Sok tekintetben olyanok vagyunk, mint

az a két tanítvány, akik az Emmausba vezető úton gyalogoltak azon az első húsvét vasárnapon. A feltámadás reggele volt, ők azonban még nem voltak biztosak abban, hogy volt-e feltámadás, vagy hogy mit jelent egyáltalán a feltámadás. Bár „azt remélt[ék], hogy [a názáreti Jézus] az, a ki meg fogja váltani az Izráelt”, mégis „rest szívűek [voltak] mindazoknak elhívésére”, amit a szentírások a feltámadásról tanítottak. Ahogy együtt sétáltak és megpróbálták közösen megfejteni mindezt, „maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton. De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék.” (Lásd Lukács 24:13-32.)

Bizonyságot teszem, hogy amikor a papsági szolgálat ösvényén járunk, a Szabadító Jézus Krisztus is velünk jár, mert ez az Ő ösvénye, az Ő útja. Az Ő világossága előttünk halad, az Ő angyalai pedig körülvesznek minket. Lehet, hogy nem teljesen értjük, mi a papság, vagy miként gyakoroljuk azt Őhöz hasonlóan. Ha azonban alaposan odafigyelünk azokra a pillanatokra, amikor „gerjedezik bennünk” a szívünk (lásd Lukács 24:32), akkor megnyílhatnak a szemeink, és meglátjuk az Ő kezét az életünkben és a szolgálatunkban. Bizonyságot teszem, hogy akkor

ismerjük meg Őt a legjobban, ha együtt munkálkodunk Vele, és szolgáljuk Őt abban a nagy munkában, amely a szabadítás elhozatala Isten minden gyermeke számára. „Mert hogyan ismerné az ember azt a mestert, akit nem szolgált, és aki idegen neki, és aki messze áll szíve gondolataitól és szándékától?” (Móziás 5:13). Jézus Krisztus a Mesterünk. Ez az Ő egyháza. Ez az Ő papsága, amelyet viselünk. Kívánom, hogy válasszuk mindannyian azt, hogy vele járunk, és ismerjük fel, ahogy Ő velünk jár.

Ünnepélyes tanúságot teszem arról, hogy Jézus a Krisztus, a mi feltámadt Urunk. Arról hagyom a bizonyságot veletek, hogy az a papság, amelyet Ő ránk bízott, az az arra való hatalom, hogy az Ő nevében szóljunk és cselekedjünk. Egy szerető Mennyei Atya gyermekei vagyunk, aki megválaszolja az imáinkat, és elküldi a Szentleket, hogy megerősítsen bennünket minden papsági felelősségben, amelynek elnyerésével megáldatunk. Joseph Smith látta az Atyát és a Fiút. Megkapta a papság kulcsait, melyek továbbadtak Thomas S. Monson elnöknek, aki ma használja azokat. Erről teszek bizonyságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Thomas S. Monson elnök

A Mormon könyve hatalma

Esedezem, hogy mindannyian imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon könyvét mindennap és elmélkedjünk róla!

Drága testvéreim! Szeretettel köszöntelek benneteket most, hogy újra találkozunk itt, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nagyszerű általános konferenciáján! Mielőtt ma belekezdenék a hivatalos beszédembe, szeretnék bejelenteni öt új templomot, melyek a következő helyszíneken épülnek majd: a braziliai Brazíliavárosban,

a Fülöp-szigeteki Manila vonzáskörzetében, a kenyai Nairobiban, az idahói Pocatellóban, és a utah-i Saratoga Springsben.

Ma reggel a Mormon könyve hatalmáról és arról fogok beszélni, hogy ennek az egyháznak a tagjaiként mily nagy szükségünk van arra, hogy tanulmányozzuk annak tanításait, elmélkedjünk róluk és alkalmazzuk azokat az

életünkben. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, milyen fontos, hogy szilárd és biztos bizonyossággal rendelkezünk a Mormon könyvéről.

Nagy nehézségek és gonoszságok idején élünk. Mi fog megvédeni bennünket a világban mára oly nagy mértékben elterjedt bűntől és gonoszságtól? Fenntartom, hogy a Szabadítónkról, Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról való erős bizonyágunk az, ami átsegít majd bennünket ezeken, és biztonságba vezet. Ha nem olvassátok mindennap a Mormon könyvét, kérlek, tegyétek meg! Ha imádságos lélekkel olvassátok, őszintén vágyva arra, hogy megtudjátok az igazat, a Szentlélek ki fogja nyilvánítani nektek annak igazságát. Ha igaz – márpedig én ünnepelesen tanúsítom, hogy *az* –, akkor Joseph Smith próféta volt, aki látta az Atyaistent és az Ő Fiát, Jézus Krisztust.

Mivel a Mormon könyve igaz, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza az Úr egyháza a földön; és Isten szent papsága visszaállítatott az Ő gyermekeinek javára és megáldására.

Ha nincs szilárd bizonyságotok minderről, akkor tegyétek meg mindazt, ami szükséges hozzá, hogy bizonytságot szerezzetek! Elengedhetetlen, hogy legyen saját bizonytságotok e nehéz időkben, mert mások bizonytsága csak egy bizonyos pontig juttat el benneteket. Ha azonban egyszer már megszereztétek, bizonytságotoknak elevennek és élőnek kell maradnia azért, hogy állandóan engedelmessé legyetek Isten parancsolatainak, naponta imádkoztok és tanulmányozzátok a szentírásokat.

Drága társaim az Úr munkájában! Esedezem, hogy mindannyian imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon könyvét mindennap és elmélkedjünk róla! Ezáltal kerülünk majd olyan állapotba, hogy meghalljuk a Lélek hangját, ellenálljunk a kísértésnek, legyőzzük a kételyt és a félelmet, és a mennyből kapjunk segítséget az életünkhöz. Erről teszem bizonyságomat teljes szívemből, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Joy D. Jones
az Elemi általános elnöke

Egy bűnnek ellenálló nemzedék

Miközben tanítjátok, vezetitek és szeretitek a gyermekeket, személyes kinyilatkoztatást kaphattok, amely segíteni fog, hogy bátor és bűnnek ellenálló gyermekeket neveljetek és vértézzetek fel.

Másfél évvel ezelőtt Russell M. Nelson elnök beszélt „egy bűnnek ellenálló nemzedék”¹ tanításának és felnevelésének szükségességéről. A „bűnnek ellenálló nemzedék” kifejezés mély lelki húrokat pendített meg bennem.

Tiszteljük azokat a gyermekeket, akik igyekeznek tisztán és engedelmesen élni. Saját magam tapasztaltam, milyen sok erős gyermek van világszerre. Elszántan, állhatatosan és rendíthetetlenül² állnak a különféle kihívást jelentő helyzetekben és környezetekben. Ezek a gyermekek érik isteni kilétüket, érzik Mennyei Atyánk irántuk érzett szeretetét, és igyekeznek engedelmeskedni az Ő akaratának.

Azonban vannak olyan gyermekek is, akik számára nehézséget jelent, hogy állhatatosan és rendíthetetlenül álljanak, és akiknek érzékeny elméjét sérülések érik.³ Minden oldalról támadják őket „az ellenség kísértései és tüzes nyilai”⁴, ezért erősítésre és támogatásra van szükségük. Hatalmas motiváló erő ők a számunkra, hogy kiálljunk és megvívjuk a háborút a bűn ellen azon erőfeszítésünkben,

hogy gyermekeinket Krisztushoz hozzuk.

Hallgassátok meg Bruce R. McConkie elder közel 43 évvel ezelőtti mondd szavait:

„Az egyház tagjaiként egy rendkívüli küzdelem részesei vagyunk. Háborúban állunk. Krisztus ügyéért álltunk be a seregbe, hogy Lucifer ellen harcoljunk...

A hatalmas háború – mely minden oldalon dúl, és amely sajnos sok, olykor halálos veszteséget eredményez – nem új keletű. [...]

Na mármost, ebben a háborúban senki nem semleges, és nem is lehet az.”⁵

Napjainkban a háború egyre intenzívebben folytatódik. A csata mindannyiunkat érint, gyermekeink pedig a frontvonalon állnak, az ellenséges erőkkel szemben, ezért egyre égetőbb szükség van a lelki stratégiáink megerősítésére.

A gyermekek megerősítése, hogy ellenállókká váljanak a bűnnel szemben, egyszerre feladat és áldás is a szülők, nagyszülők, családtagok, tanítók és vezetők számára. Mindannyian osztozunk a segítségnyújtás felelősségében.

Az Úr azonban kifejezetten a *szülőket* utasította arra, hogy tanítsák gyermekeiket, hogy „megértsék] a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkedés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát”, valamint „imádkozni is...”, és arra, hogy egyenes derékjal járjanak az Úr előtt”.⁶

Az a kérdés, hogy miként lehet „világosságban és igazságban [felnevelni] gyermekei[nket]”⁷, kihívást jelenthet, mivel ez minden családban és gyermekre nézve egyénre szabott, ám Mennyei Atyánk adott olyan egyetemes útmutatásokat, melyek a segítségünkre lesznek. A Lélek megihlet majd bennünket, hogy gyermekeinket a tőlünk telhető leghatásosabb módokon oltuk be lelkiileg.

Először is elengedhetetlen, hogy meglássuk e felelősség fontosságát. Meg kell értenünk a saját és az ő isteni kilétüket és rendeltetésüket is, mielőtt segíteni tudnánk a gyermekeinknek meglátni, hogy *kik* ők és *miért* vannak itt. Segítenünk kell kétség nélkül tudniuk azt, hogy ők egy szerető Mennyei Atya fiai és leányai, akinek isteni elvárásai vannak velük szemben.

Másodszor a bűnbánat tanának megértése nélkülözhetetlen ahhoz, hogy ellenállók legyünk a bűnnel szemben. Ellenállónak lenni a bűnnel szemben nem azt jelenti, hogy büntelenek vagyunk; de azt feltételezi, hogy állandóan bűnbánóak, éberek és bátrak vagyunk. A bűnnek való ellenállás képessége talán abból származó áldás, hogy újra és újra ellenállunk a bűnnek. Ahogy Jakab mondta, „álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek”⁸.

Az ifjú harcosok „rendkívül hősiések voltak bátorság tekintetében...; de íme, ez még nem minden – ...mindig igaznak bizonyultak abban, amely dologgal csak megbízták őket. Igen, ... megtanították őket arra, hogy tartsák be Isten parancsolatait, és járjanak egyenes

derékjal őelőtte”⁹. Ezek a fiatal férfiak úgy mentek háborúba, hogy krisztusi erényeket vittek magukkal fegyver gyanánt az ellenségeikkel szemben. Thomas S. Monson elnök emlékeztetett bennünket, hogy „a bátorság hívó szava mindannyiunkhoz folyamatosan felhangzik. Életünk minden napján szükségünk van bátorságra – nem csupán az eget rengető eseményekben, hanem sokkal gyakrabban akkor, amikor döntéseket hozunk, vagy reagálunk a minket körülvevő körülményekre.”¹⁰

Gyermekeink azáltal öltik magukra a lelki fegyverzetet, hogy kialakítják a személyes mindennapos tanítványság mintáit. Talán alábecsüljük a gyermekek azon képességét, hogy felfogják a mindennapos tanítványság fogalmát. Henry B. Eyring elnök azt tanácsolta nekünk, hogy kezdjük el korán és legyünk kitartóak.¹¹ Tehát a harmadik kulcs ahhoz, hogy segítsünk a gyermekeknek ellenállóvá válni a bűnnel szemben az, hogy már nagyon fiatal korukban elkezdjük szeretettel beléjük

csepegtetni az alapvető evangéliumi tanokat és tantételeket – a szentírásokból, a hittételekből, a *Fiatalság erősségéért* füzetből, az elemis énekekből, a himnuszokból és a saját személyes bizonyosságunk segítségével –, ami a Szabadítóhoz vezet majd őket.

Az ima, a szentírás-tanulmányozás, a családi est és a sabbatnapi hódolat következetes szokásai teljességhez, belső állandósághoz és erős erkölcsi értékekhez – más szóval lelki feddhetetlenséghez – vezetnek. Napjaink világában, ahol a feddhetetlenség szinte teljesen kihalt, a gyermekeink megérdemlik, hogy megértsék, mi a tiszta feddhetetlenség, és miért olyan fontos – különösen, amikor arra készítjük fel őket, hogy megkössék és betartsák szent szövetségeiket a kereszteskor és a templomban. Ahogy azt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* tanítja: „A kötelezettségek teljesítése felkészíti az embereket [beleértve a nagyon fiatalokat is] a szent szövetségek megkötésére és megtartására.”¹²

Jeffrey R. Holland elder azt tanította: „Amikor a szövetségeket betartásáról beszélünk, akkor a halandóságban betöltött célunk lényegéről van szó.”¹³ Szokatlan erő rejlik a Mennyei Atyánkkal való szövetségek megkötésében és betartásában. Az ellenség tudja ezt, ezért elhomályosította a szövetség megkötésének fogalmát.¹⁴ Mikor segítünk a gyermekeknek megkötni és betartani a szent szövetségeket, az egy másik kulcsa a bűnnek ellenálló nemzedék létrehozásának.

Hogyan készíthetjük fel a gyermekeinket arra, hogy szent szövetségeket kössenek és tartsanak be, miközben a szövetség útjára lépnek és azon haladnak? Ha már fiatal korukban megtanítjuk őket egyszerű ígéretek betartására, az erővel ruházza majd fel őket arra, hogy későbbi életük során megtartsák a szent szövetségeiket.

Hadd mondjak egy egyszerű példát. Egy édesapa a családi est alkalmával megkérdezte: „Hogy jövünk ki egymással a családukban?” Az ötéves Lizzie panaszkodni kezdett, hogy a bátyja, Kevin túl sokat piszkálja őt, és megbántja az érzéseit. Kevin vonakodva bevallotta, hogy Lizzie-nek igaza van. Kevin anyukája megkérdezte a fiát, hogy mit kéne tennie, hogy jobban kijöjjön a húgával. Kevin elgondolkodott, aztán arra az elhatározásra jutott, hogy megígéri Lizzie-nek, hogy egy egész napig nem fogja őt piszkálni.

A következő nap végén, mikor mindenki letérdelt a családi imához, Kevin apukája megkérdezte a fiút, hogy ment neki. Kevin azt válaszolta: „Apa, betartottam az ígéretemet!” Lizzie boldogan egyetértett, a család pedig megdicsérte Kevint.

Kevin édesanyja ezután felvetette, hogy ha sikerült egy napig betartania az ígéretét, miért ne tehetné akár két napon keresztül. Kevin belement, hogy

újra megpróbálja. Eltelt két nap, Kevin sikeresen betartotta ígéretét, Lizzie pedig még hálásabb volt! Mikor az apukája megkérdezte, miért tartotta be ilyen jól az ígéreteit, Kevin azt felelte: „Azért tartottam be az ígéretemet, mert megmondtam, hogy betartom.”

Az egymás után sikeresen betartott apróbb ígéretek feddhetetlenséghez vezetnek. Az ígéretek betartásának következetes gyakorlása lelki felkészülést nyújt a gyermekeknek arra, hogy részesüljenek első szövetségükben, a keresztelelésben és a Szentlélek ajándékának elnyerésében, amely során megfogadják, hogy Istent fogják szolgálni és betartják a parancsolatait.¹⁵ Az ígéretek és a szövetségek elválaszthatatlanok.

Dániel könyvében azt tanuljuk, hogy Sidrák, Misák és Abednégó nem volt hajlandó Nabukodonozor király bálványának hódolni.¹⁶ A király figyelmeztette őket, hogy tüzes kemencébe veti őket, ha nem teszik, amit mond. Ám ők ellenálltak, és ezt mondták:

„Ímé, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből...”

De ha nem tenné is, legyen tudodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk.”¹⁷

„De ha nem tenné is.” Gondoljátok át e néhány szó jelentését, és hogy milyen kapcsolatban áll a szövetségek megtartásával. Ez a három fiatalember

nem arra alapozta az engedelmességét, hogy kiszabadulnak-e. Ha nem szabadultak volna ki, akkor is megtartották volna ígéretüket az Úrnak, mert megmondták, hogy betartják. A szövetségeink betartása mindig független a helyzetünktől. E három fiatal férfi, ahogy az ifjú harcosok is, csodálatos példaképek gyermekeink számára a bűnnek való ellenállásra.

Hogyan vonatkoznak ezek a példák az otthonainkra és a családjainkra? „Sort sorra, előírást előírásra”¹⁸ adva, kis falatonként segítünk gyermekeinknek megízlelni a sikert. Miközben betartják ígéreteiket, érezni fogják a Lelket az életükben. Joseph B. Wirthlin elder azt tanította, hogy „a feddhetetlenség legfőbb jutalma a Szentlélek állandó társasága”¹⁹. Gyermekeink önbizalma „akkor majd megerősödik... Isten színe előtt”²⁰. A feddhetetlenség forrásából pedig egy erővel felruházott, bűnnek ellenálló nemzedék fakad.

Kedves testvéreim, tartsátok közel magatokhoz a kicsinyeiteket. Olyan közel, hogy lássák mindennapi vallásos viselkedéseket, valamint azt, ahogyan betartjátok ígéreteiteket és szövetségeiteket. „A gyermekek nagyszerű utáznál, tehát adjatok nekik valami nagyszerű utánaóznivalót.”²¹ Valóban egy bűnnek ellenálló nemzedéket segítünk tanítani és felnevelni az Úrnak, ígéretéről ígéretre és szövetségről szövetségre haladva.

Csoi Junhoan elder
a Hetvenektől

Bizonyágot teszek arról, hogy Jézus Krisztus vezeti ezt az egyházat. Miközben az Úr módján tanítjátok, vezetőitek és szeretitek a gyermekeket, személyes kinyilatkoztatást kaphatok, amely segíteni fog, hogy bátor és bűnnek ellenálló gyermekeket neveljetek és vértessetek fel. Azért imádkozom, hogy gyermekeink Nefi szavait visszhangozzák: „Olyanná teszel, hogy megremegjek a bűn láttán.”²² Bizonyágomat teszem arról, hogy Szabadítónk kiengesztelt a világ bűneiért²³ – mert megmondta, hogy megteszi; és arról is, hogy Ő jobban szeret bennünket, mint azt mi, pusztá halandók valaha is felfoghatnánk²⁴ – mert azt mondta, hogy megteszi. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 95.
2. Lásd Móziás 5:15.
3. Lásd Jákób 2:9.
4. 1 Nefi 15:24; lásd még Hélamán 5:12.
5. Bruce R. McConkie, "Be Valiant in the Fight of Faith," *Ensign*, Nov. 1974, 33, 34.
6. Tan és a szövetségek 68:25, 28.
7. Tan és a szövetségek 93:40.
8. Jakab 4:7; lásd még Alma 19:33.
9. Alma 53:20–21.
10. Thomas S. Monson: Légy bátor és erős! *Liahóna*, 2014. máj. 67.
11. Lásd Henry B. Eyring: Lelki felkészültség: Kezdd el korán és légy kitartó! *Liahóna*, 2005. nov. 37.
12. *Prédikáljátok evangéliumot! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 196.
13. Jeffrey R. Holland, "Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission," *New Era*, Jan. 2012, 2.
14. Lásd 1 Nefi 13:26–28.
15. Lásd Móziás 18:10.
16. Lásd Dániel 3.
17. Dániel 3:17–18.
18. 2 Nefi 28:30.
19. Joseph B. Wirthlin, "Personal Integrity," *Ensign*, May 1990, 33.
20. Tan és a szövetségek 121:45.
21. Ismeretlen szerző.
22. 2 Nefi 4:31.
23. Lásd 3 Nefi 27:14–15.
24. Lásd János 15:13.

Ne körbe tekints, hanem felfelé!

Mások Krisztushoz hívása a célunk, mely célnak akkor tehetünk eleget, ha felfelé tekintünk Jézus Krisztusra.

Az a célom, hogy Krisztushoz hívjak másokat.¹ Ez a ti célotok is. Úgy tudunk eleget tenni e célunknak, hogy Jézus Krisztusra tekintünk.

A szüleimmel keresztelkedtem meg, amikor 16 éves voltam. A 14 éves öcsém, Kjunghoan, a nagybátyámon, Lí Jangdzsiken keresztül csatlakozott az egyházhoz, aztán pedig elhívott minket magával. Családunk mind a tíz tagja más felekezethez tartozott, így aztán örömmel találtunk rá az igazságra, és keresztelésünk után szerettük volna megosztani az örömet, amelyre Jézus Krisztus evangéliumában leltünk.

Mindannyiunk közül édesapám vetette bele magát a legizgatottabban az igazság megismerésébe és megosztásába. Reggelente korán kelt, hogy mindennap több mint két órán át tanulmányozza a szentírásokat. Munka után szinte mindennap a misszionáriusokkal tartott, hogy ellátogassanak családtagjainkhoz, barátainkhoz és szomszédainkhoz. Keresztelésünk után hét hónappal családomból és rokonságomból 23-an már tagjai voltak az egyháznak. Ezt az a csoda követte, hogy édesapám egyháztag-misszionáriusi munkája révén további 130 embert

láttunk megkeresztelkedni a következő év során.

A családtörténet szintén fontos volt számára, és fel is kutatott nyolc nemzedéket az őseink közül. Attól kezdve a 14 éves öcsémmel induló családi megtérésünk számtalan módon teljesedett ki nemcsak az élők, hanem a holtak között is. Édesapám és mások munkájára építve családfánk mára 32 nemzedéket ölel fel, és sok ág javára végezzük jelenleg is a templomi munkát. Ámulattal és hatalmas örömmel tölt el őseink és leszármazottaink összekötése.

Gordon B. Hinckley elnök hasonló élményt jegyzett fel az Ohioi Columbus templomban:

„Miközben a templomban ülve [dédapám, nagyapám és édesapám] életén tűnődtem, ránéztem a lányomra, az ő lányára, ...valamint annak gyermekeire, akik a dedunokáim. Hirtelen tudatosodott bennem, hogy e hét nemzedék közepén állok – három nemzedék előttem, három pedig utánam.

E szent és megszentelt házban átsuhant elmémen annak a hatalmas kötelezettségnek az érzése, hogy mindazt, amit örökségként az elődeimtől

kaptam, tovább kell adnom az utánam érkezett nemzedékeknek.”²

Mindannyian egy örökkévaló család kellős közepén állunk. Szerepünk fordulópontot jelenthet, jelentős változásokat idézve elő akár pozitív, akár negatív irányban. Hinckley elnök így folytatta: „Soha ne *engedjétek meg magatoknak*, hogy gyenge láncszemmé váljatok nemzedékeitek láncolatában!”³ Az evangéliumban való hithűségetek meg fogja erősíteni a családokat. Hogyan tudjuk biztosítani, hogy erős láncszemek leszünk az örökkévaló családjunkban?

Pár hónappal a keresztkedésem után egy nap fültanúja voltam, amint néhányan egymást bíralták az egyházban. Nagyon csalódott voltam. Úgy mentem haza, hogy azt mondtam édesapámnak, talán nem is fogok oda járni többé. Nehéz volt látni, hogy az egyháztagok így bírálják egymást. Miután édesapám meghallgatott, azt tanította nekem, hogy az evangélium vissza lett állítva és tökéletes, az egyháztagok azonban még nem azok, sem ő, sem én. Határozottan ezt mondta: „Ne vesztésd el a hitedet a körülötted lévő emberek miatt, hanem építs erős

kapcsolatot Jézus Krisztussal. Ne körbe tekints, hanem felfelé!”

Tekints fel Jézus Krisztusra – édesapám e bölcs tanácsa mindig megerősíti a hitemet, amikor kihívásokkal szembesülök az életben. Megtanította, hogyan alkalmazzam Krisztus tanításait, az Ő szavait olvasva: „Minden gondolatban reám tekintsetek; ne kételkedjétek, ne féljétek!”⁴

Mikor a Seattle Washington Misszió felett elnököltem, sok esős nap volt az évben. Misszionáriusaink mégis azt az utasítást kapták, hogy menjenek és térítsenek az esőben. Azt mondogattam nekik: „Menjétek ki az esőbe, tekintsetek fel a mennyre, nyissátok ki a szátokat, és kortyoljatok nagyokat! Amikor felfelé tekintetek, erőt kaptok, hogy bármiféle félelem nélkül kinyissátok a szátokat mindenki előtt.” Jelképes lecke volt ez számukra arról, hogy felfelé kell tekinteniük a kihívások láttán, még a missziójuk után is. Persze ezt erősen szennyezett területeken ne tegyétek meg.

Amíg még a Seattle misszióban szolgáltunk, egy nap felhívott a fiam, Sunbeam, aki koncertzongorista. Elmondta, hogy kiváltsága lesz koncertet adni a New York-i Carnegie Hallban, mert megnyert egy nemzetközi versenyt. Nagyon örültünk neki és borzasztóan izgatottak voltunk! Aznap este azonban, míg hálás szívvel imádkoztunk, a feleségem rádöbbsent, hogy nem mehetünk el az előadásra, és valami ilyesmit mondott Mennyei Atyánknak: „Mennyei Atyám, nagyon hálás vagyok az áldásért, amelyet Sunbeamnek adtál. Mellesleg azért sajnálom, hogy nem tudok elmenni. Elmehettem volna, ha ezt az áldást a missziónk előtt vagy után adtad volna. Nem panaszkodom, de azért egy picit sajnálom.”

Amint befejezte ezt az imát, tisztán hallott egy hangot: „A fiadnak azért

adatott meg ez a kiváltság, mert te nem tudsz elmenni. Szeretnél inkább cserélni?”

A feleségem megdöbben. Tudta, hogy a gyermekek áldásokban részesülnek, amikor a szülők hithűen munkálkodnak az Úr királyságában, de ez volt az első alkalom, hogy ilyen világosan megértette a saját szerepét ebben. Így aztán habozás nélkül válaszolt is: „Nem, nem, teljesen rendben van ez így! Legyen csak az övé ez az este!”

Kedves testvérek! Néha nem könnyű felismernünk Mennyei Atyánk szeretetét, amikor a természetes szemünkkel tekintünk körbe, mert először a kényelmetlenség, a veszteség, a terhek vagy a magány ötlük a szemünkbe. Másfelől viszont megláthatjuk az ezeken túlmutató áldásokat, amikor felfelé nézünk. Az Úr kinyilatkoztatta: „... amikor bármilyen áldásban részesülünk Istentől, az ama törvény iránti engedelmesség által történik, amelyen az áldás alapszik”⁵ Mindazokhoz szólva, akik *bármilyen módon* Isten szolgálatába lépnek, azt mondom: tudnotok kell, hogy stabil kapcsolatot jelentetek az előttek és utánatok jövő nemzedékek hatalmas áldásaihoz.

Ma hálás vagyok azért, hogy családkunk sok tagja hithűen jár a szövetség ösvényén, de szomorúsággal tölt el a gondolat, hogy lehetnek mellettünk üres helyek. M. Russell Ballard elder ezt mondta: „Ha úgy döntötök, hogy nem lesztek tevékenyek vagy elhagyjátok a visszaállított Utolsó Napok

Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát, hova fogtok menni? Mit fogtok tenni? Annak a döntésnek, hogy »nem járunk többé« az egyháztaggokkal és az Úr választott vezetőivel, olyan hosszú távú hatásai lesznek, melyeket nem mindig lehet előre látni azonnal.”⁶ Thomas S. Monson elnök így buzdít minket: „Válasszuk mindig a nehezebb jót a könnyebb rossz helyett!”⁷

Soha nem késő feltekinteni Jézus Krisztusra. Mindig tárt karokkal vár minket. Nemzedékek sorakoznak előttünk és utánunk, akik számítanak ránk, hogy Krisztust fogjuk követni, hogy Isten örökkévaló családja lehessünk.

Amikor felmentettek cövekelnöki elhívásomból, fiaim izgatottan várták, hogy végre több időt tudunk majd együtt tölteni. Három héttel később elhívtak a Hetvenek közé. Először azt gondoltam, biztos csalódotok lesznek, de legkisebb fiam alázatosan ezt mondta: „Ne aggódj, apa! Örökkévaló család vagyunk.” Micsoda egyszerű és világos igazságot fogalmazott meg! Én aggodalmaskodtam egy kissé, mivel először csak ebben a halandó életben tekintetem körül, fiam azonban boldog volt, mert nem körbenézett, hanem felfelé, az örökkévalóságra és az Úr céljaira irányuló szemmel.

Nem mindig könnyű felfelé tekinteni, amikor a szüleid ellenzik az evangéliumot; amikor egy kis egyházi egység tagja vagy; amikor a házastársad nem egyháztag; amikor még mindig

egyedülálló vagy, noha mindent megtettél a házasságkötés érdekében; amikor eltévelyedt egy gyermeked; amikor egyedülálló szülővé válsz; amikor fizikai vagy lelki kihívásokkal állsz szemben; vagy amikor valamilyen katasztrófa sújtott, és sorolhatnám még. Kapaszkodjatok a hitetekbe ezekben a nehéz időkben! Tekintsetek fel Krisztusra erőért, egyensúlyért és gyógyulásért. Jézus Krisztus engesztelésének hatalma által „minden dolog összefog” a javatokért.⁸

Tanúságomat teszem Jézus Krisztusról, hogy Ő a mi Szabadítónk és Megváltónk. Amikor követjük élő prófétánkat, Thomas S. Monson elnököt, akkor felfelé tekintünk Jézus Krisztusra. Amikor mindennap imádkozunk és olvassuk a szentírásokat, valamint minden héten őszinte szívvel veszünk az úrvacsorából, erőt kapunk ahhoz, hogy *mindig* felfelé tekintsünk az Úrra. Boldog vagyok, hogy tagja lehetek ennek az egyháznak, és hogy részese lehetek egy örökkévaló családnak. Nagyon szeretem megosztani másokkal ezt a nagyszerű evangéliumot. Mások Krisztushoz hívása a célunk, mely célnak akkor tehetünk eleget, ha felfelé tekintünk Jézus Krisztusra. Ezekről a dolgokról tesztek bizonyosságot alázatosan, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 1.
2. *Az egyház elnökeinek tanításai*: Gordon B. Hinckley (2016). 84.
3. Gordon B. Hinckley, “Keep the Chain Unbroken” (Brigham Young University devotional, Nov. 30, 1999), 3, speeches.byu.edu; kiemelés hozzáadva.
4. Tan és a szövetségek 6:36.
5. Tan és a szövetségek 130:21.
6. M. Russell Ballard: Kíhez mehetnének? *Liahóna*, 2016. nov. 91.
7. Thomas S. Monson: Választások. *Liahóna*, 2016. nov. 86.
8. Tan és a szövetségek 100:15.

Ronald A. Rasband elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A Szent Lélek vezessen

A Szentlélek isteni megbízatás alapján sugalmaz, biznyságot tesz, tanít, és arra sarkall minket, hogy az Úr világosságában járjunk.

Testvérek! Hozzátok hasonlóan én is látom, hogy Thomas S. Monson elnökön és az ő ma délelőtti üzenetén keresztül az Úr munkája meggyorsításának vagyunk tanúi. Monson elnök, szeretünk téged, támogatunk téged, és mindig imádkozunk érted, jó prófétánk!¹

Éreztük a Lélek kiáradását ezen a hétvégén. Akár itt vagytok, ebben a nagy teremben, akár otthonról nézitek a közvetítést, vagy gyülekezeti házakban jöttetek össze a világ távoli helyein, lehetőségetek nyílt érezni az Úr Lelkét. Ez a Lélek megerősíti a szívetekben és elmétekben a konferencián tanított igazságokat.

Gondoljatok az ismerős himnusz szavaira:

*A Szent Lélek vezessen,
Tanítson az igazra;
Tanúskodik Krisztusról,
Elméd megvilágítja.²*

Utolsó napi kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy az Istenséget három különböző és különálló lény alkotja: Mennyei Atyánk; az Ő Egyszülött Fia, Jézus Krisztus; és a Szentlélek. Tudjuk, hogy „az Atyának húsból és csontból való teste van, tapintható, akár az emberé; a Fiúnak is; a Szentléleknek azonban

nincs húsból és csontból való teste, hanem ő Lélek személy. Ha ez nem így lenne, a Szentlélek nem lakhatna bennünk.”³

A mai üzenetem a Szentlélek fontosságára összpontosít az életünkben. Mennyei Atyánk tudta, hogy a halandóságban kihívásokkal, gyötrellemmel és nyugtalansággal fogunk szembesülni; tudta, hogy kérdésekkel, csalódásokkal, kísértésekkel és gyengeségekkel kell majd megküzdenünk. Hogy halandó erőt és isteni iránymutatást adjon nekünk, elküldte a Szentlelket.

A Szentlélek összeköt bennünket az

Úrral. Isteni megbízatás alapján sugalmaz, biznyságot tesz, tanít, és arra sarkall minket, hogy az Úr világosságában járjunk. Szent felelősségünk, hogy megtanuljunk felismerni az Ő hatását az életünkben, és reagáljunk is rá.

Emlékezzetek az Úr ígéretére: „... adni fogok neked a Lelkemből, amely megvilágosítja az elmédet, és örömmel tölti el a lelkedet”⁴. Nagyon szeretem ezt a biztos ígéretet! A lelkünket betöltő öröm magával hoz egy mindennapi élettől elütő, örökkévaló látásmódot. Ez az öröm békességként érkezik a nehézség vagy a szívfájdalom közepette. Vigaszt és bátorságot nyújt, felfedi az evangélium igazságait, valamint megnöveli szeretetünket az Úr iránt és Isten minden gyermeke iránt. Bár oly nagy szükség lenne ilyen áldásokra, a világ mégis sok tekintetben elfelejtette azokat és hátat fordított nekik.

Minden héten, amikor a szent úrvacsorából veszünk, szövetséget kötünk arra, hogy „mindenkor emlékez[ünk]” az Úr Jézus Krisztusra és az Ő engesztelő áldozatára. E szent szövetség megtartása esetén azt az ígéretet kapjuk, „hogy Lelke mindig vel[ünk] lehet!”⁵.

Hogyan tudjuk ezt megvalósítani?

Először is: igyekszünk a Lélekre érdemesen élni.

A Szentlélek azokat kíséri, akik „szigorúan, napról napra megemlékeznek az Úrról, Istenükről”⁶. Az Úr azt a tanácsot adta, hogy „te[gyük] félre e világ dolgait, és keres[sük] egy jobbnak dolgait”⁷, mert „az Úr Lelke nem lakik szentségtelen templomokban”⁸. Létfonosságú, hogy állandóan próbáljunk engedelmessé válni Isten törvényeinek, tanulmányozni a szentírásokat, imádkozni, eljárni a templomba, és a tizenharmadik hittételhez hűen élni, mely szerint „tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jól kell cselekednünk”.

Másodszor: hajlandónak kell lennünk a Lélek befogadására.

Az Úr ezt ígerte: „...elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és a szívedben lakozik.”⁹ Akkor kezdtem ezt megérteni, amikor fiatal misszionárius voltam a New Jersey állambeli Scotch Plainsben. Egy forró júliusi reggelen a társammal késztetést éreztünk, hogy felkeressünk valakit, akit a Templom térről ajánlottak nekünk. Bekopogtunk Elwood Schafferék otthonába. Schaffer-né udvariasan elküldött minket.

Ahogy csukta be az ajtót, úgy éreztem, valami olyat kell tennem, amit sem azelőtt, sem azóta nem tettem soha! A lábamat az ajtónyílásba rakva megkérdeztem: „Van esetleg más, akit érdekelne az üzenetünk?” A 16 éves lánya, Marti, valóban érdeklődött, és pont az előző nap imádkozott buzgón útmutatásért. Tanítottuk őt, és idővel az édesanyja is elkezdett részt venni a beszélgetéseken. Mindketten csatlakoztak az egyházhoz.

Marti keresztkedése nyomán 136 ember – köztük számos családtagja – keresztkedett meg és kötött evangéliumi szövetségeket. Mily hálás vagyok, amiért hallgattam a Lélekre, és bedugtam a lábam az ajtónyílásba azon a forró júliusi napon! Marti és több kedves családtagja is itt van velünk ma.

Harmadszor: fel kell ismernünk a Lelket, amikor eljön.

Én azt tapasztaltam, hogy a Lélek leggyakrabban érzések formájában üzen nekünk. Olyan, számotokra ismerős szavak formájában érzitek ezt, amelyek jelentenek számotokra valamit – amelyek cselekvésre készítetnek benneteket. Gondoljatok arra, miként reagáltak a nefiták, miközben hallgatták, ahogy az Úr értük imádkozik: „És a sokaság hallotta és bizonyoságot

tesz; és szívük kitért, és szívükben megértették a szavakat, melyeket imádkozott.”¹⁰ A szívükben érezték az Ő imájának szavait. A Szent Lélek hangja halk és szelíd.

Az Ószövetségben Illés próbára hívta ki Baál papjait. A papok arra vártak, hogy Baál „hangja” mennydörgésként ereszkedik majd alá, és lángra lobbantja az áldozatukat. Ám nem volt sem hang, sem tűz.¹¹

Egy másik alkalommal Illés imádkozott. „És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, a mely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem.

És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék.”¹²

Ismeritek ezt a hangot?

Monson elnök ezt tanította: „Miközben az élet útján haladunk, tanuljuk meg a Lélek nyelvét.”¹³ A Lélek olyan szavakat szól, amelyeket érzünk. Ezen érzések finomak – egy apró noszogató valaminek a megtételére, valaminek a kimondására, egy bizonyos módon való reagálásra. Ha felületesek vagy tétlenek vagyunk a hódolatunkban, ha félrevisznek és érzéketlenné tesznek minket a világi törekvések, azt fogjuk tapasztalni, hogy csökken a megérezésre való képességünk. Nefi azt mondta Lámánnak és Lemuelnek, hogy „időről időre hallottátok hangját; és ő halk és szelíd hangon szólott hozzátok, de ti már nem éreztetek, így nem érezhattétek a szava[ka]t”¹⁴.

Tavaly júniusban Dél-Amerikába szólított a megbízatásom. Nagyon sűrű volt az időbeosztásunk: 10 napunk volt a kolumbiai, perui és ecuadori látogatásra. Korábban egy óriási földrengés

több száz életet követelt, a sebesültek száma több tízezer volt, valamint otthonok és közösségek semmisültek meg az ecuadori Portoviejóban és Mantában. Készítést éreztem, hogy az időbeosztásunkat tovább feszítve meglátogassam az ezekben a városokban élő egyháztagokat. A megrongálódott utak miatt nem lehettünk biztosak abban, hogy el fogunk jutni hozzájuk. Olyannyira nem, hogy meg is mondták nekünk, hogy nem fogunk tudni eljutni oda – ám a készítés nem tágított. Végül megáldattunk azzal, hogy mindkét városba ellátogathattunk.

Mivel csak röviddel előtte szoltunk, arra számítottam, hogy csupán néhány helyi papsági vezető fog részt venni a hirtelenjében megszervezett gyűléseken. Azonban a megérkezésünkkor mindkét cövekközpontban azt

tapasztaltuk, hogy a kápolna egészen a hátsó színpadig megtelt. A jelenlévők között ott voltak azok a rendíthetetlen helybéliek, azok az úttörők, akik szorosán ragaszkodtak az egyházhoz, arra buzdítva másokat is, hogy csatlakozzanak hozzájuk a hódolatban és érezzék életükben a Lelket. Az első sorokban ültek azok az egyháztagok, akik szeretteiket és szomszédait veszítették el a földrengésben. Készítést éreztem, hogy apostoli áldást adjak minden jelenlévőnek – ez volt az egyik első ilyen alkalom a részemről. Bár a terem elejében álltam, olyan volt, mintha a kezeim ott lettek volna mindegyikük fején, és éreztem, ahogy az Úr szavai áradnak belőlem.

De ezzel nem ért véget. Készítést éreztem, hogy úgy szóljak hozzájuk, ahogy Jézus Krisztus tette, amikor az

amerikai földrész népeihez látogatott. „[É]s vette a kisgyermeküket..., és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához.”¹⁵ Ecuadorban voltunk, az Atyánk munkájában foglalatostokunk, ezek pedig az Ő gyermekei voltak.

Negyedszer: már az *első* készítésnél cselekednünk kell.

Emlékezzetek Nefi szavaira: „És engem akkor a Lélek vezetett, nem tudván előre a dolgokat, amiket tennem kell. Mindazonáltal – tette hozzá – mentem előre”¹⁶.

Nekünk is így kell tennünk! Bízunk kell az első készítéseinkben. Néha magyarázatot keresünk; azon tündünk, hogy lelki benyomást érzünk-e vagy csak a saját gondolatainkról van szó. Amikor elkezdjük át- és újrágondolni az érzéseinket – márpedig mindannyian tettünk már ilyet –, akkor

elhessegetjük a Lelket: megkérdőjelezzük az isteni tanácsot. Joseph Smith próféta azt tanította, hogy ha az első késztetésekre hallgatsz, tőzből kilenc alkalommal helyesen cselekszel majd.¹⁷

Most pedig egy figyelmeztetés: ne várjatok tűzijátékot, csak mert reagáltak a Szentlélekre. Emlékezzetek, hogy a halk, szelíd hang munkájában foglalatoskodtok.

Amikor misszióelnökként New York városában szolgáltam, néhány misszionáriusunkkal beültünk egy bronxi étterembe. Bejött egy fiatal család és leült a közelünkben. Tökéletesnek tűntek az evangéliumra. Figyeltem, ahogy a misszionáriusaink továbbra is velünk voltak elfoglalva, majd láttam, ahogy a család végez az evéssel és kimegy az ajtón. Ekkor ezt mondtam: „Elderek, adódott itt ma egy tanulási lehetőség. Láttatok egy gyönyörű családot bejönni ebbe az étterembe. Mit kellett volna tennünk?”

Az egyik elder rögtön válaszolt: „Eszembe jutott, hogy felállok és odamegyek beszélgetni hozzájuk. Éreztem a noszogatót, de nem reagáltam.”

„Elderek – mondtam –, mindig cselekednünk kell már az első késztetéskor. Az a noszogató, amelyet éreztél, a Szentlélek volt!”

Az első késztetések a menny színtiszta sugallatai. Amikor megerősítenek valamit vagy bizonyóságot tesznek valamiről számunkra, fel kell ismernünk őket a maguk valójában, és soha nem szabad elszalasztanunk őket. Oly gyakran a Lélek az, aki azt sugallja nekünk, hogy karoljunk fel egy szükséglet látót, különösképpen egy családtagot vagy egy barátot. „[Így] a halk és szelíd hang, amely minden dolgon átsuttog és áthat”¹⁸, megmutatja nekünk a lehetőségeket, hogy az evangéliumról tanítsunk, hogy bizonyóságot tegyünk a visszaállításról és Jézus Krisztusról, hogy támogatást és törődést nyújtsunk, és hogy megmentjük Isten egyik becses gyermekét.

Gondoljatok erre úgy, mintha ti lennétek a készenléti egység. A legtöbb helyen a készenléti egységek azok a tűzoltók, rendőrök és mentősök, akik egy tragédia esetén elsőként érnek a helyszínre. Villog a kék lámpájuk, mi pedig – természetesen hozzá – hihetetlenül hálásak vagyunk nekik. Az Úr útja kevésbé feltűnő, de ugyanilyen azonnali reagálást követel. Az Úr ismeri minden gyermeke szükségleteit – ahogy azt is tudja, hogy ki áll készen segíteni. Ha a reggeli imánkban tudatjuk az

Úrral, hogy mi készen állunk, akkor Ő szólítani fog minket, hogy reagáljunk. Ha reagálunk, akkor újra és újra szólítani fog, mi pedig azon vesszük észre magunkat, hogy „az Úr megbízatásában”¹⁹ vagyunk, ahogy Monson elnök nevezte ezt.

Ha odafigyelünk a nekünk adott késztetésekre, növekedni fogunk a kinyilatkoztatás lelkében, és egyre több és több, Lélektől vezérelt meglátásban és iránymutatásban lesz részünk. Az Úr megmondta: „[H]elyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet”²⁰.

Vegyük komolyan az Úr felszólítását: „bízatos, mert én továbbvezetlek titeket.”²¹ A Szentlélek által vezet minket. Kívánom, hogy éljünk a Lélek közelségében, az első késztetéseink szerint cselekedve, tudva azt, hogy Istentől erednek. Tanúságomat teszem a Szentlélek ama hatalmáról, hogy vezessen bennünket, hogy óvjon bennünket, és hogy mindig velünk legyen. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Istenünk, áldd meg prófétánk. *Himnuszok*, 10. sz.
2. A Szent Lélek vezessen. *Himnuszok*, 85. sz.
3. Tan és a szövetségek 130:22.
4. Tan és a szövetségek 11:13.
5. Tan és a szövetségek 20:77.
6. Alma 58:40.
7. Tan és a szövetségek 25:10.
8. Hélamán 4:24.
9. Tan és a szövetségek 8:2.
10. 3 Nefi 19:33.
11. Lásd 1 Királyok 18:17–29.
12. 1 Királyok 19:11–12.
13. Thomas S. Monson, “The Spirit Giveth Life,” *Ensign*, May 1985, 70.
14. 1 Nefi 17:45.
15. 3 Nefi 17:21.
16. 1 Nefi 4:6–7.
17. See Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* (1989), 103.
18. Tan és a szövetségek 85:6.
19. Thomas S. Monson: Tanulni, cselekedni és fejlődni. *Liahóna*, 2008. nov. 62.
20. Tan és a szövetségek 11:12.
21. Tan és a szövetségek 78:18.

L. Whitney Clayton elder
a Hetvenek elnökségéből

Bármit mond néktek, megtegyétek

Amikor úgy döntünk, hogy megtesszük, bármit is mondjon nekünk Isten, azzal őszintén elkötelezzük magunkat amellett, hogy a mindennapi viselkedésünket Isten akaratahoz igazítjuk.

ASzabadító az első feljegyzett csodáját egy menyegzőn vitte véghez a galileai Kánában.

Mária, az édesanyja, és a tanítványai is jelen voltak. Úgy tűnik, hogy Mária valamiféle felelősséget érzett a lakoma sikeréért. Az ünneplés alatt felmerült egy kis gond: a vendéglátók kifogytak a borból. Mária aggódott, és odament Jézushoz. Váltottak pár szót, majd Mária a szolgálkhoz fordult, és ezt mondta:

„[Bármit] mond néktek, megtegyétek.

Vala pedig ott hat kőveder elhelyezve... [Ezekben a vizesedényekben nem ivóvizet tároltak, hanem a Mózes törvénye által megkövetelt rituális mosakodásra használták azokat.]

Monda [a szolgálknak] Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat szíinig.

És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek.

[Majd] megízlelé a násznagy a borral lett vizet,” és meglepetésének adott hangot, amiért a legjobb bort a menyegző ily késői óráján szolgálják fel.¹

Általában azért emlékezetes számkra ez az esemény, mert a víz borral változtatása Isten hatalmának

megmutatkozása volt – vagyis egy csoda. Ez fontos üzenet, de van egy másik fontos üzenet is János beszámolójában. Mária „becses és választott edény”² volt, Isten által elhíva arra, hogy világra hozza, gondozza és felnevelje magát Isten Fiát. Mária jobban ismerte Jézust, mint bárki más a földön. Ismerte az igazságot a csodálatos születéséről. Tudta, hogy büntelen, és hogy „nem úgy beszélt, mint a többi ember, és tanítani sem lehetett; mert nem volt szüksége arra, hogy bárki is tanítsa őt”³. Mária ismerte a gondok megoldására

való rendkívüli képességét, legyen szó akár olyan személyes dologról is, mint egy menyegző ellátása borral. Megingathatatlan bizalma volt Őbenne és az Ő isteni hatalmában. A szolgálknak szóló egyszerű, világos utasítása nem tartalmazott kikötéseket, feltételeket, korlátozásokat: „[Bármit] mond néktek, megtegyétek.”

Mária fiatal nő volt, amikor Gábrriel angyal megjelent neki. Először „megdöbbene” azon, hogy „kegyelembe fogadottnak” nevezték, aki „áldott... az asszonyok között...”, és elgondolkodik, hogy micsoda köszöntés ez”. Gábrriel megnyugtatta, hogy nincs mitől tartania, mert a hír, melyet hozott neki, jó. Mert megfogam Mária a méhében „a Magasságos Fiá[val]”, és fiat szül, aki majd „uralkodik a Jákób házán mindörökké”.

Mária pedig hangosan tűnődött: „Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek?”

Az angyal pedig – ugyan röviden, de – elmagyarázta neki, megerősítve számára, hogy „az Istennél semmi sem lehetetlen”.

Mária alázatosan azt felelte, hogy megteszi, amit Isten kér, anélkül, hogy ragaszkodna a részletek megismeréséhez, és nyilvánvalóan annak ellenére, hogy számtalan kérdése volt arról, hogy milyen hatással lesz ez az életére. Úgy kötelezte el magát, hogy nem értette pontosan, miért kéri ezt tőle Isten, és hogyan fognak alakulni a dolgok. Feltételek nélkül és megelőlegezve fogadta el Isten szavát,⁴ csekély tudással rendelkezve arról, ami előtte állt. Istenben való egyszerű hittel Mária ezt mondta: „Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint.”⁵

Amikor úgy döntünk, hogy megtesszük, bármit is mondjon nekünk Isten, azzal őszintén elkötelezzük magunkat amellett, hogy a mindennapi

viselkedésünket Isten akaratához igazítjuk. A hit olyan egyszerű cselekedetei, mint a szentírások mindennapi tanulmányozása, a rendszeres böjtölés és az igaz szándékkal történő imádkozás elmélyítik a halandóság követelményeinek kielégítésére szolgáló lelki képességeink kútját. A hitből eredő egyszerű szokások idővel csodálatos eredményekhez vezetnek, melyek hitünket egy apró magból jó cselekedetekre indító, lendületes erővé változtatják az életünkben. Így pedig amikor kihívások érnek bennünket, akkor ez a Krisztusba kapaszkodó gyökér állhatatosságot biztosít a lelkünk számára. Isten a gyengeségeink támasztéka, Ő növeli örömünket, és úgy rendezi, hogy „minden dolog összefog a jav[unkért]”⁶.

Néhány évvel ezelőtt beszéltem egy fiatal püspökkel, aki minden héten órát töltött az egyházközsége tagjaival tanácskozva. Volt egy figyelemre méltó észrevétele. Elmondta, hogy azok a gondok, amelyekkel az egyházközsége tagjai szembesülnek, ugyanazok, amelyekkel az egyház tagjai minden más helyen is szembesülnek – olyan kérdések, mint a boldog házasság megteremtésének módja; a munkahelyi, családi és egyházi kötelezettségek összeegyeztetése; a Bölcsesség szavával, a munkával vagy a pornográfiával kapcsolatos kihívások; vagy ha problémát okoz a megbékélés olyan egyházi előírásokkal, illetve történelmi kérdésekkel, amelyeket nem értenek.

Az egyházközség tagjainak adott tanácsa gyakran tartalmazta a hit egyszerű szokásaihoz való visszatérést: a Mormon könyve tanulmányozását – ahogy ezt Thomas S. Monson elnök tanácsolta nekünk –, a tizedfizetést, valamint az elkötelezett egyházi szolgálatot. Az erre adott válaszokat gyakran a kételkedés jellemezte: „Nem értek veled egyet, püspök. *Mindannyian*

tudjuk, hogy ezek jó dolgok. *Állandóan* ezekről beszélünk az egyházban. De nem vagyok biztos benne, hogy megértettél. Mi köze van ezek közül bármelyiknek is *azokhoz* a kérdésekhez, amelyekkel *én szembesülök?*”

Ez egy jogos kérdés. Az idők során az a fiatal püspök és én megfigyeltük, hogy azok, akik tudatosan cselekszik a „kis és egyszerű dolgokat”⁷ – látszólag jelentéktelen módokon engedelmeskednek –, azok olyan hittel és erővel áldatnak meg, amely messze meghaladja magukat az engedelmesség cselekedeteit; mi több, akár tőlük teljesen függetlennek is tűnhet. Nehéznek tűnhet összekötni az engedelmesség alapvető, mindennapi cselekedeteit és az élet általunk megélt nagy, összetett gondjainak megoldásait. Pedig *van* közöttük összefüggés. Tapasztalatom szerint a legjobb módja annak, hogy megerősítsük magunkat az élet gondjaival szemben – bármik is legyenek azok –, az az, ha a hitből fakadó apró, mindennapi szokásokat helyesen alakítjuk ki. A hit apró cselekedetei, még amikor jelentéktelennek tűnnek is, vagy látszólag semmi közülük a minket zaklató konkrét gondokhoz, *minden* cselekedetünkben megáldanak bennünket.

Gondoljatok Naámánra, aki a szíriai seregek fővezére és „vitéz hős” volt, továbbá leprás is. Az egyik szolgálólány mesélt egy prófétáról Izráelben, aki képes lenne meggyógyítani Naámánt, így hát szolgálk, katonák és ajándékok kíséretében elutazott Izráelbe, és végül megérkezett Elizeus házához. Nem

Elizeus, hanem a szolgálja tájékoztatta Naámánt, miszerint az Úr parancsolata az, hogy „menj[en] el és fürödj[ön] meg hétszer a Jordánban”. Egy egyszerű dolog. Talán ez az egyszerű előírás annyira észszerűtlennek, leegyszerűsítettnek, vagy akár méltóságán alulinak tűnt a hatalmas harcos számára, hogy már annak pusztá felvetését is sértőnek találta. Annyi mindenképpen elmondható, hogy Elizeus utasításai értelmetlennek tűntek Naámán számára, aki „ilyen módon megfordulván, nagy haraggal elment”.

Naámán szolgálai azonban azzal a tapintatos észrevétellel fordultak hozzá, hogy „ha valami nagy dolgot” kért volna tőle Elizeus, azt bizonyára megtette volna. Megjegyezték, hogy mivel csak egy kis dolog megtételét kéri tőle, nem kellene-e megtennie azt, még ha nem is érti az okát? Naámán átgondolta a korábbi reakcióját, és – talán kételkedve, de engedelmesen – „beméne... a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer”, és csodás módon meggyógyult.⁸

Az engedelmesség némely jutalma valóban gyorsan érkezik; mások csak azután, hogy próbára tettünk. A Nagyértékű gyöngyben olvashatunk Ádám fáradhatatlan szorgalmáról az áldozatok bemutatásáról szóló parancsolat betartása terén. Az angyalnak arra a kérdésére, hogy miért mutat be áldozatokat, Ádám így felelt: „Nem tudom, csak azt, hogy az Úr parancsolta nekem.” Az angyal elmagyarázta, hogy az Ádám által bemutatott áldozat „az Atya Egyszülöttje áldozatának hasonlatossága”. Úgy látszik azonban, hogy ez a magyarázat csak azt követően érkezett, hogy Ádám „sok nap után” is elkötelezett maradt az Úrnak való engedelmességben – úgy is, hogy nem tudta, *miért* kell bemutatnia azokat az áldozatokat.⁹

Isten mindig megáld bennünket, amikor állhatatosan engedelmessé válunk az evangéliumának, és hűek vagyunk az egyházához, de ritkán mutatja meg nekünk előre ennek menetrendjét. Nem mutatja meg nekünk induláskor a teljes képet. Itt kerül előtérbe a hit, a remény és az Úrba vetett bizalom.

Isten azt kéri, hogy tartsunk ki Őmellette – bízunk Őbenne, és kövessük Őt. Így kérlek minket: „ne vitatkozzatok tehát azért, mert nem láttok”. Őva int bennünket, hogy ne várjunk könnyű válaszokat vagy gyors megoldásokat. A dolgok akkor oldódnak

meg, amikor szilárdan állunk „hit[ünk] próbatétele” során, bármilyen nehéz legyen is kiállni a próbát vagy kivárni a választ.¹⁰ Nem „vak engedelmességről”¹¹ beszélek, hanem az Úr tökéletes szeretetében és időzítésében vetett megfontolt bizalomról.

Hitünk próbatételéhez *mindig* hozzá fog tartozni az, hogy hűek maradjunk a hit egyszerű, mindennapi szokásaihoz. Ekkor – és csak ekkor – érvényes az Ő ígérete, miszerint meg fogjuk kapni azt az isteni választ, amelyre áhítunk. Csak miután már bebizonyítottuk, hogy készen állunk

megtenni, amit kér tőlünk, és nem követeljük, hogy megtudjuk a mikorokat, a miérteket és a hogyanokat, akkor fogjuk majd learatni hitünk, szorgalmunk, türelmünk és hosszútűrésünk jutalmát.¹² Az igazi engedelmesség előre, feltétel nélkül elfogadja Isten parancsolatait.¹³

Tudatosan vagy sem, mindannyian naponta megválasztjuk, hogy kit szolgálunk.¹⁴ Az Úr szolgálata iránti eltökéltségünket azzal mutatjuk ki, ha hithűen veszünk részt a hódolat mindennapi cselekedeteiben. Az Úr azt ígéri, hogy igazgatni fogja az útjainkat,¹⁵ de ahhoz, hogy ezt megtehesse, nekünk haladnunk kell előre, bízva abban, hogy Ő ismeri az utat, mert Ő „az út”¹⁶. Csordultig kell töltenünk saját vizesedényeinket. Amikor bízunk benne és követjük Őt, az életünk úgy változik át, ahogy a víz változott borrá. Valami többé, valami jobbá válunk annál, mint amik enélkül valaha is lehetnénk. Bízhatok Istenben, és „[bármit] mond néktek, megtegyétek”. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 14:5–9; lásd még János 2:10.
2. Alma 7:10.
3. Joseph Smith fordítás, Máté 3:25 (a Kalauz a szentírásokhoz 230. oldalán).
4. Lásd Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 18.
5. Lásd Lukács 1:26–38.
6. Rómabeliek 8:28; Tan és a szövetségek 90:24.
7. Lásd Alma 37:6.
8. Lásd 2 Királyok 5:1–14.
9. Lásd Mózes 5:5–11.
10. Lásd Ether 12:6.
11. Lásd Boyd K. Packer, „Agency and Control,” *Ensign*, May 1983, 66–68; Robert C. Oaks, „Believe All Things,” *Ensign*, July 2005, 30–33.
12. Lásd Alma 32:43.
13. Lásd Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*: 18.
14. Lásd Józsué 24:15.
15. Lásd Példabeszédek 3:6.
16. János 14:6.

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az Istenség és a szabadtér terve

Mivel ismerjük az igazságot az Istenségről és a Velük való kapcsolatunkról, így birtokunkban van a halandóságon át vezető utazásunkhoz szükséges legfőbb térkép.

I.

Első hittételünk kijelenti: „Hiszünk Istenben, az Örökkévaló Atyában, és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, valamint a Szentlélekben.” Más keresztényekhez hasonlóan mi is hiszünk egy Atyában, egy Fiúban és egy Szentlélekben, amit

azonban Velük kapcsolatban hiszünk, eltér mások hitétől. Mi nem hiszünk abban, amit a keresztény világ a Szentháromság tanának nevez. Első látomásában Joseph Smith két különálló személyt látott, két lényt, ezzel egyértelművé téve, hogy az Istenről és az

Istenségről vallott, akkoriban uralkodó hitelvek nem helyesek.

Azzal a hiedelemmel ellentétben, hogy Isten felfoghatatlan és megismerhetetlen misztérium, az az igazság, hogy Isten természete és az Őhöz fűződő viszonyunk megismerhető, és tanunk minden további pontjának kulcsfontosságú része. A Biblia feljegyzi Jézus nagy közbenjáró imáját, amelyben kijelentette, hogy az „az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust” (János 17:3).

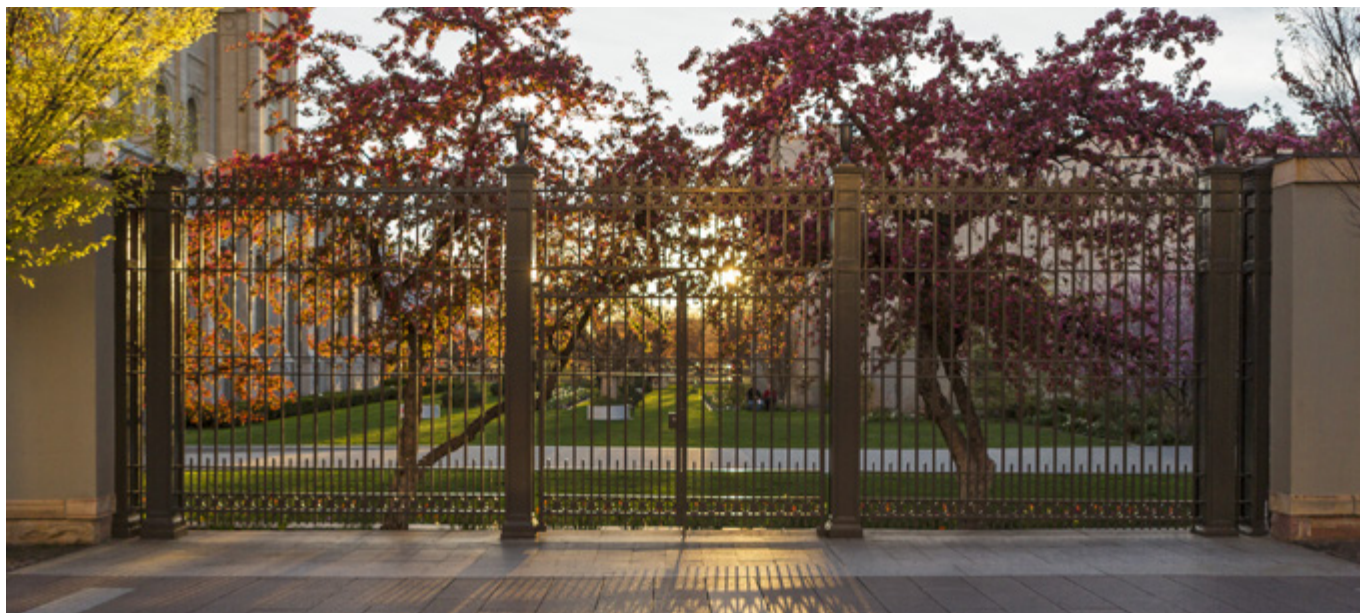
Az Istennek és művének megismerésére irányuló erőfeszítés a halandóság előtt vette kezdetét, és nem is ér itt véget. Joseph Smith próféta ezt tanította: „jóval a fátyol átlépése után fog megtörténni, hogy [a felmagasztosulás összes tantételét] megtanuljátok.”¹ Arra a tudásra építünk, melyre a halandóság előtti lélekvilágban tettünk szert. Amikor Ésaías próféta Isten természetéről és a gyermekeivel való kapcsolatáról próbálta tanítani az izráelitákat, ezt mondta, ahogy azt a Bibliában feljegyezték:

„És kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítették Ő róla? [...]

Hát nem tudjátok és nem hallottatok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentomaitól fogva?” (Ésaías 40:18, 21).

Tudjuk, hogy az Istenség három tagja egymástól különálló és különböző lények; ezt a Joseph Smith próféta által adott tanításból tudjuk: „Az Atyának húsból és csontból való teste van, tapintható, akár az emberé; a Fiúnak is; a Szentléleknek azonban nincs húsból és csontból való teste, hanem ő Lélek személy. Ha ez nem így lenne, a Szentlélek nem lakhatna bennünk” (T&S 130:22).

Az Atyaisstennek az Istenségen belül elfoglalt vezető helyét, valamint

mindegyik személy egyedi szerepét illetően Joseph próféta kifejtette:

„Bárki, aki már látta a mennyeket megnyílni, tudja, hogy három személy van a mennyekben, akik a hatalom kulcsait hordozzák, és az egyikőjük elnököl mindenek felett. [...]”

E három személyt... az első Istent, a Teremtőnek; a másodikat Istent, a Megváltónak; és a harmadikat Istent, a Tanúnak vagy Bizonyoságot Tévének hívják.

Az Atya hatáskörébe tartozik, hogy Vezetőként vagy Elnökként elnököljön, Jézus hatásköre az, hogy Ő a Közbenjáró, a Szentléleké pedig az, hogy Ő a Bizonyoságot Tevő vagy Tanú.”²

II. A terv

A szabadítás tervével kapcsolatban kinyilatkoztatott dolgokból értjük meg az Istenség tagjaihoz fűződő viszonyunkat.

Az olyan kérdésekre, hogy „honnan jöttünk?”, „miért vagyunk itt?” és „hová megyünk?”, választ ad a szentírásokból a következő neven ismert terv: „a szabadítás terve”, „a boldogság nagy-szerű terve”, illetve „a megváltás terve” (Alma 42:5, 8, 11). Jézus Krisztus evangéliuma áll e terv középpontjában.

Isten lélekgyermekéiként a halandóságot megelőző létben vágytunk az örök életet jelentő rendeltetésünkre, de elértük fejlődésünk azon végső

korlátját, melyet a fizikai testben megélt halandó tapasztalat nélkül lehetetlen elérni. Hogy megadja nekünk ezt a lehetőséget, Mennyei Atyánk felügyelte e világ teremtését, ahol – megfosztva a halandó születésünk előtti időszak emlékképeitől – bebizonyíthatjuk, hogy készek vagyunk betartani az Ő parancsolatait, tapasztalatokat szerezni és fejlődni a halandó élet kihívása-in keresztül. E halandó tapasztalat folyamán azonban – és első szüleink bukásának eredményeképpen – lelki halált fogunk elszenvedni azzal, hogy kivágatunk Isten színe elől, beszennyez minket a bűn, és ki leszünk téve a fizikai halálnak. Az Atya terve számított minket erre, és utat biztosított ezen akadályok leküzdésére.

III. Az Istenség

Miután már ismerjük Isten nagyszerű tervének célját, most figyeljük meg, milyen különböző szerepet játszik az Istenség három tagja e tervben.

Egy bibliai tanítással kezdjük. A korinthusbeliekhez szóló második levelének zárásaként Pál apostol ezt a szinte mellékes utalást teszi az Atyából, a Fiúból és a Szentlélekből álló Istenségre: „Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége³ [vagyis társasága legyen] mindnyájatokkal” (2 Korinthusbeliek 13:13).

Ez a bibliai szentírás megjeleníti az Istenséget, és megemlíti az Atyaisten mindent meghatározó és motiváló szeretetét, Jézus Krisztus irgalmas és szabadító küldetését, valamint a Szentlélek társaságát.

Atyaisten

Minden az Atyaistennel kezdődik. Noha viszonylag keveset tudunk Róla, amit azonban tudunk, az döntő jelentőségű az Ő mindenek felett álló helyzetének, a Vele való kapcsolatunknak, valamint a szabadítás tervében, a Teremtésben és minden azt követő dologban betöltött felügyelői szerepének megértéséhez.

Amint azt Bruce R. McConkie elder írta közvetlenül a halála előtt: „A szó alapvető és végső értelmét tekintve csupán egyetlen igaz és élő Isten van. Ő az Atya, a Mindenható Elohim, a Legfelsőbb Lény, a világegyetem Alkotója és Uralkodója.”⁴ Ő Jézus Krisztus – és mindannyiunk – Istene és Atyja. David O. McKay elnök azt tanította, hogy „a Jézus Krisztus által kijelentett első alapvető igazság az volt, hogy mindenek mögött, felett és túl ott áll az Atyaisten, a menny és a föld Ura.”⁵

Amit az Atyaisten természetéről tudunk, azt javarészt Egyszülött Fia, Jézus Krisztus szolgálatából és tanításaiból ismerhetjük meg. Amint azt Jeffrey R. Holland elder tanította, Jézus

szolgáltatának egyik kiemelkedő célja ebben állt: kinyilatkoztatni a halandóknak, hogy „ki és mi Isten, a mi Örökkévaló Atyánk, ...feltárni és személyessé tenni számunkra Atyja, a mi Mennyei Atyánk valódi természetét”⁶. A Bibliában szerepel egy apostoli bizonyosság arról, hogy Jézus az Atyja „valóságának képmása” (Zsidók 1:3), ami pusztán Jézus saját tanításának kifejtése, miszerint „a ki engem látott, látta az Atyát” (János 14:9).

Az Atyaisten a lelkünk Atyja. Az Ő gyermekei vagyunk. Szeret minket, és minden, amit tesz, a mi örökkévaló javunkat szolgálja. Ő a szabadítás tervének szerzője, és az Ő hatalma által éri el terve az Isten gyermekeinek végső dicsőségére irányuló céljait.

A Fiú

A halandók számára az Istenség leginkább szemmel látható tagja Jézus Krisztus. Az Első Elnökség által 1909-ben kiadott nagyszerű tanbéli kijelentésben az áll, hogy „Ő az

elsőszülött Isten minden fia között – az elsőszülött a lélekben, és az egyszülött a testben”⁷. Az Atya a Fiút, mindenek közt a legnagyobbat választotta ki a terve véghezvitelére – hogy az Atya hatalmát gyakorolva számtalan világot alkosson (lásd Mózes 1:33), valamint hogy megszabadítsa Isten gyermekeit a haláltól a feltámadása, illetve a bűntől az engesztelése által. Ez a mennyei áldozat méltán nevezetük „az emberiség egész történelmének központi cselekedet[ének]”⁸.

Azon páratlan és szent alkalmakkor, amikor az Atyaisten személyesen mutatta be a Fiút, ezt mondta: „Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok” (Márk 9:7; Lukács 9:35; lásd még 3 Nefi 11:7; Joseph Smith története 1:17). Így aztán Jézus Krisztus mint Jehova, Izrael Úristene az, aki a prófétáknak és a prófétákon keresztül szól.⁹ Ezért volt az is, hogy amikor Jézus a feltámadása után megjelent a nefitáknak, így mutatkozott be: „én vagyok... az egész föld Istene” (3 Nefi 11:14). Ezért van az,

hogy Jézus gyakran úgy szól a Mormon könyve prófétáihoz és az utolsó napi szentekhez, mint „az Atya és a Fiú”, mely megnevezést az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma éppen 100 évvel ezelőtti sugalmazott tanbéli esszéje is kifejtette.¹⁰

A Szentlélek

Az Istenség harmadik tagja a Szentlélek, akire utalnak az Úr Lelke és a Vigasztaló megnevezéssel is. Ő az Istenség azon tagja, aki a személyes kinyilatkoztatás közvetítője. Mivel lélekszemély (lásd T&Sz 130:22), képes bennünk lakozni és eleget tenni annak az alapvető szerepnek, hogy közléseket továbbít az Atya és a Fiú, valamint Isten gyermekei között a földön. Sok szentírás tanít arról, hogy küldetése az Atyáról és a Fiúról való bizonyoságtétel (lásd János 15:26; 3 Nefi 28:11; T&Sz 42:17). A Szabadító megígérte, hogy a Vigasztaló mindenre megtanít, minden dolgot az eszünkbe juttat, és minden igazságra elvezet minket (lásd János 14:26, 16:13). Tehát a Szentlélek segít nekünk különbséget tenni az igazság és a tévedés között, utat mutat számunkra a fontosabb döntéseinkben, valamint átsegít bennünket a halandóság kihívásain.¹¹ Ő általa történik meg továbbá az is, hogy megszentelődünk, vagyis hogy megtisztulunk a bűntől (lásd 2 Nefi 31:17; 3 Nefi 27:20; Moróni 6:4).

IV.

Hogyan segít tehát nekünk napjaink kihívásai közepette, ha megértjük ezt a menyekből kinyilatkoztatott tant az Istenségről és a szabadítás tervéről?

Mivel ismerjük az igazságot az Istenségről és a Velük való kapcsolatunkról, az élet céljáról, valamint örökkévaló rendeltetésünk természetéről, így birtokunkban van a halandóságon át vezető utazásunkhoz szükséges legfőbb

térkép és bizonyosság. Tudjuk, hogy kinek hódolunk és miért. Tudjuk, kik vagyunk és mivé válhatunk (lásd T&Sz 93:19). Tudjuk, ki teszi mindezt lehetővé, és tudjuk, mit kell tennünk ahhoz, hogy kiélvezhessük azokat a nagyszerű áldásokat, melyek az Isten szabadítástervéből erednek. Honnan tudjuk mindezt? Isten kinyilatkoztatásai-ból a prófétáknak és mindannyiunknak személy szerint.

Ahhoz, hogy eljussunk oda, amit Pál apostol „a Krisztus teljességével ékeskedő kor... mértéké[nek]” nevez (Efézusbeliek 4:13), sokkal több kell, mint a tudás megszerzése. Az evangéliumról való *meggyőződés* sem elég; úgy kell cselekednünk és gondolkodnunk, hogy *megtérjünk* általa. A világi intézményekkel szemben, amelyek a dolgok *ismeretére* tanítanak minket, a szabadítás terve és Jézus Krisztus evangéliuma azt a kihívást támasztja elénk, hogy *váljunk* valamivé.

Amint azt Thomas S. Monson elnök a legutóbbi általános konferenciánkon tanította:

„A [szabadítás] terv[ének] nélkülözhetetlen része a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus. Az Ő engesztelő áldozata nélkül minden veszve lenne. Azonban nem elég csupán hinni Őbenne és a küldetésében. Munkálkodnunk, tanulnunk, kutatónunk, imádkoznunk, fejlődnünk kell, és bűnbánatot kell tartanunk. Ismernünk kell Isten törvényeit és azok szerint kell élnünk. Részesülnünk kell szabadító szertartásaiban. Csak ezt téve tehetünk szert igaz, örök boldogságra. [...]

Lelkem mélyéről, alázatosan biznyságot teszek a nagyszerű ajándékról, mely Atyánk ránk vonatkozó terve – jelentette ki Monson elnök. – Ez a békességhez és a boldogsághoz vezető egyetlen tökéletes ösvény, itt és az eljövendő világban is.”¹²

Hozzáadom saját bizonyúságot szeretett próféta-elnökünk bizonyúságához. Biznyságot teszem arról, hogy van egy Mennyei Atyánk, aki szeret bennünket. Biznyságot teszem arról, hogy itt van számunkra a Szentlélek, aki vezet minket. És tanúbiznyságot teszem Jézus Krisztusról, Szabadítónkról, aki mindezt lehetővé teszi. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 281.
2. *Tanítások: Joseph Smith*. 44.
3. *Közössége*, vagyis társasága; Károli idejének bevett szóhasználatára szerint.
4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), 51.

5. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1935, 100.
6. Jeffrey R. Holland: Isten nagysága. *Liahóna*, 2003. nov. 70.
7. First Presidency, “The Origin of Man,” *Ensign*, Feb. 2002, 26, 29.
8. Lásd például Russell M. Nelson: Elhozni Jézus Krisztus hatalmát az életünkbe. *Liahóna*, 2017. máj. 40; Az élő Krisztus: Az apostolok biznysága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2.
9. Lásd Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie (1954), 1:27.
10. Lásd First Presidency and Quorum of the Twelve Apostles, “The Father and the Son,” *Ensign*, Apr. 2002, 13–18.
11. Lásd Robert D. Hales: A Szentlélek. *Liahóna*, 2016. máj. 105–107.
12. Thomas S. Monson: A boldogsághoz vezető tökéletes ösvény. *Liahóna*, 2016. nov. 80–81.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

„A teljes szeretet kiűzi a félelmet”

Tegyük félre félelmeinket, és éljünk inkább örömmel, alázattal, reménnyel, és bátran bízva abban, hogy az Úr velünk van.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, drága barátaim! Mily kiváltság és öröm hitünkben, valamint Isten és gyermekei iránti szeretetünkben egyesülve, világméretű egyházként összegyűlni.

Különösen hálás vagyok, hogy itt van velünk szeretett prófétánk, Thomas S. Monson. Elnök úr, mindig megszívleljük iránymutató, tanácsadó és bölcs szavaiat. Szeretünk téged, Monson elnök, és mindig imádkozunk érted.

Évekkel ezelőtt, amikor a Frankfurt Németország Cövek elnökeként szolgáltam, az egyik cöveki gyűlésünk végén egy kedves, ám csalódott nőtestvér jött oda hozzám.

„Hát nem szörnyű? – kérdezte. – Legalább négy vagy öt ember békésen aludt a beszéded alatt!”

Egy pillanatnyi gondolkodás után így válaszoltam: „Biztos vagyok benne, hogy az egyházban történő alvás mind közül a legegészségesebb.”

Csodálatos feleségem, Harriet meghallotta ezt a beszélgetést, és később megemlítette, hogy ez volt a valaha adott legkedvesebb válaszom.

A nagy ébredés

Néhány száz évvel ezelőtt egy „Nagy ébredés” nevű mozgalom indult és terjedt el Észak-Amerika vidéki területein. Egyik elsődleges célja az volt, hogy felébressze mindazokat, akik látszólag aludtak a lelki ügyeket illetően.

Az ifjú Joseph Smithre is hatással voltak azok a dolgok, melyeket e vallási ébredésben részt vevő igehirdetőktől hallott. Ez volt az egyik oka annak, hogy úgy döntött, személyes imában, őszintén keresi az Úr akaratát.

Ezekre az igehirdetőkre drámai és érzelemdús stílus volt jellemző, prédikációik során pedig komoly hangsúlyt fektettek a bűnösökre váró pokol tüzes borzalmainak ecsetelésére.¹ A beszédeiken ugyan senki sem aludt el, de néhány rémálmot azért biztosan sikerült okozniuk. A céljuk és a módszerük látszólag az volt, hogy az embereket bejesszék az egyházba.

Félelem mint manipuláció

A történelem során a félelmet sokszor használták már arra, hogy az embereket cselekvésre ösztönözzék általa. A szülők is használják a gyermekekkel, a munkáltatók az alkalmazottaikkal, és a politikusok a szavazóikkal szemben.

A marketingszakemberek jól ismerik a félelem erejét, és gyakran alkalmazzák is azt. Ezért van az, hogy néhány reklám látszólag azt a burkolt üzenetet hordozza, hogy ha nem az ő gabonapelyhüket vesszük meg, vagy lemaradunk a legújabb videojátékról vagy mobiltelefonról, akkor azzal azt kockáztatjuk, hogy nyomorúságos életünk lesz, aminek

a végén egyedül és boldogtalanul fogunk meghalni.

Mi mosolygunk ezen, és azt gondoljuk, hogy soha nem fogunk bedőlni egy ilyen manipulációnak – néha azonban mégis megtesszük. Sőt, ami még rosszabb, néha mi magunk is hasonló módszereket használva próbálunk másokat rávenni annak megtételére, amit mi akarunk.

A mai üzenetnek két célja van: az első, hogy sürgősen gondolkozzunk el azon, hogy *mi magunk* milyen mértékben használjuk a félelmet mások ösztönzésére – magunkat is beleértve ebbe. A második célom pedig az, hogy egy ennél jobb módszert javasoljak.

Mi a baj a félelemmel?

Először is beszéljük arról, hogy mi a baj a félelemmel. Végso soron ki az, akit közülünk még soha nem indított a félelem arra, hogy jobbak legyenek az étkezési szokásai, csatolja be a biztonsági övet, többet mozogjon, spóroljon vagy tartson bűnbánatot?

Igaz, hogy a félelemnek igen erőteljes befolyása lehet a cselekedeteinkre és viselkedésünkre, ez a hatás azonban hajlamos átmeneti és igen sekélyes lenni. A félelemnek nemigen áll hatalmában szívbéli változást előidézni, és hatására soha nem fogunk olyan emberré változni, aki a helyes dolgokhoz ragaszkodik, és aki engedelmeskedni akar Mennyei Atyánknak.

Azok az emberek, akik félnek, talán azt *mondják és teszik*, ami helyes, de nem *érik* a helyes érzéseket. Gyakran érik magukat kétségbeesettnek, sértődöttnek, sőt akár dühösnek is. Az ilyen érzések idővel bizalomhiányhoz, elleneségüléshez, sőt, lázadáshoz vezetnek.

Sajnos az élet és a vezetés e helytelen megközelítése nem csupán a világi életre korlátozódik. Elszomorít, amikor olyan egyháztagokról hallok, akik

hamislelkű uralmat gyakorolnak – akár az otthonukban, akár az egyházi elhívásukban vagy a másokkal való napi kapcsolataik során.

Az emberek gyakran elítélik az erőszakoskodást másokban, magukban viszont képtelenek meglátni ezt a szokást. Követelik, hogy mindenki feleljen meg az önkényes szabályaiknak, amikor viszont mások nem követik azokat, szóbeli, érzelmi és néha még fizikai fenyegetéshez is folyamodnak.

Az Úr azt mondta, hogy amikor „uralmat vagy erőszakot gyakor[lunk] az emberek gyermekeinek lelkén, a hamislelkőség bármilyen mértékében, akkor... a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke [pedig] megszorodik”².

Lehetnek olyan pillanatok, amikor kísértést érzünk tetteink igazolására azáltal, hogy azt hisszük, a cél szentesíti az eszközt. Még azt is gondolhatjuk, hogy az irányító, manipulatív és durva viselkedés mások javát szolgálja majd. Ez azonban nem így van, mert ahogy azt az Úr is világossá tette: „a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség [és] mértékletesség.”³

Egy jobb módszer

Minél jobban megismerem Mennyei Atyámat, annál jobban látom, hogy miként sugalmazza és vezeti a gyermekeit. Ő nem dühös, bosszúálló vagy megtorló.⁴ Az Ő célja – munkája és dicsősége – az, hogy tanítson,

felmagasztaljon, és az Ő teljességébe elvezessen minket.⁵

Isten így jellemezte saját magát Mózesnek: „irgalmas és kegyelmes..., késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.”⁶

Mennyei Atyánk irántunk, az Ő gyermekei iránt érzett szeretete messze meghaladja a felfogóképességünket.⁷

Ez vajon azt jelenti, hogy Isten elnézi vagy figyelmen kívül hagyja az Ő parancsolataival ellentétes viselkedést? Nem. Határozottan nem!

Vizont a viselkedésünkön kívül másokon is változtatni akar. A természetünket akarja megváltoztatni. A szívünket akarja megváltoztatni.

Azt akarja, hogy nyúljunk ki a vasrúd felé, és szilárdan ragadjuk meg; hogy nézzünk szembe a félelmeinkkel, majd pedig bátran lépünk előre és felfelé az egyenes és keskeny ösvényen. Azért akarja, hogy így tegyünk, mert szeret bennünket, és mivel ez az út vezet a boldogsághoz.

Hogyan ösztönzi hát Isten az Ő gyermekeit napjainkban arra, hogy kövessék Őt?

Elküldte a Fiát!

Isten elküldte az Ő Egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, hogy megmutassa nekünk a helyes utat.

Isten „meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel”⁸ bátorít minket. Isten a mi oldalunkon áll. Szeret bennünket, amikor pedig megbotlunk,

azt akarja, hogy keljünk fel, próbáljuk újra, és erősödjünk meg.

Ő a mi mentorunk.

Ő a mi hatalmas és becses reményünk.

Ő hit által szeretne ösztönözni bennünket.

Bízunk bennünk, hogy tanulunk a hibáinkból, és helyes döntéseket hozunk.

Ez a jobb módszer!⁹

Mi a helyzet a világ gonoszágaival?

Az egyik módja annak, ahogy Sátán rávesz minket mások manipulálására, az, hogy a világban lévő gonosz dolgokra vonja a figyelmünket, sőt még fel is nagyítja azokat.

A világunk természetesen mindig is tökéletlen volt, és továbbra is az lesz. Túl sok ártatlan ember szenved a természeti körülmények és az ember embertelensége miatt. A napjainkban tapasztalható romlottság és gonoszság páratlan és riasztó.

Mindezek ellenére azonban a világ történetének egyetlen más időszakáért sem adnám, hogy ebben az időben élhetek. Felbecsülhetetlen mértékű áldás, hogy a gyarapodás, megvilágosodás és

fejlődés ilyen páratlan időszakában élhetünk. Mindenek felett azonban áldottak vagyunk, hogy rendelkezünk Jézus Krisztus evangéliumának teljességével, mely egyedülálló látásmódot biztosít számunkra a világ veszélyeit illetően, és megmutatja nekünk, miként kerüljük el vagy kezeljük azokat.

Amikor ezekre az áldásokra gondolok, térdre rogyva akarok dicséretet zengeni Mennyei Atyánknak az összes gyermeke iránti, soha véget nem érő szeretetért.

Nem hiszem, hogy Isten azt akarná, hogy a gyermekei félelemben és a világ gonoszágain elidőzve éljenek. „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.”¹⁰

Bőséggel adott nekünk okot az öröme. Nekünk csupán meg kell találnunk és fel kell ismernünk azokat az okokat. Az Úr gyakran emlékeztet bennünket arra, hogy „ne féljünk”, legyünk „jó reménységgel”¹¹, és hogy „ne félj te kicsiny nyáj!”¹².

Az Úr megharcolja majd a mi csatáinkat

Testvérek, mi vagyunk az Úr „kicsiny nyája”. Mi vagyunk az utolsó napok szentjei. Nevünkkel együtt jár az az elkötelezettség is, hogy várjuk a Szabadító visszatérését, és mind magunkat, mind pedig a világot felkészítsük erre. Szolgáljuk hát Istent és szeressük a felebarátainkat! Tegyük mindezt természetes bizalommal és alázattal, és soha ne nézzünk le egyetlen más vallást vagy népcsoportot sem! Megbízást kaptunk, hogy tanulmányozzuk Isten szavát, engedelmeskedjünk a Lélek hangjának, hogy megismerjük „az idők jeleit, valamint az Ember Fia eljövételének jeleit”¹³.

Éppen ezért nem vagyunk tudatlanok a világ kihívásait illetően, sem tájékozatlanok napjaink nehézségeivel kapcsolatosan. De ez azt jelenti

vajon, hogy másokat és magunkat is állandó félelemmel kell terhelnünk? Ahelyett, hogy a minket érő rengeteg kihíváson időznénk, nem lenne-e jobb Istenünk végtelen nagyságára, jóságára és tökéletes hatalmára összpontosítanunk – bízni Őbenne, és örömteli szívvel készülni Jézus a Krisztus visszatérésére?

Szövetséges népeként nem kell hogy megbénítson bennünket a félelem, csak mert történhetnek rossz dolgok. Helyette inkább hittel, bátorsággal, eltökéltséggel és Istenbe vetett bizalommal haladhatunk előre, miközben szembenézünk az előttünk álló kihívásokkal és lehetőségekkel.¹⁴

A tanítványság ösvényét nem egyedül járjuk. „[A]z Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hágy téged.”¹⁵

„Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig vesztet legyetek.”¹⁶

A félelemmel farkasszemet nézve leljünk bátorságra, szedjük össze a hitünket, és legyen bizalmunk abban az ígéretben, hogy „egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés”¹⁷.

Veszélyes és nyugtalan időkben élünk? Hát persze.

Maga Isten mondta, hogy „e világon nyomorúságtok létszen; de biztatok: én [le]győztem a világot”¹⁸.

Képesek vagyunk ennek megfelelő hitet gyakorolni, és ennek megfelelően is cselekedni? Képesek vagyunk eleget tenni a kötelességeinknek és a szent szövetségeinknek? Képesek vagyunk akár nehéz körülmények közepette is betartani Isten parancsolatait? Hát persze!

Képesek vagyunk rá, mivel Isten megígérte, hogy „minden dolog összefog a javatokért, ha egyenes derékkal jártok”¹⁹. Tegyük hát félre félelmeinket, és éljünk inkább örömmel, alázattal, reménnyel, és bátran bízva abban, hogy az Úr velünk van.

A teljes szeretet kiűzi a félelmet

Szeretett barátaim, drága fivéreim és nőtestvéreim Krisztusban! Ha bármikor is félünk vagy aggódunk, vagy valaha is azon kapjuk magunkat, hogy a saját szavaink, hozzáállásunk vagy tetteink másokban félelmet idéznek elő, lelkem minden erejével azért imádkozom, hogy a félelem mennyei ellenszere által felszabaduljunk a félelem nyomása alól. Ez az ellenszer pedig nem más, mint Krisztus tiszta szeretete, mert „a teljes szeretet kiűzi a félelmet”²⁰.

Krisztus tökéletes szeretete legyőz minden arra irányuló kísértést, hogy másokat bántsunk, kényszerítsünk, zaklassunk vagy elnyomjunk.

Krisztus tökéletes szeretete lehetővé teszi számunkra, hogy szeretett Szabadítónk követőiként alázattal, méltósággal és bátor magabiztossággal járjunk. Krisztus tökéletes szeretete megadja nekünk a magabiztosságot, hogy legyűrjük félelmeinket, és teljes bizalommal legyünk Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus hatalma és jósága iránt.

Othonunkban, a munkahelyünkön, az egyházi elhívásunkban és a szívünkben is cseréljük le a félelmet Krisztus tökéletes szeretetére! Krisztus szeretete a félelmet hitre cseréli!

Az Ő szeretete által képesek vagyunk felismerni, bízni és hitet gyakorolni Mennyei Atyánk jóságában, isteni tervében, evangéliumában és parancsolataiban.²¹ Ha szeretjük

Istent és a felebarátainkat, akkor az Isten parancsolatainak való engedelmisségünk teher helyett áldássá válik. Krisztus szeretete segít nekünk kicsit kedvesebbé, megbocsátóbbá, gondoskodóbbá, valamint az Ő munkája iránt elkötelezettebbé válni.

Amint megtöltjük szívünket Krisztus szeretetével, megújult lelki frissességgel fogunk ébredni, és örömmel, magabiztosan, és szeretett Szabadítónk, Jézus Krisztus fényében új életre kelve fogunk járni.

János apostollal együtt én is bizonyoságomat teszem arról, hogy Krisztus „szeretet[é]ben nincsen félelem”²². Kedves testvérek, drága barátaim, Isten tökéletesen ismer benneteket. Tökéletesen szeret benneteket. Tudja, mit tartogat számotokra a jövő. Azt akarja, hogy ne féljete, csak higgyete²³, és maradjatok meg az Ő tökéletes szeretetében²⁴. Ez az én imám és áldásom, Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. George Whitefield és Jonathan Edwards két kiemelkedő példája az ilyen prédikátoroknak.
2. Tan és a szövetségek 121:37.
3. Galátziabeliek 5:22–23.
4. Egy alkalommal a Szabadító egy szamaritanus faluba szeretett volna bemenni, az emberek azonban elutasították Őt és nem voltak hajlandók beengedni Őt a falujukba. Ezen két tanítványa is meglehetősen megsértődött, és ezt kérdezték Tőle: „Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?” Jézus a következő figyelmeztetéssel válaszolt: „Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek: Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa” (lásd Lukács 9:51–56).
5. Lásd Mózes 1:39; lásd még Efézusbeliek 3:19.
6. 2 Mózes 34:6.
7. Lásd Efézusbeliek 3:19.
8. Tan és a szövetségek 121:41. Bizonyos, hogy ha Isten ilyen viselkedést vár el tőlünk – az Ő halandó gyermekeitől – másokkal szemben, akkor Ő – egy minden erénnyel rendelkező tökéletes lény – az ilyen viselkedés példaképe.

9. A földi élet előtti mennyei tanács kiváló esettanulmányként mutatja be Isten jellemét. Mennyei Atyánk ott tárta elénk a mi örök fejlődésünkre irányuló tervét. Az önrendelkezés, az engedelmisség és a Krisztus engesztelése általi megváltás a terv kulcsfontosságú részét képezték. Lucifer azonban más megközelítést javasolt. Garantálta, hogy mindenki engedelmesedik majd, így pedig senki sem fog elveszni. Ezt csupán egyetlen módon, zsarnokság és erőszak által lehetett volna elérni. Szerető Mennyei Atyánk azonban ezt a tervet nem engedélyezte. Számára értékes volt gyermekei önrendelkezése. Tudta, hogy a valódi tanuláshoz hibákat kell elkövetnünk. Ezért biztosított egy Szabadítót, akinek örökkévaló áldozata megtisztíthat bennünket a bűntől, és lehetővé teheti számunkra, hogy visszatérjünk Isten királyságába.

Amikor Mennyei Atyánk látta, hogy szeretett gyermekei közül Lucifer sokakat elcsábított, vajon kényszerítette őket a terve követésére? Megfélemlítette vagy megfenyegette azokat, akik ilyen szörnyű döntést hoztak? Nem. Mindenható Istenünknek hatalmában állt volna megállítani ezt a lázadást. Rákényszerítette volna a saját akaratát a szakadárookra, engedelmisségre kényszerítve őket. Ehelyett azonban megengedte gyermekeinek, hogy saját maguk válasszanak.

10. 2 Timótheus 1:7.
11. Lásd például Józsué 1:9; Ésaías 41:13; Lukács 12:32; János 16:33; 1 Péter 3:14; Tan és a szövetségek 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Lukács 12:32.
13. Tan és a szövetségek 68:11.
14. Mózes azon tanácsa, melyet saját idejében a népének adott, továbbra is érvényes: „Ne féljetek..., és nézzétek az Úr szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek” (2 Mózes 14:13).
15. 5 Mózes 31:6.
16. 2 Mózes 14:14.
17. Ésaías 54:17.
18. János 16:33.
19. Tan és a szövetségek 90:24; lásd még 2 Korinthusbeliek 2:14; Tan és a szövetségek 105:14.
20. 1 János 4:18.
21. Ne feledjük, hogy a Szabadító nem azért jött „a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartsa a világot általa” (János 3:17). Sőt, „semmit nem tesz, ami ne a világ javára lenne; mert szereti a világot, olyannyira, hogy leteszi saját életét, hogy minden embert magához vonzhasson” (2 Nefi 26:24).
22. 1 János 4:18; lásd még 1 János 4:16.
23. Márk 5:36.
24. János 15:10.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A figyelmeztetés hangja

Bár a próféták kiemelten érzik a figyelmeztetés e kötelezettségét, mások is osztoznak benne.

Ezékiel próféta mintegy két évtizeddel azelőtt született, hogy Lehi és családja elhagyta Jeruzsálemet. Kr. e. 597-ben, 25 éves korában Ezékiel egyike lett annak a sok fogolynak, akiket Nabukodonozor rabságba hurcolt Babilonba, és amennyire meg tudjuk ítélni, élete hátralevő részét ott is töltötte.¹ Az ároni papi vonalból származott, és 30 évesen próféta lett.²

Amikor Jehova megbízta Ezékielt, az őrálló hasonlatát alkalmazta.

„És [az őrálló] látja jóni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet;

Ha valaki hallánda a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljő és őt utóléri: az ő vére az ő fején lesz.”³

Másfelől viszont, ha „az őrálló látja a fegyvert jóni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljő a fegyver s utólér közülök valamely lelket, ...vérét az őrálló kezéből kérem elő.”⁴

Majd közvetlenül Ezékielhez szólva Jehova kijelentette: „És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsed őket az én nevemben.”⁵ Az intés a büntől való elfordulásra figyelmeztetett.

„Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg;

és te nem szóládsz, hogy visszatérítsd a hitelent az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg.

De ha te megintted a hitelent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. [...]

S ha mondom a hitetlennek: halállal halsz meg; és ő megtér bűnéből és törvény szerint s igazságot cselekszik...

Semmi ő vétke, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedett, élvén él.”⁶

Érdekes, hogy ez a figyelmeztetés az igazakra is vonatkozik. „Mikor ezt mondom az igazról: Élven éljen; és ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jó, és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal.”⁷

Saját gyermekeit kérlelve az Úr ezt mondja Ezékielnek: „Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!”⁸

Mennyei Atyánk és a Szabadítónk egyáltalán nem sietnek ítéletet mondani, hanem a boldogságunkra törekszenek,

és kérlelnek minket, hogy tartsunk bűnbánatot, tudva tudván, hogy „a gonoszság sohasem volt [és soha nem is lesz] boldogság”⁹. Ezért Ezékiel, valamint az előtte és utána élt minden próféta, aki teljes szívéből szólja az Úr igéjét, mindenkit figyelmeztetett és figyelmeztet, hogy forduljanak el Sától, lelkük ellenségétől, és „vála[sszák] a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által”¹⁰.

Bár a próféták kiemelten érzik a figyelmeztetés e kötelezettségét, mások is osztoznak benne. Igazából „minden embernek, akit figyelmeztettek, figyelmeztetnie kell a felebarátját.”¹¹ Nekünk, akik már kaptunk tudást a boldogság nagyszerű tervéről és a terv megvalósításához tartozó parancsolatokról, vágyat kellene éreznünk e tudás megosztására, hiszen ez számít leginkább, itt és az örökkévalóságban. Ha pedig azt kérdezzük, hogy „ki az én felebarátom, hogy figyelmeztessenem?”, a válasz bizonyosan megtalálható az ekképpen kezdődő példabeszédben: „Egy ember

megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék...” s a többi.¹²

Ha ebben az összefüggésben gondoljuk át az irgalmas samaritánusról szóló példázatot, eszünkbe juthat, hogy a „ki az én felebarátom?” kérdés a két nagy parancsolathoz kapcsolódott: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.”¹³ A szeretet – az Isten iránti szeretet és az embertársunk iránti szeretet – az, amely a figyelmeztetés hangjának hallatására ösztönöz. A figyelmeztetés törődés. Az Úr azt tanítja, hogy ezt „gyengédséggel és szelídséggel”¹⁴ kell megtenni, illetve „meggyőzéssel, hosszútűréssel, [kedvességgel] és színleletlen szeretettel”¹⁵. Lehet sürgető, mint amikor egy gyermeket figyelmeztetünk, hogy ne nyúljon a tűzbe. Világosnak kell lennie, olykor pedig határozottnak. A figyelmeztetés időnként feddés formájában is érkezhet, „amikor a Szentlélek arra készítet”¹⁶, de mindig a szeretetben gyökerezik. Figyeljétek csak meg azt a szeretetet, mely a misszionáriusaink szolgálatának és áldozathozatalainak mozgatórugója.

Égészen biztos, hogy a szeretet arra indítaná a szülőket, hogy figyelmeztessék legközelebbi „felebarátaikat” – vagyis a saját gyermekeiket. Ez az evangéliumi igazságokról való tanítást és bizonyágtételt jelenti. Azt jelenti, hogy Krisztus tanát – a hit, a bűnbánat,

a keresztkedés, és a Szentlélek ajándéka tanát¹⁷ – tanítjuk a gyermekeknek. Az Úr így emlékezteti a szülőket: „De én megparancsoltam nektek, hogy világosságban és igazságban neveljétek fel gyermekeiteket.”¹⁸

A figyelmeztetés szülői kötelezettségének döntő fontosságú összetevője, hogy ne csak a bűn züllesztő következményeit vázolják fel, hanem azt az örömet is, amely a parancsolatoknak való engedelmisségben járva érhető el. Emlékezzetek Énós szavaira arról, hogy mi vezette őt Isten keresésére, bűnei bocsánatának elnyerésére, és megtérésre:

„Íme, vadakra mentem vadászni az erdőbe; és a szavak, melyeket gyakran hallottam midőn atyám az örök életéről és a szentek örömről szólt, mélyen a szívembe vésődtek.

És lelkem éhezett; és letérdeltem Alkotóm előtt, és erős imával és könyörgéssel fohászkodtam hozzá”¹⁹.

Páratlan szeretetének, illetve a más emberek és az ő boldogságuk iránti törődésének köszönhetően Jézus nem habozott figyelmeztetni. Már szolgálatételének elején „kezde Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjete meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa”²⁰. Mivel tudja, hogy nem visz bármelyik ösvény a mennybe, ezt parancsolta:

„Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak.

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”²¹

Időt szánt a bűnösökre, mondván: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.”²²

Az írástudókat, a farizeusokat és a sadduceusokat illetően Jézus nem ismert megalkuvást a képmutatók elítélésében. Figyelmeztetései és parancsolatai egyértelműek voltak: „Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.”²³ Nyilván senki nem vádolná a Szabadítót azzal, hogy nem szerette ezeket az írástudókat és farizeusokat – hisz végsősoron az ő szabadításukért is szenvedett és meghalt. Mivel azonban szerette őket, nem engedhette, hogy úgy folytassák útjukat a bűnben, hogy nem igazítja őket világosan helyre. Egy szerző így fogalmazott: „Jézus arra tanította a követőit, hogy úgy cselekedjenek, mint Ő: engedjenek magukhoz mindenkit, de tanítsanak a bűnről is, minthogy a szeretetből fakadó követelmény az emberek figyelmeztetése arra, ami árthat nekik.”²⁴

Azokat, akik a figyelmeztetés hangját hallatják, időnként ítélkezőnek minősítve utasítják el. Azonban

paradox módon azok, akik azt állítják, hogy az igazság viszonylagos, az erkölcsi etalon pedig személyes preferencia kérdése, gyakran épp ők bírálják a legdurvábban azokat, akik nem fogadják el a „korrekt gondolkodás” jelenlegi mércéjét. Az egyik író a „megszégyenítés kultúrájának” nevezte ezt:

„A büntudat kultúrájában abból tudod, hogy jó voltál-e vagy rossz, hogy mit érez a lelkiismereted. A megszégyenítés kultúrájában abból tudod, hogy jó voltál-e vagy rossz, hogy mit mond rólad a közösséged; hogy becsben tart-e vagy kitaszít. [A megszégyenítés kultúrájában] az erkölcsi élet nem a helyes és helytelen tengelye mentén helyezkedik el, hanem a befogadás és kizárás tengelye mentén. [...]

Egy befogadason és kizáráson alapuló erkölcsi rendszerben mindenki folyamatosan bizonytalan. Nincsenek állandó etalonok, csak a tömeg változó-kony ítélete. Ez a túlérzékenység, a túlreagálás és a mindenkiben megfelelési kényszerérzetet kiváltó gyakori erkölcsi pánikok kultúrája. [...]

Lehet, hogy a büntudat kultúrája kemény volt, de legalább lehetséges volt a bünt gyűlölni, ugyanakkor pedig a bűnöst szeretni. Korunk megszégyenítési kultúrája állítólag a befogadást és toleranciát tekinti értéknek, közben azonban furcsán könyörtelen lehet azokkal, akik nem értenek egyet, és azokkal, akik nem illeszkednek be.”²⁵

Ezzel szemben áll „Meváltónk sziklája”²⁶ – az igazság és az erény biztos és állandó alapja. Mennyivel jobb Isten változatlan törvényével rendelkezni – melynek alapján cselekedhetünk, hogy megválasszuk a sorsunkat –, mintsem a kiszámíthatatlan szabályok és a közösségi média felbőszült csődületének túsaként léteznünk! Mennyivel jobb ismerni az igazságot, mintsem olyanoknak lenni, „kiket ide s tova hány a hab

és hajt a tanításnak akármilyen szele!”²⁷ Mennyivel jobb bünbánatot tartani és megfelelni az evangéliumi etalonnak, mintsem úgy tenni, mintha nem létezne helyes és helytelen, valamint bűnben és sajnálkozásban sínylődni!

Az Úr kijelentette: „És a figyelmeztetés hangja minden néphez szól majd, tanítványaim szája által, akiket kiválasztottam ezekben az utolsó napokban.”²⁸ Órállóként és tanítványokként nem viszonyulhatunk közömbösen ehhez a „még különb”²⁹ úthoz. Ahogy Ezékiel, úgy mi sem tehetjük meg, hogy ha látjuk jönni a fegyvert a földre, akkor „nem fúj[luk] meg a trombitát”³⁰. Ezzel nem azt mondom, hogy a szomszéd ajtaján dörömbölve vagy a főtéren állva kell kiabálnunk, hogy „bánd meg a bűneidet!”. Igazából, ha belegondoltok, a visszaállított evangéliumban minden megvan, amire az emberek legbelül valóban vágyanak. A figyelmeztetés hangja tehát általában nemcsak kulturált hang, hanem – a zsoltáriró szavaival szólva – víg ének³¹.

Hal Boyd, a *Deseret News* véleményrovat-vezetője említett egy példát arra, hogy milyen káros lehet a csendben maradás. Megjegyezte, hogy míg a házasság eszméje továbbra is „intellektuális vita” tárgyát képezi az amerikai társadalmi elit köreiben, a házasság gyakorlata nem képezi számukra vita tárgyát. „Az elitek házasságra lépnek és meg is maradnak benne, és ügyelnek arra is, hogy a gyermekeik élvezhessék a stabil házasság előnyeit.” [...] A gond azonban az, hogy hajlamosak nem prédikálni azt, amit gyakorolnak.” Nem akarják „ráerőltetni” azokra, akik nagyon is hasznát vennék az erkölcsi vezetésüknek, miközben „valószínűleg ideje, hogy azok, akik magasan képzettek és erős a családjuk, abba-hagyják a semlegesség színlelését, és elkezdjék prédikálni azt, amit a házasság és a szülőség terén gyakorolnak, [továbbá] segítsenek amerikai polgártársaiknak abban, hogy melléálljanak”³².

Bízunk benne, hogy különösképpen ti, a felnövekvő nemzedék

tagjai – fiatalok és fiatal felnőttek, akikre az Úrnak támaszkodnia kell munkájának sikerre viteléhez az eljövendő években – fenn fogjátok tartani az evangélium tanításait és az egyház normáit, úgy nyilvánosan, mint magatokban. Ne hagyjátok magukra azokat, akik örömmel fogadnák az igazságot, hogy aztán tudatlanságban botladozva elbukjanak. Ne engedjétek a tolerancia hamis elképzeléseinek vagy a félelemnek – a kényelmetlenségtől, a helytelenítéstől, vagy akár a szenvedéstől való félelemnek. Emlékezzetek a Szabadító ígéretére:

„Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellene, én érettem.

Örüljétek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak.”³³

Végső soron mindannyian felelősséggel tartozunk Istennek a döntéseinkért és azért, ahogy az életünket éljük. A Szabadító kijelentette: „... Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; és miután felemeltettem a keresztre, hogy minden embert magamhoz vonzhassak, hogy amint engem felemeltek az emberek, éppen úgy emelje fel az Atya az embereket, hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltesse, vajon jók vagy gonoszak voltak-e.”³⁴

Elismerve az Úrnak eme felsőbbségét, Alma szavaival könyörgök:

„És most, testvéreim, szívem mélyéből kívánom, igen, nagy, méghozzá fájdalmas aggodalommal, hogy... vessétek el a bűneiteket, és ne halogassátok bűnbánatotok napját;

Hanem alázkodjatok meg az Úr előtt, és szólítsátok az ő szent nevét, és folyamatosan legyetek éberek és imádkozzatok, hogy ne kísértsenek

meg benneteket azon felül, amit el tudtok viselni, és így a Szent Lélek vezessen benneteket...

És hitetek legyen az Úrban, és reményetek abban, hogy örök életet fogtok kapni; és mindig Isten szeretete legyen a szívetekben, hogy az utolsó napon felemeltessetek és bemenjétek az ő nyugalmába.”³⁵

Azt kívánom, hogy Dáviddal együtt mindannyian így szólhassunk az Úrhoz: „Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat”³⁶. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike, and David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), 344.
2. Lásd Ezékiel 1–3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, 344.
3. Ezékiel 33:3–4.
4. Ezékiel 33:6.
5. Ezékiel 33:7.
6. Ezékiel 33:8–9, 14, 16.
7. Ezékiel 33:13.
8. Ezékiel 33:11.
9. Alma 41:10.
10. 2 Nefi 2:27.
11. Tan és a szövetségek 88:81.
12. Lukács 10:30.
13. Lukács 10:27.
14. Tan és a szövetségek 38:41.
15. Tan és a szövetségek 121:41.
16. Tan és a szövetségek 121:43.
17. Lásd Tan és a szövetségek 68:25.
18. Tan és a szövetségek 93:40.
19. Énós 1:3–4; kiemelés hozzáadva. Ahogyan azt Russell M. Nelson elnök mondta a fél évvel ezelőtti általános konferencián:

„Testvérek, az örömeink, melyet érzünk, nem sok köze van az életünkben fennálló körülményekhez, ahhoz viszont igen, hogy az életünk során mire összpontosítjuk a figyelmünket. [...] Az öröm [Jézus Krisztustól] származik, és Ómiatta van benne részünk. Ő minden öröm forrása” (Öröm és lelki túlélés. *Liahóna*, 2016. nov. 82.).

20. Máté 4:17.

21. Máté 7:13–14.

22. Lukács 5:32.

23. Máté 23:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It* (2011), 33.

25. David Brooks, “The Shame Culture,” *New York Times*, Mar. 15, 2016, A29.

26. Hélamán 5:12.

27. Efézusbeliek 4:14. Nem szabad elfelednünk, hogy az általunk figyelmeztetni kívántak között olyanok is vannak, akik talán nincsenek tisztában a helyzetükkel. Az Úr következő kijelentése sok mai emberről szól:

„Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és meztelen:

Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltöztetted legyen, és ne láttassék ki a te meztelenségnek rútság; és szemgyógyító irral kend meg a te szemeidet, hogy [igazán] láss” (Jelenések 3:17–18).

28. Tan és a szövetségek 1:4; lásd még Tan és a szövetségek 1:5.

29. Ether 12:11; lásd még 1 Korinthusbeliek 12:31.

30. Ezékiel 33:6.

31. Lásd Zsoltárok 66:1; 98:4.

32. Hal Boyd, “Hey Progressive Elites! It’s Time to Preach What You Practice,” *Deseret News*, Oct. 20, 2016, deseretnews.com. Idézi még W. Bradford Wilcoxot, a Virginiai Egyetem szociológusát.

33. Máté 5:11–12.

34. 3 Nefi 27:14.

35. Alma 13:27–29.

36. Zsoltárok 40:11–12.

Joaquin E. Costa elder
a Hetvenektől

Az egyház barátaihoz és érdeklődőihez

Amennyiben megfizetitek a kinyilatkoztatás árát, megalázkodtok, olvastok, imádkoztok és megbánjátok a bűneiteket, megnyílnak a mennyek, és tudni fogjátok, hogy Jézus a Krisztus.

1988. szeptember 16-án, egy péntek délutánon kereszteltek meg Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává az argentinai Buenos Aires Vicente López Egyházközség gyülekezeti házában. A keresztelésemet Alin Spannaus, egy jó barátom végezte el. Boldognak és könnyűnek éreztem magam, és alig vártam, hogy többet tanulhassak.

Ma szeretnék megosztani néhány leckét, melyeket a kereszteléshez vezető utamon tanultam. Remélem, ezek a leckék segítenek majd nektek is, akik most hallgattok, és akik nem vagytok az egyház tagjai. Imádkozom, hogy szíveteket megérintse a Lélek, ahogy az enyémmel tette.

Az első: találkozás a misszionáriusokkal

Miért akarna egy olyan ember találkozni a misszionáriusokkal és meghallgatni a tanításaikat, akinek nincsenek sürgető kihívásai, szükségletei vagy kérdései? Nos, az én esetemben a válasz a szerelem volt – egy Renee nevű lány iránti szerelem. Beleszerettem és feleségül akartam venni. Nagyon más volt, mint a többiek, és

a normái is különböztek az általam ismert legtöbb fiatal nőétől. De fülig beleestem, és megkértem a kezét – ő pedig nemet mondott!

Ettől összezavarodtam. Azt hittem, elég jó fogás vagyok! Jóképű, 24 éves fiatalember voltam, főiskolai végzettséggel és nagyszerű munkával. Mesélt a céljairól – hogy csakis valaki olyanal szeretne összeházasodni, aki el tudja őt vinni a templomba, és akivel örökkévaló családja lehet –, nekem

pedig nemet mondott. Szerettem volna folytatni a kapcsolatunkat, ezért beleegyeztem, hogy meghallgatom a misszionáriusokat. Vajon elég jó indok ez arra, hogy az ember találkozzon a misszionáriusokkal? Hát nekem az volt.

Amikor először találkoztam velük, nem sokat értettem abból, amit mondtak, és az igazat megvallva talán nem is nagyon figyeltem rájuk. A szívem zárva volt egy új vallás előtt. Csupán be akartam bizonyítani, hogy tévednek, és időt nyerni, hogy meggyőzhessem Renee-t, hogy mégiscsak hozzám jöjjön.

Mára a gyermekeim szolgálták és jelenleg is szolgálnak missziót, és már értem azt az áldozatot, amelyet ezek a fiatal férfiak és fiatal nők hoznak azért, hogy taníthassák Jézus Krisztus evangéliumát. Most már azt kívánom, bár csak jobban figyeltem volna Richardson elderre, Farrell elderre és Hyland elderre, a csodálatos misszionáriusokra, akik tanítottak engem.

Azt mondom tehát nektek, az egyház barátainak és érdeklődőinek, hogy *ha találkoztok a misszionáriusokkal, kérlek, vegyétek komolyan őket: fontos éveket adnak fel az életükből csakis értetek.*

A második: egyházi részvétel

Amikor először vettem részt egy egyházi gyűlésen, sok olyan kifejezést hallottam, amelyet nem is értettem. Kik azok a Méhkasok? Mi az ároni papság? És a Segítőegylet?

Ha most vesztek részt először egyházi gyűlésen és úgy érzitek, hogy összezavar benneteket valami, amit nem értetek, ne aggódjatok! Én sem értettem semmit. De még mindig emlékszem azokra a benyomásokra, a békességre és az öröme, melyet ott tapasztaltam. Akkor még nem tudtam, de a Szentlélek azt suttogta a fülembe és a szívemnek, hogy „ez helyes”.

Szóval hadd foglaljam össze ezt a leckét két mondatban: *Ha zavarodottnak érzitek magatokat, ne aggódjatok! Emlékezzetek az érzésekre, melyeket megtapasztaltatok: azok Istentől jönnek.*

A harmadik: a Mormon könyve olvasása

A misszionáriusokkal való számos találkozás után még mindig nem fejlődtem túl sokat. Úgy éreztem, nem kaptam megerősítést az evangélium igazságáról.

Egy napon Renee megkérdezte tőlem: „Olvasod a Mormon könyvét?”

Nemmel feleltem. Hiszen hallgatom a misszionáriusokat – hát nem elég az?

Renee könnyek között biztosított róla, hogy tudja, hogy a Mormon könyve igaz, és elmagyarázta, hogy ha én is szeretném megtudni, akkor az egyetlen módja – na vajon mi? –, ha olvasom azt! Azután pedig kérdezzek!

Olvassátok és gondolkodjatok el rajta a szívetekben, majd „kérdézzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát... őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel” (Moróni 10:4), hogy igaz-e a Mormon könyve, és ez-e az igaz egyház.

Tehát a harmadik lecke egy mondatban: *Amikor megkapjátok ezeket a dolgokat – a Mormon könyvét –,*

és felszólítanak, hogy olvassátok azt és kérdezzétek meg Istent, hogy igazak-e ezek a dolgok, akkor kérlek, tegyétek meg!

Végül: bűnbánat

Az utolsó élmény, melyet meg szeretnék osztani, a bűnbánatról szól. Miután végére értem a misszionáriusi leckéknek, még mindig nem voltam meggyőződve róla, hogy bármit változtatnom kellene az életemen. Cutler elder, egy fiatal, magabiztos, de gyenge spanyol tudással rendelkező misszionárius volt az, aki egy nap ezt mondta: „Joaquin, olvassuk el együtt az Alma 42-t úgy, hogy beillesztjük a nevedet, miközben olvasunk.”

Ez butaságnak tűnt elsőre, de azt tettem, amit Cutler elder kért, és felolvastam az 1. verset: „És most, fiam, [Joaquin,] úgy látom, hogy van még valami, ami nyugtalanítja az elmédet, amit nem tudsz megérteni”. Ó! A könyv hozzám szólt!

A 2. versben pedig ezt olvastuk: „Most íme, fiam, [Joaquin,] el fogom magyarázni neked ezt a dolgot”, aztán jött a leírás Ádám bukásáról.

Aztán a 4. vers így hangzott: „És így látjuk, hogy idő adatott [Joaquinnak] arra, hogy bűnbánatot tartson”.

Lassan olvastunk tovább, versről versre, amíg az utolsó háromhoz nem

értünk. Ekkor valami hatalmas erő lett úrrá rajtam. A könyv *közvetlenül* hozzám szólt, és olvasás közben elsírtam magam: „És most fiam, [Joaquin,] azt szeretném, ha nem engednéd, hogy tovább nyugtalanítsanak téged ezek a dolgok, és csak azt engednéd, hogy a bűneid nyugtalanítsanak, azzal a nyugtalansággal, mely bűnbánathoz visz... téged” (29. vers).

Most már tudom, hogy úgy vártam a kinyilatkoztatást, hogy nem fizettem meg az árát. Addig soha nem szóltam igazán Istenhez, és annak gondolata, hogy olyan valakihez beszéljek, aki nincs is jelen, bolondságnak tűnt. Meg kellett alázkodnom, és azt tenem, amit kértek tőlem, még ha az én világias elmémnek ez csacskaságnak tűnt is.

Aznap viszont kitértam a szívemet a Léleknek, vágytam a bűnbánatra és meg akartam keresztelkedni! Addig a pillanatig úgy gondoltam a bűnbánatra, mint valami negatív dologra, amelynek csak a bűnhöz és a rossz tettekhez van köze. De hirtelen más fényben kezdtem látni: pozitív dolognak, amely megtisztította a növekedéshez és boldogsághoz vezető utat.

Cutler elder itt van ma, és szeretném megköszönni neki, hogy felnyitotta

a szememet. Azóta életem minden meghozott döntésére hatással volt az a pillanat, amikor megalázkodtam, bűnbocsánatért imádkoztam, és Jézus Krisztus értem való engesztelése az életem részévé vált.

Tehát az utolsó lecke egy mondatban: *Tapasztaljátok meg a bűnbánatot, mert semmi nem visz közelebb az Úr Jézus Krisztushoz, mint a változás iránti vágy.*

Drága érdeklődő, az egyház barátja, ha ma hallgatsz engem, akkor nagyon közel vagy ahhoz, hogy megtapasztald a legnagyobb boldogságot. Közel vagy hozzá!

Hadd kérjelek szívem minden erejével és lelkem legmélyéből: menj és kereszted meg! Ez a legjobb dolog, amit valaha tenni fogsz. Nem csupán a te életedet változtatja majd meg, hanem a gyermekeidét és az unokáidét is.

Az Úr megáldott engem egy családdal. Feleségül vettem Renee-t, és négy gyönyörű gyermekünk van. És a keresztedemnek köszönhetően az ősi Lehi prófétához hasonlóan én is hívhatom őket, hogy vegyenek az élet fájának gyümölcséből, amely Isten szeretete (lásd 1 Nefi 8:15; 11:25). Segíthetek nekik Krisztushoz jönni.

Tehát kérlek, hogy gondold át az élményeimet és (1) vedd nagyon komolyan a misszionáriusokat, (2) járj el az egyházba, és emlékezz a lelki érzéseidre, (3) olvasd a Mormon könyvét, és kérdezd meg az Urat, hogy igaz-e, valamint (4) éld át a bűnbánatot, és kereszted meg.

Bizonyosságomat teszem, hogy ha megfizeted a kinyilatkoztatás árát, megalázkodsz, olvasol, imádkozol és megbánod a bűneidet, megnyílnak a mennyek, és tudni fogod, ahogy én is tudom, hogy Jézus a Krisztus, aki az én Szabadítóm és a tiéd is. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

S. Mark Palmer elder
a Hetvenektől

Jézus pedig tekintvén "öt, szereté őt"

Ha bármikor úgy érzitek, hogy valami nehéz dologra kérnek titeket, gondolatok arra, hogy az Úr éppen rátok tekint, szeret titeket, és arra hív, hogy kövessétek Őt.

Néhány évvel ezelőtt a feleségemmel, Jacquivel, elhívtak, hogy elnököljek a Washington Spokane Misszió felett. A missziós területre érkezve félelemmel és izgatottsággal töltött el minket a felelősség, hogy ilyen sok figyelemre méltó fiatal misszionáriussal dolgozhatunk. Különféle háttérrel rendelkeztek, és gyorsan olyanná lettek számunkra, mint a saját fiaink és lányaink.

Habár a legtöbben csodálatosan jól teljesítettek, néhányan küszködtek elhívásuk magas elvárásai miatt. Emlékszem, az egyik misszionárius ezt mondta: „Palmer elnök, én egyszerűen

nem kedvelem az embereket.” Többen is elmondták, hogy hiányzik belőlük a vágy a meglehetősen szigorú misszionáriusi szabályok betartására. Aggódtam, és azon tűnődtem, mit tehetnénk, hogy megváltoztassuk ama néhány misszionárius szívét, akik még nem ismerték meg az engedelmességből fakadó örömet.

Egy nap, amikor a Washington és Idaho határán elterülő gyönyörű búzamezők között autóztam, az Újszövetséget hallgattam. Miközben felhangzott az a jól ismert rész, amikor a gazdag ifjú a Szabadítóhoz megy, és megkérdezi, hogy mit tehetne az örök

élet elnyeréséért, egy váratlan, de mély személyes kinyilatkoztatást kaptam, amelyet szent emlékként őrzök.

Miután meghallgattam, ahogy Jézus elsorolja a parancsolatokat, az ifjú pedig azt feleli, hogy ezeket ifjúságától fogva megtartotta, vártam a Szabadító kedves helyreigazítására: „Egy fogyatkozásod van; ...add el minden vagyonedat, és... jer, kövess engem”¹. Megdöbbenésemre azonban hat olyan szót hallottam a vers e része előtt, amelyeket addig mintha soha nem hallottam vagy olvastam volna. Olyan volt, mintha hozzáírták volna őket a szentírásokhoz. Elámultam azon a sugalmazott megértésen, amely ezt követően kibontakozott előttem.

Mi volt az a hat szó, amely ilyen mély hatással volt rám? Figyeljetek, hogy felismeritek-e ezeket a látszólag hétköznapi szavakat, melyek a többi evangélistánál nem szerepelnek, csak Márk evangéliumában:

„[H]ozzá futván egy ember..., kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?

Jézus pedig monda néki: [...]

A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis

tanubizonytságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat.

Az pedig felelvén, monda néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.

Jézus pedig [tekintvén őt, szeretét] őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonedat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztet.”²

Jézus pedig tekintvén őt, szeretét őt.

Amikor meghallottam ezeket a szavakat, elmémet betöltötte egy élénk kép, ahogy az Úr megáll és ráemeli a tekintetét erre az ifjúra. Ráemeli a tekintetét – vagyis mélyen, áthatóan a lelkébe néz, észrevéve a benne rejlő jóságot és lehetőségeket, felismerve továbbá, hogy mi a legfontosabb, amire szüksége van.

Majd ezek az egyszerű szavak: Jézus szerette őt. Túláradó szeretettel és együttérzéssel viseltetett e fiatalember iránt; e szeretettől *indítatva* és e szeretettől *kísérve* kért Jézus még többet tőle. Elképzeltem, milyen érzés lehetett az ifjú számára, hogy ilyen szeretet öleli körül, még akkor is, ha közben egy olyan kiemelkedően nehéz dologra

kérik, mint az összes tulajdona eladása és szegényeknek adományozása.

Abban a pillanatban már tudtam, hogy nemcsak némely misszionáriusunk szívének kell megváltoznia, hanem az enyémmnek is. A kérdés már nem úgy szólt, hogy „miként bírjon rá egy bosszús misszióelnök egy küszködő misszionáriust arra, hogy jobban viselkedjen?”. Ehelyett a kérdés az lett, hogy „miként tölthetne el engem a krisztusi szeretet, hogy a misszionáriusok érezhessék rajtam keresztül Isten szeretetét, és vágyjanak a változásra?”. Hogyan tudnék úgy *tekinteni* rájuk, ahogy az Úr tekintett a gazdag ifjúra: azt látva, hogy kik is ők valójában és kivé válhatnak, nem pedig csupán azt, hogy mit tesznek vagy nem tesznek éppen? Hogyan tudnék hasonlóbbá válni a Szabadítóhoz?

Jézus pedig tekintvén őt, szeretét őt.

Attól kezdve, valahányszor csak leültem egy-egy fiatal misszionáriussal, aki bármely módon az engedelmességgel küszködött, a szívemben immár egy hithű fiatal férfit vagy fiatal nőt láttam, aki vágyat érzett a missziós szolgálatra, majd e vágyat követve cselekedett. Így pedig már egy gondoskodó szülő minden érzésével³ mondhattam nekik: „Elder – vagy nővér –, ha nem szeretnélek, nem érdekelné, hogy mi történik a missziód alatt. De én szeretlek, és mert szeretlek, érdekel, hogy kivé fogsz válni. Ezért arra kérek, hogy változtass a számodra nehéz dolgokon, és válj azzá, akivé az Úr szeretné, hogy válj.”

Minden alkalommal, amikor elmentem interjút tartani a misszionáriusokkal, előtte a jószívűség ajándékáért imádkoztam, és azért, hogy úgy láthassak minden egyes eldert vagy nővért, ahogy az Úr látja őket.

A zónakonferenciák előtt, miközben Palmer nőtestvérrel egyenként üdvözlöttük a misszionáriusokat,

meg-megálltam, hogy mélyen a szemükbe néztek, hogy – szavak nélküli interjú gyanánt – *rájuk tekintsek*, majd pedig minden egyes alkalommal nagy *szeretet* töltött el Isten eme becses fiai és leányai iránt.

Sok olyan tanulságot szűrtem le a Márk 10. fejezetével kapcsolatos eme személyes élményemből, amelyek megváltoztatták az életemet. Elmondok négy olyan tanulságot ezek közül, amelyek szerintem mindegyikünknek segíthetnek:

1. Amikor megtanulunk úgy látni másokat, ahogy az Úr látja őket, nem pedig a saját szemünkkel, akkor növekedni fog az irántuk való szeretetünk, ahogyan a megsegítésükre irányuló vágyunk is. Olyan lehetőségeket fogunk meglátni másokban, amelyeket ők valószínűleg nem látnak önmagukban. Krisztusi szeretettel pedig már nem foguk félni attól, hogy bátran szóljunk, hisz „a teljes szeretet kiűzi a félelmet”⁴. És soha

nem fogjuk feladni, mert emlékezni fogunk rá, hogy azoknak van a legnagyobb szüksége a szeretetre, akiket a legnehezebb szeretni.

2. Soha nem várható valódi tanítás vagy tanulás ott, ahol azt bosszúsan vagy haragból végzik, és a szívek sem változnak meg ott, ahol nincs jelen a szeretet. Cselekedjünk akár szülői, akár tanítói, akár vezetői mivoltunkból fakadóan, valódi tanítás csak bizalomteljes, nem pedig elmarasztaló légkörben fog bekövetkezni. Az otthonainknak mindig biztos menedéknak kell lenniük a gyermekeink számára – nem pedig ellenséges környezetnek.

3. A szeretetet soha nem szabad megvonni, amikor egy gyermek, egy barát vagy egy családtag nem tud megfelelni az elvárásainknak. Nem tudjuk, mi történt a gazdag ifjúval azt követően, hogy szomorúan eltávozott, de biztos vagyok benne, hogy Jézus akkor is tökéletesen szeretete őt, ha a könnyebb ösvényt választotta.

Talán élete egy későbbi szakaszában, amikor hatalmas vagyonát már értéktelennek érezte, eszébe jutott és cselekvésre indította az az egyedülálló élménye, amikor az Ura reá tekintett, szeretete őt, és meghívta, hogy kövesse.

4. Mivel az Úr szeret minket, sokat is vár tőlünk. Ha alázatosak vagyunk, örömmel fogjuk fogadni az Úr ama hívását, hogy tartsunk bűnbánatot, hozzunk áldozatot, és szolgáljunk az irántunk való tökéletes szeretete bizonyítékaként. Hiszen a bűnbánatra szólító hívás egyúttal felkérés arra is, hogy részesüljünk a megbocsátás és békesség csodálatos ajándékából. Ezért hát „ne vesd meg az Úrnak fenytését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja”⁵.

Testvéreim, ha bármikor úgy érzitek, hogy valami nehéz dologra kérnek titeket – egy rossz szokás vagy egy függőség feladására, valamilyen világi cél félretételére, egy kedvenc tevékenységek feláldozására a szombat miatt, megbocsátásra egy nektek sérelmet okozott embernek –, gondoljatok arra, hogy az Úr éppen *rátok tekint, szeret titeket*, és arra hív, hogy engedjétek el minden mást, és *kövessétek Őt*. És köszönjétek meg Neki, amiért eléggé szeret titeket ahhoz, hogy valami többre kérjen benneteket.

Bizonyúságot teszem a Szabadítónkról, Jézus Krisztusról, és várom a napot, amikor majd mindegyikünket átölel, *reánk tekintve*, és körülvéve minket az Ő tökéletes *szeretetével*. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Márk 10:21.
2. Márk 10:17–21; kiemelés hozzáadva.
3. Lásd 1 Nefi 8:37.
4. 1 János 4:18.
5. Zsidók 12:5–6.

Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hogyan segít nektek a Szentlélek?

A Szentlélek figyelmeztet, a Szentlélek vigasztal, a Szentlélek bizonyoságot tesz.

Nemrégiben, egy hétfői estén a feleségemmel, Lesával, betértünk a környékünkön lakó egyik fiatal családhoz. Miközben ott időztünk, a család meghívott minket, hogy maradjunk a családi estre is, és elmondták, hogy a kilencéves fiuk készült leckével. Még szép, hogy maradtunk!

A nyitóéneket, az imát és a családi ügyeket követően a fiú azzal indított, hogy felolvasott egy bölcs kérdést, mely a kézzel írt leckéjében szerepelt: *Hogyan segít nektek a Szentlélek?* Ez a kérdés egy jelentőségteljes családi beszélgetést indított el, ahogy mindenki megosztotta a gondolatait és meglátásait. Mély benyomást tett rám a tanítónk felkészültsége a leckéből, valamint a remek kérdés, amely egyre csak kavargott bennem.

Azóta többször is feltettem magamnak a kérdést: *„Hogyan segít neked a Szentlélek?”* – olyan kérdés ez, amely különösen fontos a nyolcéves korba lépő, keresztelezésre készülő elemis gyermeknek, és azoknak a gyermekeknek is, akik nemrég keresztelekedtek meg és részesültek a Szentlélek ajándékában. Fontos a sok ezer friss megtért számára is.

Arra kérem mindannyiunkat, de különösen az elemis gyermekeket, hogy gondolkodjunk el: *„Hogyan segít nektek a Szentlélek?”* Amikor ezen a kérdésen töprengtem, azonnal eszembe jutott ifjúkorom egyik élménye. Ez az a történet, amelyet nem sokkal a Tizenkét Apostol Kvórumába történt elhívásom után meséltem Robert D. Hales eldernek, ő pedig belefoglalta az egyik egyházi folyóiratban leközölt,

az életemről szóló írásába.¹ Néhányan közületek talán már hallották ezt a történetet, de sokan talán még nem.

Amikor úgy 11 éves lehettem, az édesapámmal egy forró nyári napon kirándulni mentünk az otthonunkhoz közel eső hegyekbe. Miközben apa felfelé mászott a meredek ösvényen, én szikláról sziklára ugrálva haladtam az ösvény mellett. Mivel meg akartam mászni az egyik nagy sziklát, elkezdtem felkapaszkodni rá. Ahogy ezt tettem, meglepetésemre apa megragadta a szíjamat, és lehúzott onnan, miközben ezt mondta: *„Ne mássz arra a sziklára. Maradjunk csak az ösvényen.”*

Pár perccel később, ahogy az ösvény magasabb pontjáról lenéztünk, megdöbbenve láttuk, hogy egy nagy csörgőkígyó sütkérezik a napon, pont annak a sziklának a tetején, amelyikre fel akartam mászni.

Később, ahogy hazafelé autóztunk, tudtam, hogy apa már várja a kérdést: *„Honnan tudad, hogy ott van az a kígyó?”* Így hát megkérdeztem, a kérdésem pedig egy olyan beszélgetést eredményezett, amely a Szentlélekről szólt

és arról, hogy hogyan segíthet nekünk a Szentlélek. Soha nem felejtettem el, hogy mit tanultam azon a napon.

Látjátok, hogyan segített nekem a Szentlélek? Örökké hálás vagyok, amiért az édesapám hallgatott a Szentlélek halk, szelíd hangjára, mert ezzel talán az életemet mentette meg.

Amit a Szentlélekről tudunk

Mielőtt tovább elmélnénk a „hogyan segít nektek a Szentlélek?” kérdéséről, tekintsünk át néhány olyan dolgot, melyet az Úr a Szentlélekről nyilatkoztatott ki. Számos örök igazságot megnevezhetnénk, de ma csak hármat fogok kiemelni ezek közül.

Az első, hogy a Szentlélek az Istenség harmadik tagja. Ezt az igazságot megtaláljuk az első hittételben: „Hiszünk Istenben, az Örökkévaló Atyában, és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, valamint a Szentlélekben.”²

A második, hogy a Szentlélek egy lélekszemély, ahogy azt az újkori szentírások írják: „Az Atyának húsból és csontból való teste van, tapintható, akár az emberé; a Fiúnak is; a Szentléleknek azonban nincs húsból és csontból való teste, hanem ő Lélek személy. Ha ez nem így lenne, a Szentlélek nem lakhatna bennünk.”³ Ez azt jelenti, hogy a Szentléleknek csak lélekteste van, eltérően az Atyaistentől és Jézus Krisztustól, akiknek fizikai testük van. Ez az igazság tisztáz a Szentlélekre használt több, általunk jól ismert nevet is, úgymint a Szent Lélek, Isten Lelke, az Úr Lelke, az Ígélet Szent Lelke, illetve a Vigasztaló.⁴

A harmadik, hogy a Szentlélek ajándéka kézrátétel által adatik. Ez a keresztelest követő szertartás jogosít fel minket a Szentlélek állandó társaságára.⁵ E szertartás elvégzéséhez az arra érdemes melkisédekkipapság-viselők az illető fejére helyezik a kezüket,⁶ a nevéen szólítják,

kijelentik a papsági felhatalmazásukat, majd pedig Jézus Krisztus nevében Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává konfirmálják őt, és kimondják ezt a nagyon fontos mondatot: „Fogadd be a Szentlelket!”

Hogyan segít nektek a Szentlélek?

E három, a Szentlélekre vonatkozó kulcsfontosságú igazság egyszerű áttekintése után térjünk vissza az első kérdésünkhöz: Hogyan segít nektek a Szentlélek?

A Szentlélek figyelmeztet

Amint azt a gyermekkori élményemnél is említettem, a Szentlélek azzal

segíthet nektek, hogy előre figyelmeztet a fizikai és lelki veszélyekre. A Szentlélek fontos figyelmeztető szerepéről később is meggyőződhettem, amikor Japánban szolgáltam a Területi Elnökségben.

Ennek során szorosan együtt dolgoztam Reid Tateoka elnökkel, a Japán Szendai Misszió elnökével. Szokásos missziós ténykedésének részeként Tateoka elnök gyűlést szervezett missziója déli felének misszionáriusi vezetői számára. Néhány nappal a gyűlés előtt Tateoka elnöknek az a benyomása támadt – egy olyan érzése a szívében –, hogy hívjon meg *minden* misszionáriust abból a zónából a vezetőségi

gyűlésre, ne csupán az eredetileg meghatározott kyszámú elder és nővér vezetőt.

Amikor bejelentette a szándékát, emlékeztették rá, hogy ez a gyűlés nem minden misszionáriusnak szóközt szólni, csak a misszióvezetőknek. Ő azonban eltért a hagyománytól, hogy a kapott készletet követhesse, és meghívott a gyűlésre minden misszionáriust, akik egyes part menti városokban, például Fukusimában szolgáltak. A kitűzött napon, 2011. március 11-én a misszionáriusok a szárazföld belsejében fekvő Korijama városában jöttek össze erre a kibővített missziógyűlésre.

A gyűlés alatt egy 9.0-ás erősségű földrengés és egy szökőár sújtotta Japánnak azt a részét, ahol a Japán Szendai Misszió található. Tragikus módon a pusztítás sok part menti várost érintett – köztük azokat is, ahonnan a misszionáriusok összegyűltek –, számos életet követelve, Fukusima városában pedig ezt követően egy nukleáris baleset következett be.

Bár a misszionáriusok aznapi gyűlésének helyt adó gyülekezeti ház megrongálódott a földrengésben, a Szentlélek készítetéseinek követése által Tateoka elnök és a felesége, illetve az összes misszionárius biztonságban gyűlhetett egybe. Nem voltak veszélyben, és mérföldekre voltak a szökőár és a nukleáris szennyezés pusztításától.

Amikor hallgattok a Szentlélek készítetéseire – a gyakran csendes és szelíd benyomásokra –, akkor az eltávolíthat benneteket a lelki és fizikai veszély útjából, akár úgy is, hogy soha nem is tudtok róla.

Testvérek, a Szentlélek figyelmeztetések által fog segíteni nektek, ahogy az édesapámnak és Tateoka elnöknek is segített.

A Szentlélek vigasztal

A „hogyan segít nektek a Szentlélek?” kérdésének további megválaszolásához most vizsgáljuk meg a Vigasztalóként betöltött szerepét. Mindannyiunk életében vannak váratlan események, amelyek szomorúságot, fájdalmat és csalódást okoznak. Mégis, mindezen megpróbáltatások közepette a Szentlélek az egyik legfontosabb szerepében szolgál minket: Ő a Vigasztaló. Tulajdonképpen ez is az egyik neve. Jézus Krisztus e békés, megnyugtató szavai erről a szent szerepről szólnak: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.”⁷

Ennek további szemléltetésére elmesélek egy igaz történetet egy öt fiúgyermekes családról, akik pár évvel ezelőtt a kaliforniai Los Angelesből egy kisebb településre költöztek. A két legidősebb fiú a középiskolában sportolni kezdett, és olyan barátokkal, vezetőikkel és edzőkkel kerültek kapcsolatba, akik közül sokan az egyház hithű tagjai voltak. Ezek a kapcsolatok hozzájárultak a legidősebb fiú, Fernando, és a sorban utána következő öccse megkeresztelkedéséhez.

Fernando később elköltözött otthonról, továbbtanult, és az egyetemen amerikai futballozott. Templomi házasságot kötött a középiskolai szerelmével, Bayley-vel. Miközben Fernando és Bayley elvégezték a tanulmányaikat, lelkesen várták első gyermekük, egy kislány születését. Azonban miközben

a családjaik a hazaköltözésben segítettek Fernandónak és Bayley-nek, Bayley és a húga tragikus tömegkarambolba került az autópályán. Bayley és születendő kislánya életét veszítette.

Bármilyen mély is volt Fernando, illetve Bayley szüleinek és testvéreinek fájdalma, éppen olyan mély volt az ettől élesen elütő békesség és vigasz, amely szinte azonnal rájuk ereszkedett. A Szentlélek mint Vigasztaló valóban megtartotta Fernandót e felfoghatatlan csapás során. A Lélek olyan maradandó békességet közvetített, amely megbocsátó és szeretetteljes hozzáállásra indította Fernandót a tragikus baleset minden részese iránt.

Bayley szülei felhívták a lány öccsét, aki a baleset idején éppen misszionáriusként szolgált. Egyik levelében ő így írt arról, amit a szeretett nővéréről szóló hír hallatán érzett: „Bámulatos volt hallani, hogy még e vihar közepette is milyen nyugodt a hangotok. Én nem is tudtam mit mondani. [...] Csak arra tudtam gondolni, hogy a nővérem nem lehet ott, amikor hazatérek. [...] Vigaszt nyújtott a ti kétség nélküli bizonyosságotok a Szabadítóról és az Ő tervéről. Ugyanaz az édes lelkiesség töltötte el a szívemet, amely szinte könnyekre fakaszt, amikor tanulok és tanítok. Akkor megvigasztalódtam, és eszembe jutott mindaz, amit tudok.”⁸

A Szentlélek vigasztalással fog segíteni nektek, ahogy Fernandónak és Bayley családjának is segített.

A Szentlélek bizonyóságot tesz

A Szentlélek az Atyáról és a Fiúról és minden igazságról is bizonyóságot és tanúságot tesz.⁹ „Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától..., az tesz majd én rólam bizonyóságot.”¹⁰

Annak érdekében, hogy ismertessem, milyen értékes szerepe van a Szentléleknek tanúként, folytatom Fernando és Bayley történetét. Ha emlékeztek, elmeséltem, hogy Fernando és a legidősebb öccse megkeresztelkedett, a szülei és a három fiatalabb öccse azonban nem. Annak ellenére, hogy az évek során sokszor kérték a családot, hogy találkozzanak a misszionáriusokkal, ők ezt mindannyiszor elhárították.

Bayley és kislánya fájdalmas elhunytát követően Fernando családja vigasztalhatatlan volt. Fernandóval és Bayley családjával ellentétben ők nem letek vigaszra vagy békére. Nem értették, hogyan képes a saját fiuk, illetve Bayley családja elviselni ezt a nehéz terhet.

Végül arra jutottak, hogy amivel a fiuk rendelkezik, ők pedig nem, az Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma – és minden bizonnyal ez az ő békességének és vigaszának forrása. E felismerést követően meghívták a misszionáriusokat, hogy az evangéliumról tanítsák a családjukat. Ennek eredményeképpen saját tanúságot és bizonyóságot kaptak a boldogság nagyszerű tervéről, ami elhozta számukra azt az édes békességet és megnyugtató vigaszt, amelyet oly kétségbeesetten kerestek.

Két hónappal Bayley és születendő unokájuk elvesztését követően Fernando szülei és két öccse megkeresztelkedett, konfirmált és megkapták a Szentlélek ajándékát. Fernando legfiatalabb öccse már nagyon várja, hogy nyolcévesen megkeresztelkedhessen. Mindannyian bizonyóságot tesznek arról, hogy a Lélek – a Szentlélek – bizonyóságot tett az evangélium igaz voltáról, és ebből fakadt az a vágyuk, hogy megkeresztelkedjenek és megkapják a Szentlélek ajándékát.

Testvérek, a Szentlélek bizonyóságtétellel fog segíteni nektek, ahogy Fernando családjának is segített.

Összegzés

Most pedig foglaljuk össze! Megneveztünk három kinyilatkoztatott igazságot, amelyek a Szentlélek ismeretéhez vezetnek bennünket. Ezek a következők: a Szentlélek az Istenség harmadik tagja; a Szentlélek lélekszemély; valamint a Szentlélek ajándéka kézrátétel által adatik. Megadtunk továbbá három választ a „hogyan segít nektek a Szentlélek?” kérdésre. A Szentlélek figyelmeztet, a Szentlélek vigasztal, a Szentlélek bizonyóságot tesz.

Az ajándék megtartására való érdemesség

Azok számára, akik közületek a keresztelődjükre és a konfirmálásukra készülnek, vagy akiknél nemrég – de még akár hosszú ideje is – került erre sor, létfontosságú a fizikai és a lelki biztonságunk szempontjából, hogy megtartsuk a Szentlélek ajándékát. Ezt azzal kezdjük, hogy a parancsolatok betartására törekszünk, egyéni és családi imát mondunk, olvassuk a szentíráásokat, valamint szeretetteljes és megbocsátó kapcsolatokra törekszünk a családjunkkal és a szeretteinkkel. A gondolataink, a tetteink és a beszédünk maradjon

erényes. Hódoljunk Mennyei Atyánknak az otthonunkban, az egyházi gyűléseken, és – amikor csak lehetséges – a szent templomban. Maradjatok közel a Lélekhez, és a Lélek is közel fog maradni hozzátok.

Bizonyosság

Most pedig egy felkéréssel és a szilárd bizonyósággal zárom a beszédemet. Arra kérek titeket, hogy éljétek még teljesebben ama szavak szerint, amelyeket oly gyakran énekelnek az elemis gyerekek, és amelyeket biztonosan fel fognak ismerni: „Hallgasd, hallgasd a Szentlélek mit súg majd! Hallgass, hallgass a szelíd hangra!”¹¹

Kedves idős és fiatal testvéreim! Tanúbizonyoságomat teszem az Istenséget alkotó isteni lények – az Atyaisten, Jézus Krisztus és a Szentlélek – dicsőséges létezéséről. Bizonyóságot teszek arról, hogy az idők teljességében élő utolsó napi szentekként a mi egyik kiváltságunk a Szentlélek ajándéka. Tudom, hogy a Szentlélek *most és ezután is* segít nektek. Hozzáteszem ehhez különleges tanúságomat Jézus Krisztusról, valamint a Szabadítónkként és Megváltónkként betöltött szerepéről, továbbá Istenről, aki a Mennyei Atyánk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Robert D. Hales, “Elder Gary E. Stevenson: An Understanding Heart,” *Liahona*, June 2015, 14.
2. Hittételek 1:1.
3. Tan és a szövetségek 130:22.
4. Lásd Móziás 18:13; Alma 5:46; 9:21; Tan és a szövetségek 88:3.
5. Lásd 1 Nefi 13:37; 2 Nefi 31:12; Tan és a szövetségek 121:46.
6. Lásd Tan és a szövetségek 138:33.
7. János 14:16.
8. Személyes levelezés. 2016. dec. 18.
9. Lásd Zsidók 10:15; 2 Nefi 31:18; Jákób 4:13.
10. János 15:26.
11. “The Still Small Voice,” *Children’s Songbook*, 107.

C. Scott Grow elder
a Hetvenektől

„Az pedig az örök élet”

Isten ismer benneteket, és arra kér, hogy ti is ismerjétek meg Őt!

Hozzátok, a felnövekvő nemzedékhez szólok – legyetek fiatalok vagy fiatal felnőttek, egyedülállóak vagy házasok –, akik az Úr egyházának leendő vezetői vagytok. A mai világ gonoszsága, zűrzavara, félelmei és zavarodottsága közepette én tisztán és érthetően szólok hozzátok Isten megismerésének fenségéről és áldásáról.

Jézus Krisztus számos olyan igazságot tanított, mely megmagyarázza az Atya boldogságtervét, valamint a ti abban elfoglalt helyeteket. Ma ezek közül kettőre szeretnék összpontosítani, melyek segítségével jobban megérthetitek Isten gyermekeként való *kiléteteket* és *célotokat* az életben.

Az első: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”¹

A második: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”²

Kérlek, tartsátok észben e két igazságot – melyek megtanítják a *miértet* –, míg én megpróbálom elmagyarázni azt, hogy *hogyan* ismerhetitek meg Istent ti, és mi mindnyájan.

Ismerjük meg Őt az ima által!

Fiatal barátaim! Istent az ima által kezdhethetjük el megismerni.

1829. április 7-én a 22 éves Oliver Cowdery megkezdte írni munkáját a 23 éves Joseph Smith oldalán. Hozzátok hasonlóan ők is fiatalok voltak. Oliver Istentől kért megerősítést a visszaállításra és a saját, abban végzett munkájára vonatkozóan. Válaszként a következő kinyilatkoztatást kapta:

„Íme, te tudod, hogy kérdeztél engem, és én felvilágosítottam az elmédet...

Igen, elmondom neked, hogy tudhasd, hogy Istenen kívül senki sincsen, aki ismerné gondolataidat és szíved szándékait. [...]

[H]a további tanúbizonytságot kívánsz, vedd rá elméd arra az éjszákára, amikor szívedben hozzám fohászkodtál...

Nem szóltam-e békét elmédhez...? Mily nagyobb tanúbizonytságot kaphatsz, mint Istentől valót?”³

Amikor *ti* is hittel imádkoztok, érezni fogjátok Isten szeretetét, miközben Lelke a lelketekhez szól. Nem számít, mennyire magányosnak vagy bizonytalanoknak is érzitek néha magatokat, nem vagytok egyedül ebben a világban. Isten személyesen ismer *benneteket*. Amikor imádkoztok, ti is megismeritek Őt.

Ismerjük meg Őt a szentírások tanulmányozása által!

A szentírások tanulmányozása közben nem csupán ismeretet szereztek a *Szabadítóról*, de tulajdonképpen *meg is ismeritek Őt*.

1985 áprilisában – mindössze 13 nappal a halála előtt – Bruce R. McConkie elder beszélt az általános

konferencián. Beszédét bizonyosságával zárta:

„Egyike vagyok a tanúinak, és egy közelgő napon érezni fogom majd a szögek nyomait a kezein és a lábain, és könnyeimmel áztatom majd a lábait.

De akkor sem fogom jobban *tudni*, mint ahogyan most *tudom*, hogy ő Isten Mindenható Fia, hogy ő a mi Szabadítónk és Megváltónk, és hogy a szabadítás az ő engesztelő véreben és az által jön el, és semmilyen más módon.”⁴

Mi, akik hallottuk McConkie eldert aznap szólni, soha nem felejtjük el, mit éreztünk akkor. Beszéde elején kinyilvánította, *miért* is ilyen erőteljes a tanúságtétele. Ezt mondta:

„E csodálatos dolgokat említve a saját szavaimat fogom használni, bár azt hihetitek, hogy a szentírás szavai...

Tény, hogy ezeket először mások jelentették ki, most azonban *az enyéme*k, mert Isten Szent Lelke bizonyosságot tett nekem, hogy igazak, és ez most olyan, mintha az Úr először nyilatkoztatta volna ki ezeket nekem. Így hát *hallottam* hangját és *ismerem* szavát.”⁵

Miközben tanulmányozzátok a szentírásokat és elmélkedtek róluk, ti is hallani fogjátok Isten hangját, ismerni fogjátok szavát, és megismeritek Őt. Isten személy szerint nektek fogja kinyilatkoztatni az Ő örökkévaló igazságait. Ezek a tanok és tantételek a részetekké válnak majd, és a lelketek mélyéről fognak ragyogni.

Az egyéni tanulmányozás mellett fontos, hogy a családdal közösen is tanulmányozzuk a szentírásokat.

Otthonunkban szerettük volna, ha a gyermekeink megtanulják felismerni a Lélek hangját. Úgy hisszük, ez aközben valósult meg, miközben naponta családként közösen tanulmányoztuk a Mormon könyvét.

Megerősödött a bizonyosságunk, amint szent igazságokról beszélgettünk.

A szentírás-tanulmányozás lesz a csatorna a Lélek számára, hogy egyéni oktatásban részesítsen minket. Ha naponta tanulmányozzátok a szentírásokat – egyedül és a családokkal –, megtanuljátok felismerni a Lélek hangját, és megismeritek Istent.

Ismerjük meg Őt azáltal, hogy az Ő akaratát tesszük!

Amellett, hogy imádkozunk és tanulmányozzuk a szentírásokat, Isten akaratát is kell cselekednünk.

A Szabadító a tökéletes példaképünk. Ezt mondta: [A]zért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem.”⁶

Amikor a feltámadt Szabadító megjelent a nefitáknak, így szólt: „[Í]me, én vagyok a világ világossága és élete; és ittam abból a keserű pohárból, amit az Atya adott nekem, és megdicsőítettem az Atyát, amikor magamra vettem a világ bűneit, melynek során kezdettől fogva *minden dologban* alávettem magam az Atya *akaratának*.”⁷

Azáltal tesszük az Atya akaratát, ha tiszteljük a szövetségeinket, betartjuk a parancsolatokat, illetve szolgáljuk Istent és embertársainkat.

A feleségemnek, Rhondának és nekem átlagos emberek a szüleink – valószínűleg sokatok szüleéhez hasonlóan. Ám van valami, amit igazán szeretek a szüleinkben: azt, hogy az életüket Isten szolgálatának szentelték, és minket is ugyanerre neveltek.

Amikor Rhonda szülei még csak pár éve voltak házasok, a 23 éves édesapját teljes idejű missziós szolgálatra hívták el. Hátrahagyta fiatal feleségét és két éves kislányukat. Ezután a feleségét is elhívták, hogy a missziója utolsó hét hónapjában vele együtt szolgáljon, a lányuknak pedig rokonok viselték addig gondját.

Néhány évvel később, immár *négygyermekes* családként a montanai Missoulába költöztek, hogy édesapja egyetemre járhasson. Azonban néhány hónappal érkezésük után Spencer W. Kimball elnök és Mark E. Petersen elder elhívták az apósomat, hogy a frissen megalakított Missoula cövek első elnökeként szolgáljon. Még csak 34 éves volt. Az egyetem gondolata a múlté lett, amint igyekezett az Úr akaratát cselekedni – a sajátja helyett.

A *szüleim* több mint 30 éve szolgálnak a templomban – édesapám pecsételőként, édesanyám szertartás-szolgaként. Ötször szolgáltak együtt teljes idejű missziót: a kaliforniai Riverside-ban; a mongóliai Ulánbátorban; a kenyai Nairobiban; az Illinois-i Nauvoo templomban; és a Mexikói Monterrey templomban. Mexikóban keményen munkálkodtak az új nyelv elsajátításán, ami 80 évesen már nem kis feladat. De igyekeztek az Úr akaratát cselekedni ahelyett, hogy a saját vágyaikat követnék.

Nekik és világszerte minden hasonlóan odaadó utolsó napi szentnek szeretném az Úr szavait visszhangozni, melyeket Hélamán fiának, Nefi prófétának mondott: „Áldott vagy...

azon dolgok miatt, melyeket tettél... fáradhatatlanul... [mert] nem a saját életed megóvására törekedtél, hanem az én akaratom megismerésére és megtételére, valamint parancsolataim megtartására.”⁸

Miközben Isten akaratának megtételére törekszünk azáltal, hogy hithűen szolgáljuk Őt és embertársainkat, érezni fogjuk jóváhagyását, és valóban megismerjük Őt.

Ismerjük meg Őt azáltal, hogy Hozzá hasonlónak válunk!

A Szabadító szavai alapján Isten megismerésének legjobb módja az, hogy *olyanná* válunk, mint Ő. Így tanított: „Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanok, amilyen én vagyok.”⁹

Az érdemesség alapvető szerepet játszik abban, hogy Őhöz hasonlóvá váljunk. Ezt parancsolta: „[S]zenteljétek meg magatokat; igen, tisztítsátok meg a szíveteket, és tisztítsátok meg... a kezeteiket... , hogy tisztává tehessetek benneteket”¹⁰. Az Őhöz való hasonlóvá válás útján elindulva bűnbánatot tartunk, elnyerjük megbocsátását, és Ő megtisztítja a lelkünket.

Az Úr a következő ígéretet adta, hogy segítsen bennünket az Atyához vezető fejlődés során: „[M]inden lélek, aki elhagyja bűneit és énhozzám jön, és nevémet szólítja, és hangomnak engedelmeskedik, és betartja parancsolataimat, látni fogja az arcomat és *tudni fogja*, hogy vagyok”¹¹.

Engesztelő áldozatába vetett hitünk által a Szabadító megtisztít és meggyógyít minket, valamint lehetővé teszi számunkra, hogy *megismerjük Őt* azáltal, hogy *olyanná* válunk, mint Ő. Mormon így tanított: „Imádkozzatok... szívetek minden erejével az Atyához, ...hogy Isten fiaivá [és leányaivá] legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor *olyanok*

legyünk, mint Ő”¹². Ha igyekszünk olyanokká válni, mint Isten, Ő többet tud kihozni belőlünk, mint amennyit mi valaha is tudnánk saját magunkból.

Ismerjük meg Őt a példaképek követése által!

Az igyekezeteink támogatásaként Isten példaképeket és mentorokat ad mellénk. Hadd osszam meg érzéseimet Neal A. Maxwell elterről, aki ilyen volt számomra. Az Istenhez való hasonlóvá válás érdekében tett erőfeszítései során állandóan arra törekedett, hogy saját akaratát alárendelje az Atya akaratának.

Egyszer, több mint 20 éve már, megosztotta velem az érzéseit, nem sokkal azután, hogy rákkal diagnosztizálták. Ezt mondta: „A csapat tagja akarok lenni, akár [a fátyol ezen oldalán], akár a másikon. Nem akarok a kispadon ülni. Játsszani akarok!”¹³

A következő néhány hét során vonakodott attól, hogy arra kérje Istent, gyógyítsa meg; csupán Isten akaratát akarta tenni. Felesége, Colleen, rámutatott,

hogy a Gecsemáné kertjében Jézus első felkiáltása az volt, hogy „ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár”. A Szabadító csupán ezután tette hozzá, hogy „mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint *te*”¹⁴. Felesége arra buzdította Maxwell eldert, hogy kövesse a Szabadító példáját és kérjen enyhülést, és majd *azután* vesse alá akaratát az Atya akaratának – amit ő meg is tett.¹⁵

A majdnem egy éven át tartó hosszadalmas, embert próbáló kezelése sorozata után újra teljesen és maradéktalanul a „pályán” találta magát. Még hét évig szolgált.

Ez idő alatt több megbízásom során is közösen munkálkodtunk. Éreztem kedvességét, könyörületét és szeretetét. Tanúja voltam egyre növekvő lelki kifinomulásának a szüntelen szenvedés és az állandó szolgálat eredményeképpen, miközben azon igyekezett, hogy olyanokká váljon, mint a Szabadító.

Mindannyiunk számára a *legfőbb* példakép és mentor Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus, aki ezt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet;

senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”¹⁶ „[J]er és kövess engem.”¹⁷

Fiatal fivéreim és nőtestvéreim! Isten megismerése egy életre szóló törekvés. „Az pedig az örök élet, hogy *megismerj[ük]* az egyedül igaz Istent, és a kit [az Atya elküldött], a Jézus Krisztust.”¹⁸

„[N]e haladjunk tovább ily egyszerű ügyben? [...] Bátorság, [fiatal barátaim], és tovább, tovább a győzelemig!”¹⁹

Isten ismer *benneteket*, és arra kér, hogy *ti* is ismerjétek meg *Őt*! Imádkozzatok az Atyához; tanulmányozzátok a szentírásokat; törekedjétek Isten akaratának megtételére; igyekezzetek olyanná válni, mint a Szabadító; és kövessétek az igazlelkű példaképeket! Ha ezt teszitek, *meg fogjátok ismerni* Istent és Jézus Krisztust, és örök életet örököltek. Az *Ő* elrendelt különleges tanújukként ezt kérem tőletek. Ők élnek. Szeretnek benneteket. Így teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 3:16.
2. János 17:3.
3. Tan és a szövetségek 6:15–16, 22–23.
4. Vö. Bruce R. McConkie: A Gecsemáné tisztító ereje. *Liahóna*, 2011. ápr. 16.; kiemelés hozzáadva.
5. Vö. Bruce R. McConkie: A Gecsemáné tisztító ereje; kiemelés hozzáadva.
6. János 6:38.
7. 3 Nefi 11:11; kiemelés hozzáadva.
8. Hélamán 10:4.
9. 3 Nefi 27:27.
10. Tan és a szövetségek 88:74.
11. Tan és a szövetségek 93:1; kiemelés hozzáadva.
12. Moróni 7:48; kiemelés hozzáadva.
13. Hasonló kijelentésekért lásd Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell* (2002), 19.
14. Máté 26:39; kiemelés hozzáadva.
15. Lásd Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, 15.
16. János 14:6.
17. Máté 19:21.
18. János 17:3; kiemelés hozzáadva.
19. Tan és a szövetségek 128:22.

Benjamín De Hoyos elder
a Hetvenektől

Hogy világosságunk jelzészó legyen a nemzetek számára

A Szabadító evangéliuma és visszaállított egyháza számos lehetőséget nyújt számunkra, hogy a mi világosságunk is része legyen a nemzetek számára állított nagyszerű jelzészóknak.

Évekkel ezelőtt, amikor ifjúsági hitoktatóként szolgáltam, hallottam, amint az egyik kollégám azt kérte a tanulóitól, hogy gondolkodjanak el a következő kérdésen: Ha a Szabadító napjaiban éltetek volna, mi alapján gondoljátok, hogy tanítványaként követték volna *Őt*? Arra a következtetésre jutottak, hogy akik napjainkban követik a Szabadítót és arra törekednek, hogy az *Ő* tanítványai legyenek, valószínűleg ugyanígy tettek volna akkor is.

Azóta is foglalkoztat a kérdés és a következtetésük. Gyakran tünődöm azon, milyen érzés lett volna magát a Szabadítót hallani, amint a következőket mondja a hegyi beszédben:

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetitek el a hegyen épített város.

Gyertyát sem azért gyűjtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak.

Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó

cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat” (Máté 5:14–16).

El tudjátok képzelni, milyen érzés lehetett a Szabadító hangját hallani? Valójában el sem kell képzelnünk. Számunkra már állandó élménnyé vált, hogy halljuk az Úr hangját, mert amikor a szolgálói hangját halljuk, az ugyanaz.

1838-ban a hegyi beszéd üzenetéhez hasonlóan az Úr a következőket jelentette ki Joseph Smith prófétán keresztül:

„Mert neveztétek így egyházamat az utolsó napokban, még hozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának.

Bizony, mindegyikőtöknek mondom: Keljetek fel és ragyogjatok, hogy világosságotok [jelzészlő] lehessen a nemzetek számára” (T&Sz 115:4–5).

Olyannyira rendkívüli napokban élünk, hogy azok kinyilatkoztattak Ésaías prófétának egy látomáson keresztül; ő látta és prófétált is Jézus Krisztus egyháza visszaállításáról és annak céljáról, mondván: „És [jel]zészlőt emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól” (Ésaías 11:12).

A szentírás szövegkörnyezetében a jelzészlő egy olyan zászló, amely köré valamiféle egységes szándékkal gyűlnek össze az emberek. Az ósi időkben a jelzészlő gyülekezési pontként szolgált a harcmezőn lévő katonáknak. Jelképesen szólva a Mormon könyve és Jézus Krisztus visszaállított egyháza ilyen jelzészlők a nemzetek számára. (Lásd Kalauz a szentírásokhoz: zászló; scriptures.lds.org.)

Kétségtelenül az utolsó napok nagyszerű jelzészlői közé tartozik ez a pompás általános konferencia, ahol szüntelenül hirdetik Mennyei Atyánk nagyszerű munkáját és tervét, hogy „véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

Az általános konferenciák folyamatos megrendezése az egyik legnagyobb bizonyossága a ténynek, hogy utolsó napi szentekként „hiszünk mindabban, amit Isten kinyilatkoztatott, mindabban, amit most nyilatkoztat ki, és hisszük, hogy ezután is ki fog nyilatkoztatni sok nagyszerű és fontos dolgot Isten királyságát illetően” (Hittételek 1:9).

Mit nyilatkoztatott ki hát az Úr Thomas S. Monson elnökön keresztül,

mit kell továbbra is tennünk ahhoz, hogy világosságunk jelzészlő lehessen a nemzetek számára? Mik azok a fontos dolgok, melyeket meg kell tenni Sion építésének és Izráel összegyűjtésének eme ragyogó pillanatában?

Az Úr mindig „sort sorra, előírást előírással, itt egy kicsit és ott egy kicsit” adva (2 Nefi 28:30) nyilatkoztatja ki nekünk az akaratát, ezért nem kellene csodálkoznunk azon, hogy ezek néha apró dolgoknak tűnnek az egyszerűségükben és ismétlődésükben, hisz az Úr már ellátott minket tanáccsal, mondván: „áldottak azok, akik hallgatnak előírásaimra, és meghallják tanácsomat, mert bölcsességet tanulnak; mert annak, aki befogadja, többet adok” (2 Nefi 28:30).

Bizonyosságomat teszem arról, hogy ha „sort sorra, előírást előírással, itt egy kicsit és ott egy kicsit” tanulunk, és ha figyelmezzünk a vezetőink tanácsára, akkor lesz olaj a lámpásainkban, ami által világíthatunk másoknak, ahogy az Úr parancsolta nekünk.

Sok dolgot tehetünk, hogy mások számára világosság vagy jelzészlő legyünk, de van köztük három, amelyre összpontosítani szeretnék: a

sabbatnap megszentelése, a szabadítás munkájának meggyorsítása a fátyol mindkét oldalán, és a Szabadító módjában való tanítás.

A szóban forgó világosság abból az odaadásból fakad, mellyel az egyházban és az otthonainkban egyaránt megszenteljük a sabbatnapot; ez az a fény, mely növekszik, amint szep-lőtelenül tartjuk magunkat a világtól; ez az a fény, mely a szentségeink felajánlásából fakad az Ó szent napján, és abból, hogy lerójuk odaadásunkat a Magasságosnak. Mindezek által az Ó Lelke mindig velünk lehet. Ez az a világosság, mely növekszik és láthatóvá válik, amikor a megbocsátás ama érzésével térünk haza, amelyről Henry B. Eyring elnök beszélt a legutóbbi októberi általános konferencián: „Az összes áldás közül, melyet sorra vehetünk, messze a legnagyobb a megbocsátás azon érzése, mely az úrvacsoravétel során adatik. Növekszik a Szabadító iránt érzett szeretetünk és hálánk, akinek végtelen engesztelése lehetővé tette a bűntől való megtisztulásunkat” (Hálát érezni a sabbat napján. *Liahóna*, 2016. nov. 100.).

Ha megszenteljük a sabbat napját és veszünk az úrvacsorából, nemcsak megtisztulunk, hanem a világosságunk is ragyogóbbá válik.

Világosságunk akkor is nő, amikor időnként az őseink felkutatásának szenteljük, elvive neveiket a templomba, és arról tanítva a családunkat és másokat, hogy tegyék ugyanezt.

Ez a templomi és családtörténeti szent munka, melyet a szentekkel közösen a fátyol mindkét oldalán végzünk, jobban halad előre, mint valaha, ahogy az Úr templomai egyre épülnek. Most, hogy a templomoknak külön időpontjuk van a családi csoportok számára, akik a saját őseik neveit hozzák, a feleséggel örömteli élményekben lehetett már részünk, amikor a gyermekeinkkel és unokáinkkal együtt szolgáltunk a templomban.

Amikor megtaláljuk és elvisszük az elhunytak neveit a templomba, és másokat is megtanítunk erre, akkor együtt jelzászlóként lobogunk.

A Szabadító módjában való tanítás elsajátítása egy másik módja annak, hogy felkeljünk és ragyogjunk. Mindenkiel együtt örvendezem, aki most tanulja, miként kell a Szabadító

módjában tanítani. Engedjétek meg, hogy felolvassak egy részt az új tanítási kézikönyv borítójáról: „Minden evangéliumi tanítónak – minden szülőnek, minden hivatalosan elhívott tanítónak, minden házitanítónak és látogatótanítónak, valamint Krisztus minden követőjének – az a célja, hogy az evangélium tiszta tanát tanítsa a Lélek által, [hogyan segítse] Isten gyermekeit, hogy növeljék a Szabadítóba vetett hitüket és hasonlóbbá váljanak Őhöz” (vö. *A Szabadító módjában tanítani*. [2016].).

Hithű tanítók ezrei tartják most magasra a világosságot, miközben azt tanulják, hogyan tanítsanak a Szabadító módjában. Ebben az összefüggésben az új tanítói tanácsgyűlés is módot ad arra, hogy felkeljünk és ragyogjunk, amint a tanulók összegyűlnek Krisztus tanának jelzászlója köré, mert „ahhoz, hogy úgy taníts, ahogy a Szabadító tanított, úgy kell élned, ahogy a Szabadító élt” (*A Szabadító módjában tanítani*. 4.).

Amint mindannyian az Ó módjában tanítunk és tanulunk, és egyre hasonlóbbakká válunk Őhöz, világosságunk egyre fényesebbé válik, nem lehet elrejtteni, és jelzéssé válik majd mindazok számára, akik a Szabadító világosságát keresik.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Nem kellene és nem is szabad elrejtteni a világosságunkat! Szabadítónk azt parancsolta, hogy ragyogjon úgy a világosságunk, mint a hegyen épült város vagy a gyertya fénye. Ha így teszünk, Mennyei Atyánkat dicsőítjük. A Szabadító evangéliuma és visszaállított egyháza számos lehetőséget nyújt számunkra, hogy a mi világosságunk is része legyen a nemzetek számára állított nagyszerű jelzászlónak.

Bizonyágomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus az a világosság, melyet tükröznünk kell. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A hit alapjai

Azért könyörgök, hogy meghozzuk azokat az áldozatokat, és rendelkezünk azzal az alázattal, ami az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünk alapjainak megerősítéséhez szükséges.

Igazán pompás általános konferencia volt ez, ahol lelkileg valóban épültünk. A legfontosabb célja az általános konferenciának talán az Atyaistenbe és a Szabadítónkba, Jézus Krisztusba vetett hit építése.

Beszédem e hit alapjaival foglalkozik.

A személyes alapok – számos méltó törekvéshez hasonlóan – általában lassan épülnek ki: egyszerre egy rétegen, egy tapasztalaton, egy kihíváson, egy kudarcon és egy sikeren keresztül. Az egyik legbecselesebb fizikai tapasztalatot a kisgyermek első lépései jelentik. Mily nagyszerű élmény ezt látni! A semmivel fel nem érő arckifejezés – melyben egyesül az eltökéltség, az öröm, a meglepetés és a siker – a fejlődés szempontjából igazán meghatározó esemény.

A családjunkban van még egy hasonló természetű, kiemelkedő esemény. Amikor legkisebb fiunk úgy négyéves lehetett, a házba lépve, büszkeségtől ragyogó arccal jelentette be a családnak: „Most már mindenre képes vagyok. Tudok kötni, kerekezni és húzni.” Tisztában voltunk vele, mire gondol: tudomásunkra hozta, hogy meg tudja kötni a cipőjét, tudja hajtani a nagy kerekű triciklijét, és fel tudja húzni a kabátját a cipzárt. Mind nevtünk, de tudtuk, hogy számára mindez eget

rengető teljesítményt jelentett. Tényleg úgy érezte, hogy célba ért, és felnőtt.

A fizikai, szellemi és lelki fejlődésünk számos hasonlóságot mutat. A fizikai fejlődés viszonylag jól látható. Botladozó baba-léptekkel kezdődik, majd napról napra, évről évre növekedve és fejlődve érzük el a végső fizikai állapotunkat. A fejlődés folyamata persze mindenkinél különböző.

Amikor egy kiváló sportteljesítményt vagy művészeti előadást látunk, gyakran mondjuk, hogy ez az ember mennyire tehetséges, ami rendszerint igaz is. Az előadás vagy a teljesítmény azonban hosszú évek felkészülésének és gyakorlásának az eredménye. Malcolm Gladwell, az ismert író, a 10 000 órás szabálynak nevezte ezt. A kutatók megállapították, hogy ilyen mennyiségű gyakorlás szükséges a sportok, a zene, a tudományok, a szaktudás, az orvosi és jogi képzettség, valamint sok egyéb készség elsajátításához. Az egyik ilyen kutató szakember megállapította, hogy „bármely területen tízezer órányi gyakorlás szükséges a világszintű szakismertet elsajátításához”¹.

A legtöbben elismerik, hogy a fizikai vagy szellemi csúcsteljesítmény eléréséhez elengedhetetlen az efféle felkészülés és gyakorlás.

Egyre inkább elvilágiasodó korunkban azonban kevesebb hangsúly kerül arra, milyen mennyiségű lelki

növekedés szükséges ahhoz, hogy krisztusibbá váljunk, és lefektessük a maradandó hithez vezető alapokat. Hajlamosak vagyunk a magasztos lelki megvilágosodás pillanatait hangsúlyozni. Ezek kivételes alkalmak, amikor tudjuk, hogy a Szentlélek különleges lelki meglátásokról tett tanúbizonyságot a szívünknek vagy az elménknek. Örvendezünk ezen eseményekben, és semmiképpen sem szeretnénk lebecsülni őket. Azonban a kitartó hit és a Szentlélek állandó társaságának elérésére nincs más mód, mint a fizikai és szellemi fejlődéshez hasonlítható egyéni vallásgyakorlás. Ezekre az élményekre kell építenünk, melyek olykor a kezdeti, botladozó lépésekre emlékeztetnek. Ezt pedig úgy valósíthatjuk meg, ha szent elkötelezettséget

vállalunk a szentséges úrvacsorai gyűlések, a szentírások tanulmányozása, az ima, valamint az elhívásunk szerinti szolgálat mellett. Egy 13 gyermekes édesapa közelmúltban kiadott gyászjelentésében elhangzott, hogy „gyermekre mély hatást gyakorolt a napi ima és szentírás-tanulmányozás iránti hűsége, melynek révén az Úr Jézus Krisztusba vetett hit megingathatatlan alapját fektette le bennük.”²

Számomra is alapvető volt egy élményem, amelyben 15 évesen volt részem. Hithű édesanyám hősiiesen igyekezett segíteni nekem a hit alapjainak lefektetésében. Jártam az úrvacsorai gyűlésekre, az Elemibe, majd pedig a Fiatal Férfiakhoz és az ifjúsági hitoktatásra. Elolvastam a Mormon könyvét, és mindig imádkoztam egyénileg. Aztán

egy megrázó esemény következett be a családjamban, amikor szeretett bátyám a misszióját fontolgatta. Csodás édesapám, aki kevésbé tevékeny egyháztag volt, szeretne volna, ha inkább a tanulmányait folytatná, és nem szolgálna misszionáriusként. Ez viszályt szított.

A nálam öt évvel idősebb bátyám által vezetett figyelemre méltó beszélgetés során arra jutottunk, hogy a misszionáriusi szolgálatával kapcsolatos döntése három tényezőn múlik: (1) Istentől való volt-e Jézus Krisztus? (2) Igaz-e a Mormon könyve? (3) Joseph Smith a visszaállítás próféta volt-e?

Miközben őszintén imádkoztam aznap este, a Lélek megerősítette számomra az igazságot mindhárom kérdésben. Megértettem azt is, hogy az életem során innentől meghozott szinte minden döntés az e három kérdésre adott válaszokon nyugszik majd. Legfőképpen azt ismertem fel, milyen elengedhetetlen az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. Visszatekintve azt látom, hogy – elsősorban édesanyámnak köszönhetően – az alapok a helyükön voltak számomra e lelki megerősítés elnyeréséhez aznap este. A bátyám, akinek már volt bizonyossága, meghozta a döntést a misszionáriusi szolgálattal kapcsolatosan, és végül elnyerte édesapánk támogatását is.

A lelki iránymutatás szükség szerint érkezik, az Úr idejében és az Ő akaratára szerint.³ A Mormon könyve: egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról kiváló példa erre. Nemrégiben láttam a Mormon könyve egyik első kiadását. Joseph Smith 23 évesen készítette el a fordítást. Vannak információink a folyamatról és a fordítás során használt eszközökről. Ebben az 1830-as kiadásban Joseph megjelentetett egy rövid előszót is, illetve egyszerűen és tisztán kijelentette, hogy a fordítás „Isten

ajándéka és hatalma által”⁴ történt. Mi a helyzet a fordítási segédletekkel – az Urim és Tummimmal, a látókövekkel? Vajon elengedhetetlenek voltak, vagy inkább a kerékpárra szerelt pótkerekekhez hasonlóan segítettek, amíg Joseph gyakorolni tudta a közvetlenebb kinyilatkoztatáshoz szükséges hitet?⁵

Éppúgy, ahogyan ismétlés és következetes erőfeszítés szükségeltetik a fizikai vagy szellemi teljesítmény növeléséhez, ugyanez igaz a lelki dolgokban is. Ne feledjük, hogy Joseph prófétahoz ugyanaz a látogató – Moróni – pontosan ugyanazzal az üzenettel négyezer is eljött a lemezek átvételére való felkészülés során. Úgy hiszem, hogy a heti rendszerességgel való részvétel a szent úrvacsorai gyűlésen olyan lelki vonatkozásokkal bír, melyeket nem teljesen értünk. A szentírásokon való rendszeres elmélkedés – az alkalmi olvasás helyett – a felszínes ismereteket hitünk mélyreható, sorsfordító gazdagítására változtathatja.

A hit az erő tantétele. Íme egy szemléltetés: Fialat misszionáriusként egy nagyszerű misszióelnök⁶ ismertette meg velem mélyrehatóan a Lukács 8-ban található történetet a 12 éve vérfolyásban szenvedő asszonyról, aki mindenét orvosokra költötte, teljesen eredménytelenül. A mai napig ez az egyik kedvenc szentírásrészem.

Emlékezzetek vissza, hogy az asszony hitt abban, hogy elegendő csupán megérintenie a Szabadító ruhájának szegélyét a gyógyuláshoz. Amikor ezt megtette, azonnal meggyógyult. A Szabadító, aki a tanítványaival volt, azt kérdezte: „Ki az, a ki engem illete?”

Péter azt felelte, hogy mindenki, hiszen a tömeggel együtt haladtak, így mindenki hozzáért.

„Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem.”

Az angolban szereplő *erény* kifejezést sok nyelven „erőnek” fordítják, például spanyolul és portugálul is. Bár-hogy is legyen, a Szabadító nem látta őt; nem is figyelt a szükségleteire. Az asszony hite azonban olyan hatalmas volt, hogy már a ruhaszegély érintésével is magára vonta Isten Fiának gyógyító erejét.

Ahogy a Szabadító is mondta neki: „Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!”⁷

Egész felnőtt életemben sokat gondolkodtam ezen a történeten. Tudatában vagyok annak, hogy a szerető Mennyei Atyánkhöz Jézus Krisztus nevében intézett személyes imáink és fohászaink olyan áldásokat hozhatnak az életünkbe, melyeket fel sem foghatunk. A hit – az eme asszony által példázott hit – alapjának kell szívünk hő vágyának lennie.

A hit kezdeti alapjai, sőt még a lelki megerősítés sem jelenti azonban azt, hogy nem kerülünk szembe kihívásokkal. Az evangéliumhoz való megtérés nem jelenti azt, hogy minden gondunk megoldódik.

Az egyház korai történelme és a Tan és a szövetségekben feljegyzett kinyilatkoztatások a hit alapjai lefektetésének, valamint a mindenki által megtapasztalt hányattatások és kihívások kezelésének kiváló példái.

A Kirtland templom elkészülte alapvető jelentőségű volt az egész egyház számára. Lelki kiáradások, tanbéli kinyilatkoztatások, valamint az egyház további megalapozásához szükséges elengedhetetlen kulcsok visszaállítása kísérték. A pünkösdi napi ősi apostolokhoz hasonlóan számos egyháztag élt át csodás lelki élményeket a Kirtland templom felszenteléséhez kapcsolódóan.⁸ Ez azonban – a mi életünkhöz hasonlóan – nem jelentette azt, hogy továbblépve nem kerülnek majd szembe kihívásokkal vagy nehézségekkel. Aligha tudták e korai egyháztagok, hogy az Amerikai Egyesült Államok egyik pénzügyi válságával – az 1837-es pánikkal – fognak szembesülni, ami lelkük mélyéig próbára teszi majd őket.⁹

Az ezen pénzügyi válsághoz kapcsolódó kihívások egyike éppen Parley P.

Pratt eldert – a visszaállítás korának egyik nagyszerű vezetőjét – érte, aki a Tizenkét Apostol Kvórumának egyik első tagja volt. Szeretett felesége, Thankful, 1837 elején, első gyermekük világrahozatalát követően elhunyt. Parley és Thankful közel 10 éve voltak házасok, és az asszony halála letaglózta őt.

Néhány hónappal később Pratt elder az egyház által megtapasztalt egyik legnehezebb időszak közepén találta magát. Az országos válság mellett a helyi gazdasági nehézségek – köztük telekspekulációk, illetve egy Joseph Smith és más egyháztagok által alapított pénzügyi intézmény kudarca – széthúzást és feszültséget okoztak Kirtlandben. Az egyházi vezetők nem mindig hoztak bölcs anyagi döntéseket a saját életükre vonatkozóan. Parley jelentős pénzügyi veszteségeket szenvedett, és egy időre elidegenedett Joseph prófétától.¹⁰ Írásában élesen bírálta Josephet, és a szószékről is szólt ellene. Ugyanakkor Parley azt

is kijelentette, hogy továbbra is hisz a Mormon könyvében és a Tan és a szövetségekben.¹¹

Pratt elder elveszítette a feleségét, a földjét és az otthonát. Parley anélkül indult Missouriba, hogy szólt volna Josephnek. Útközben váratlanul találkozott a Kirtlandbe visszaigyekvő apostoltársaival, Thomas B. Marsh-sal és David Pattennel. Ők komoly szükségét érezték annak, hogy helyreállítsák az összhangot a Kvórumban, és meggyőzték Parley-t, hogy térjen vissza velük. Ráébredt, hogy Joseph Smith-nél és családjánál senki sem veszített többet.

Parley felkereste a Prófétát, zokogott, és megvallotta, hogy helytelenül cselekedett. A felesége, Thankful halálát követő hónapokban Parley „sötét köd alatt” volt, és felülkerekedett rajta a félelem és a csalódottság.¹² Joseph – tudván, mit jelent ellenkezéssel és kísértéssel küszködni – „őszintén megbocsátott” Parley-nak, imádkozott érte,

és áldást adott neki.¹³ Parley-nak és másoknak is, akik hithűek maradtak, a javára váltak a kirtlandi kihívások. Gyarapodtak bölcsességben, nemesebbek és erkölcsösebbek lettek. Ez az élmény hitük alapjának részévé vált.

A csapásokat nem szabad sem az Úr büntetésének, sem pedig az Ő áldásai visszavonásának tekinteni. A minden dologban megnyilvánuló ellentét része a tisztító tüzének, mely felkészít bennünket örökkévaló celesztális rendeltetésünkre.¹⁴ Amikor Joseph próféta Liberty fogházában raboskodott, az Úr hozzá intézett szavai mindenféle kihívást – gyötrelmet és hamis vádaskodást – leírtak, majd így zárultak:

„...ha magának a pokolnak az állkapcsa tárja is ki nagyra a száját utánad, tudjad, fiam, hogy mindezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd.

Az Ember Fia mindezek alá ereszkedett. Te talán nagyobb vagy őnála!”¹⁵

Az Úr a Joseph Smithnek adott utasításaiban azt is egyértelművé tette, hogy napjai ismertek Őelőtte, és nem számláltnak kevesebbnek. Az Úr így fejezte be: „...ne félj tehát attól, amit az emberek tehetnek, mert Isten örökkön örökké veled lesz.”¹⁶

Mik tehát a hit áldásai? Mit valósít meg a hit? A felsorolás szinte végtelen.

Bűneink megbocsáthatnak a Krisztusba vetett hitnek köszönhetően.¹⁷

Akinek hite van, közösségre jut a Szent Lélekkel.¹⁸

A szabadítás a Krisztus nevébe vetett hitből származik.¹⁹

A Krisztusba vetett hitünk szerint kapunk erőt.²⁰

Senki sem lép az Úr nyugalomába, csak azok, akik hitük révén tisztára mossák a ruhájukat Krisztus vérében.²¹

Az imák a hit szerint kerülnek megválaszolásra.²²

Az emberek közötti hit nélkül Isten nem képes csodát tenni közöttük.²³

Végül pedig a Jézus Krisztusba vetett hitünk örökkévaló szabadításunk és felmagasztosulásunk elengedhetetlen alapja. Ahogyan Hélamán tanította fiainak: „... emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; ... mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít.”²⁴

Hálás vagyok a hit alapjainak e konferenciából származó megerősítéséért. Azért könyörgök, hogy meghozzuk azokat az áldozatokat, és rendelkezünk azzal az alázattal, ami az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünk alapjainak megerősítéséhez szükséges. Őröla teszem szilárd bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success* (2008), 40. Daniel Levitin neurológust idézi.
2. Bryant Hinckley Wadsworth gyászjelentése, *Deseret News*, Jan. 15, 2017, legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Lásd 2 Nefi 28:30. Nem egyszerre kapunk tudást a dologról, illetve az ahhoz kapcsolódó

összes tantételről. Ahogy szükséges, úgy érkeznek: sorról sorra és előírásról előírásra.

4. A Mormon könyve 1830-ban nyomtatott első kiadásában Joseph Smith próféta azt írta: „Tudomására szeretném hozni, hogy Isten ajándéka és hatalma által fordítottam” (lásd a Mormon könyve előszava [1830]). A Mormon könyve ezt követő kiadásai tartalmaznak hasonló kijelentést: „... a lemezek átadottak Joseph Smithnek, aki azokat Isten ajándéka és hatalma által lefordította” (lásd a Mormon könyve bevezetése).
5. Orson Pratt saját visszaemlékezése szerint számos alkalommal volt jelen, amikor Joseph Smith az Újszövetséget fordította, és elgondolkodott azon, vajon miért nem használt segédeszközt a folyamat során. „Joseph, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, felnézett és elmagyarázta, hogy az Úr akkor adta neki az Urim és Tummimot, amikor még járatlan volt a sugalmazás Lelkében. Mostanra azonban olyan messzire jutott, hogy megérti ama Lélek működését, és nincs szüksége az eszköz segítségére” (“Two Days’ Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874,” *Millennial Star*, Aug. 11, 1874, 499; lásd még ifj. Richard E. Turley, Robin S. Jensen és Mark Ashurst-McGee: Joseph, a látnok. *Liahóna*, 2015. okt. 10–17.).
6. Marion D. Hanks elder volt a misszióelnök, aki általános felhatalmazottként is szolgált.
7. Lásd Lukács 8:43–48.
8. Lásd Apostolok cselekedetei 2.
9. Lásd Móziás 2:36–37; lásd még Henry B. Eyring: *Lelki felkészültség: Kezdd el korán és légy kitartó!* *Liahóna*, 2005. nov. 38.:

„Tehát az élet legnagyobb próbája az, hogy figyeljünk-e Isten parancsolataira és engedelmeskedünk-e azoknak az élet viharai közepette. Nem arról szól, hogy kiálljunk-e a vihart, hanem arról, hogy a jót választjuk-e, míg az tombol. Az élet tragédiája pedig az, hogy elbukunk a próbán, és így nem vagyunk érdemesek arra, hogy dicsőségben visszatérjünk mennyei otthonunkba.”

10. Lásd Terryl L. Givens and Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), 91–98; volume introduction and introduction to part 5, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, ed. Brent M. Rogers and others (2017), xxviii–xxxi, 285–93.
11. Lásd “Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837,” in *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, 386–91.
12. Lásd “History of John Taylor by Himself,” 15, in *Histories of the Twelve, 1856–1858*, 1861, Church History Library; Givens and Grow, *Parley P. Pratt*, 101–2.
13. Lásd *The Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1874), 183–84.
14. Lásd 2 Nefi 2:11.
15. Tan és a szövetségek 122:7–8.
16. Tan és a szövetségek 122:9.
17. Lásd Énós 1:5–8.
18. Lásd Jámor 1:4.
19. Lásd Moróni 7:26, 38.
20. Lásd Alma 14:26.
21. Lásd 3 Nefi 27:19.
22. Lásd Moróni 7:26.
23. Lásd Ether 12:12.
24. Hélamán 5:12.

Életünk részévé tenni a konferenciát

Az itt található tevékenységek és kérdések a személyes vagy a családi tanulmányozás kiindulópontjául szolgálhatnak.

Gyermekeknek

- 86. oldal: Thomas S. Monson elnök arra hívott minket, hogy mindennap olvassuk a Mormon könyvét. Azt az ígéretet tette, hogy „a Szentlélek ki fogja nyilvánítani nektek annak igazságát”. Az egyéni tanulmányozás mellett azt a szokást is kialakíthatjátok, hogy a családokkal is napon-ta tanulmányozzátok a Mormon könyvét. A fontos versek és történetek megjegyzésében segítségetekre lehet, ha előadtok egyes jeleneteket, vagy ha játékokat játszotok. Látogassatok el a friend.lds.org oldalra, és keressetek a Mormon könyvéhez kapcsolódó történeteket, olvasási táblázatokat és egyebeket a 2016-os *Liahóna* folyóiratokban.
- 117. oldal: Gary E. Stevenson elder elmesélte, hogyan hallgatott az apukája a Szentlélekre, és mentette meg őt egy kígyótól. Kérdezzétek meg a születeket, hogy beszélgethettek-e otthon a „Hogyan segíthet nektek a Szentlélek?” kérdéséről.

Meséljétek egymásnak olyan alkalomokról, amikor a Szentlélek figyelmeztetett vagy vigasztalt titeket, vagy bizonyosságot tett nektek. Le is írhatjátok ezeket, és könyvet készíthettek.

- 87. oldal: Joy D. Jones nőtestvér azt tanította, hogy azzal készülhettek fel a szent szövetségek későbbi megkötésére, ha már most megtanuljátok betartani az ígéreteket. Tűzzetek ki egy célt, és ígérjétek meg, hogy követni fogjátok. Kérjétek meg az egyik barátotokat, hogy időnként ellenőrizze, valóban betartjátok-e az ígéreteket.
- 90. oldal: Csoi Junhoan elder az édesapja egyik tanácsát osztotta meg: „Ne körbe tekints, hanem felfelé!” Néha elterelődik a figyelmünk, és elfelejtünk Mennyei Atyára és Jézus Krisztusra összpontosítani. Emlékeztessétek tehát magatokat arra, hogy nézzetek fel! Kitehettek a szobátok falára egy képet Jézusról. Menjétek ki, és nézzetek fel az égre. Szánjatok

mindennap egy csendes percet arra, hogy Mennyei Atyára és Jézusra gondoljatok, és éreztétek a Leleket.

Fiataloknak

- 93. és 117. oldal: Feltettétek már magatoknak a kérdést: Miként érhetem el, hogy mindig velem legyen a Szentlélek? Hogyan ismerhetem fel a Szentleleket? Hogyan segít nekem a Szentlélek? Ronald A. Rasband és Gary E. Stevenson elderek több más kérdéssel együtt ezeket is megválaszolták. „Szent felelősségünk megtanulni felismerni az Ő hatását az életünkben, és reagálni rá” – mondta Rasband elder. Miként tudtok eleget tenni ennek a felelősségnek?
- 33. oldal: Ulisses Soares elder a Közös tevékenység mottóját alkotó szentírásversből idézett: „[Kérjétek] hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány” (Jakab 1:6). Hogyan tudjátok elkerülni a kételkedést? Kezdjétek azzal, hogy megerősítitek a Jézus Krisztusba vetett hiteteket. Tanuljatok róla többet. Emlékezzetek azokra az időszakokra, amikor éreztétek az Ő szeretetét és békességét.
- 86. és 9. oldal: Thomas S. Monson ezt a felhívást intézte hozzánk: „Ha nem olvassátok mindennap a Mormon könyvét, kérlek, tegyétek meg!” Carol F. McConkie nőtestvér pedig ezt kérdezte: „Féltetesszük-e a telefont, a teendők soha véget nem érő listáját

és a világ gondjait? Az ima, a tanulmányozás és Isten szavának megfogadása meghívja lelkünkbe az Ő tisztító és gyógyító szeretetét.” Tervezzetek be mindennap egy olyan időszakot, amikor a Mormon könyvét olvassátok, és írjátok be egy emlékeztetőt a naptáratokba vagy a telefonotokba.

Fiatal felnőtteknek

- 62. oldal: Milyen céljaitok vannak az életben? Jó dolog, ha vannak szakmai vagy családi céljaitok, vagy akár célotok a sportban vagy a szabadidős tevékenységeitek terén, de „legfőbb és elsődleges céljainknak illeszkedniük kell Mennyei Atyánk örökkévaló tervébe”, tanította M. Russell Ballard elder. Hogyan igazodnak a céljaitok Mennyei Atya nektek szánt tervéhez? Hogyan összpontosíthatok jobban arra a célra, hogy örökké Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal éljetelek?
- 39. oldal: Az év elején Russell M. Nelson elnök a következő felhívást intézte a fiatalokhoz: „[K]ezdjétek el az időtök egy részét minden héten annak szentelni, hogy tanulmányoztok *mindent*, amit Jézus mondott és tett, ahogy az az [alapművekben] feljegyzésre került” (Próféták, vezetés és isteni törvény. Világméretű áhítat fiatal felnőtteknek, 2017. jan. 8.; broadcasts.lds.org). Nelson elnök az általános konferencián is megismételte ezt a felhívást, mint ama négy kulcsfontosságú összetevő egyikét, amelyek elhozzák életünkbe a Szabadító hatalmát. Tanulmányozzátok a beszédet, hogy megtudjátok, miként férhettek hozzá „elegendő hatalomhoz ahhoz, hogy megbirkózz[atok] napjaink terheivel, akadályaival és kísértéseivel”.
- 100. és 26. oldal: Szeretnétek útvonaltervet kapni az életetekhez? Dallin H. Oaks elder ezt tanította: „Mivel ismerjük az igazságot az Istenségről és a Velük való kapcsolatunkról, az élet céljáról, valamint örökkévaló rendeltetésünk természetéről, így birtokunkban van a halandóságon

át vezető utazásunkhoz szükséges legfőbb térkép és bizonyosság.” Weatherford T. Clayton elderrel együtt azt tanította, hogy a szabadítás tervéről való tudás segítségünkre lehet napjaink kihívásaiban. Tanulmányozzátok az üzenetüket, és kérdezzétek meg Mennyei Atyát, miként nyújthatnak az örök igazságok útvonaltervet az életetekhez.

- 104. oldal: Bár a félelem ösztönzőleg hathat, Dieter F. Uchtdorf elnök azt tanította, hogy a félelemtől „soha nem fogunk olyan emberré változni, aki a helyes dolgokhoz ragaszkodik, és aki engedelmeskedni akar Mennyei Atyánknak.” Miként lehet Krisztus tiszta szeretete a félelmeitek „mennyei ellenszere”?

Felnőtteknek

- 86. oldal: Thomas S. Monson elnök kijelentette, hogy amikor minden nap imádságosan tanulmányozzuk a Mormon könyvét, és elmélkedünk azon, akkor kerülhetünk majd „olyan állapotba, hogy meghalljuk a Lélek hangját, ellenálljunk a kísértésnek, legyőzzük a kételyt és a félelmet, és a mennyből kapjunk segítséget az életünkhöz.” Egyénileg és családként tűzzétek ki a célt, hogy naponta fogjátok olvasni a Mormon könyvét.
- 39. oldal: Csatlakozzatok ahhoz a kihíváshoz, amelyet Russell M. Nelson elnök intézett a fiatal felnőttekhez (lásd fentebb: Fiatál felnőtteknek). Hogyan tudnátok a saját és családotok körülményeire igazítani ezt a kihívást? Beszélgetsetek arról, hogy milyen áldások származnak

abból, ha többet tudunk meg a Szabadítóról.

- 93. és 117. oldal: Miközben Ronald A. Rasband elder és Gary E. Stevenson elder beszédét olvassátok, figyeljétek meg, milyen módjai vannak annak, hogy mindig velünk legyen a Lélek, és hogy miként segít nektek a Lélek. Keressétek ki, milyen módokon növelhetitek az Ő hatását az életetekben.
- 39. és 62. oldal: Russell M. Nelson elnök és M. Russell Ballard elder arra buzdította az egyháztagokat, hogy tanulmányozzák Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága című kiáltványt (lásd elülső belső borító). Ballard elder ezt mondta: „Helyeztetek el egy példányt valahol, ahol szem előtt van, és szánjatok időt arra, hogy átnézzétek eme inspirált, Krisztusról tett bizonyág minden kijelentését, melyet az Ő különleges tanúi tettek, akik alá is írták azt. A családokkal együtt olvassátok el Az élő Krisztust, és beszéljétek meg, hogy mit tanultatok belőle.”
- 127. és 97. oldal: Quentin L. Cook elder arról tanított, hogy a hitbéli alapunk kiépülése „lassan [történik]: egyszerre egy rétegen, egy tapasztalaton, egy kihíváson, egy kudarcon és egy sikeren keresztül.” L. Whitney Clayton elder kijelentette, hogy „a legjobb módja annak, hogy megerősítsük magunkat az élet bajaival szemben – bármik is legyenek azok –, az az, ha a hitből fakadó apró, mindennapi szokásokat helyesen alakítjuk ki.” Mit tehettek azért mindennap, hogy megerősítsétek a hitbéli alapokat? ■

Ezeket az általános konferencián elhangzott történeteket felhasználhatjátok a személyes tanulmányozásokhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek legelső oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
Neil L. Andersen	(58) David O. McKay elnök látomásban látja a Szabadítót és azokat, „akik legyőzték a világot”. Bruce D. Porter elder vesebajtól szenved, de legyőzi a világot a Szabadító iránti szeretete révén.
David A. Bednar	(67) David A. Bednar segít egy csalódott visszatért misszionáriuson.
Mark A. Bragg	(36) Jézus Krisztust ábrázoló festményeket mentenek ki a tűzoltók egy lángokban álló cövekközpontból.
M. Joseph Brough	(23) M. Joseph Brough apja bölcs tanácsot kap a saját édesanyjától. Fiatal férfikorában M. Joseph Brough Mennyei Atya akaratát tudakolja, amikor a kutyája elajándékozására készül. A templomban M. Joseph Brough megtudja, hogy Mennyei Atya törődik vele.
Linda K. Burton	(12) Férje lebénelását követően Drusilla Hendricks gondoskodik az egész családról. Egy rákkal küzdő segítőegyleti elnök másokat szolgál.
Gérald Caussé	(75) A 30 éves Gérald Caussé az ifjúsági hitoktatásnak köszönhetően részeseül előléptetésben. Az egyik egyházközség tagjai szolgálati lehetőségeket találnak egy fiatalember számára.
Csoi Junhoan	(90) Csoi Junhoan elder édesapja ezt tanítja a fiának: „Ne körbe tekints, hanem felfelé!” Csoi elder fia, Sunbeam akkor részeseült áldásban, miközben a szülei missziót szolgáltak. Csoi Junhoan hetvenesi elhívása azzal jár, hogy kevesebb időt tölthet a családjával, de a fia mégis boldog, mert örökökival családot alkotnak.
L. Whitney Clayton	(97) Egy fiatal püspök azt tanácsolja a gondterhelt egyháztagoknak, hogy gyakorolják a hit alapvető szokásait.
Weatherford T. Clayton	(26) Weatherford T. Clayton tanúja annak az örömnak, amelyet egy újszülött érkezése okoz az édesanyjának. Édesanyjuk halálát követően két lány a Szabadítóba vetett hitében talál vigaszt.
Quentin L. Cook	(127) Quentin L. Cook négyéves fia „most már mindenre képes”. Fiatalemberként Quentin L. Cook lelki megerősítést nyer a visszaállított evangéliumról. Azáltal, hogy a nehézségek ellenére is hitű marad, Parley P. Pratt gyarapodik bölcsességben és erényben.
Bonnie H. Cordon	(6) Bonnie H. Cordon kislányát az kéri, hogy olvassanak még több szentírást. Az édesanyja imájából fakadó békeesség érzete megadja Bonnie H. Cordon számára azt a bátorságot, hogy bízson az Úrban. Másoknak tett szolgálata által egy rákos beteg erőt és bátorságot kap a betegsége elviseléséhez.
Valeri V. Cordón	(55) Fiatalkorában Valeri V. Cordón tanúja lesz annak, ahogy a családjá áldásban részeseül a tizedfizetés által.
Joaquin E. Costa	(112) A misszionáriusok tanításait hallgatva Joaquin E. Costa megalázkodik és meglátja, hogy a bűnbánat vezet fejlődéshez és boldogsághoz.
Henry B. Eyring	(15) Alázatos osztrák egyháztagok lehetővé teszik, hogy a Szentlélek beragyogja az úrvacsorai gyűlésüknek helyet adó szufnit. A Szentlélek teszi lehetővé Henry B. Eyring számára, hogy úgy lássa a rendetlenkedő fiát, ahogy Isten látja. (19) Még a legjobb műszaki megoldás sem pótolhatja a személyes kinyilatkoztatást. (82) Henry B. Eyring arra az ígéretre támaszkodik, mely szerint a papsági szolgálat végzése során a Lélek a szívében lesz, és angyalok fogják hordozni őt.
C. Scott Grow	(121) C. Scott Grow szülei és a felesége családjá missziót szolgálnak. C. Scott Grow tanúja Neal A. Maxwell elder lelki csiszolásának.
Joy D. Jones	(87) Egy kislány betartja a szüleinek tett ígéretét, és nem piszkálja az öt éves húgát.
Carol F. McConkie	(9) Ghánában az egyik Méhkas osztály 13 éves elnöke segít a barátainak a házimunkában, hogy ők is elmelessenek az egyházba.
Russell M. Nelson	(39) Egy Babérkoszorú osztályba tartozó fiatal nő betartja az ígéretét, és elmegy a cöveki segítőegyleti gyűlésre, bár így kiesik egy állami versenyből.
S. Mark Palmer	(114) Misszióelnökként S. Mark Palmer megtanul a misszionáriusokra „tekinteni” és úgy szeretni őket, ahogy az Atya és a Fiú szereti őket.
Ronald A. Rasband	(93) Teljes idejű misszionáriusként Ronald A. Rasband a lábával akadályozza meg egy ajtó becsukását. Ronald A. Rasband késztetést érez, hogy egy ecuadori földrengés után ottani egyháztagokat látogasson és áldjon meg. Misszióelnökként Ronald A. Rasband arra buzdítja a misszionáriusokat, hogy az első késztetések szerint cselekedjenek.
Dale G. Renlund	(29) <i>A nyomorultak</i> című regényben egy püspök könyörölete ösztönzi Jean Valjeant arra, hogy változtasson az életén. Dale G. Renlundnak bántalmazásban és üldöztetésben van része európai kamaszévei alatt.
Gary B. Sabin	(52) Egy cserkész fagyoskodva tölti az éjszakát. Egy felfújható bokszzsák mindig felpattan, mert „belül talpra áll”. Gary B. Sabin édesapja tanítja két olyan tege-résztársát, akikre nagy benyomást tett társuk igazlelkű példája.
Ulisses Soares	(33) Nővére halálhírére követően egy teljes idejű misszionárius ismét elkötelezi magát Isten szorgalmas szolgálata mellett.
Gary E. Stevenson	(117) Gary E. Stevensonra mély benyomást tesz egy kilencéves fiú leckéje a családi esten. Egy késztetés tartja távol Gary E. Stevensont egy csörgökigyótól. Egy misszióelnök által érzett késztetés nyomán biztonságba kerülnek a misszionáriusok egy japán földrengés előtt. Egy tragikus autóbaleset után a családtagok vigaszt kapnak a Szentlélektől.
Dieter F. Uchtdorf	(104) Dieter F. Uchtdorf annak ellenére örül a Spanyolországi Madrid templom elkészültének, hogy nem hívták meg a felszentelésre. James E. Faust elnök azt mondja Dieter F. Uchtdorfnak, hogy ne szálljon a fejébe az egyháztagoktól kapott dicséret. Ifj. J. Reuben Clark elnök a hatos számú tanács követését tanácsolja az új vezetőknél. Egy korábbi cövekelnök önkéntesnek jelentkezik, hogy feltakarítson a lovak után egy városi felvonuláson.

Taylor G. Godoy elder

általános felhatalmazott hetvenes

Amikor már több éve dolgozott a szakmájában, Taylor G. Godoy elder hirtelen válaszúthoz érkezett.

Fogorvosként éppen a praxisa kiépítésén dolgozott, és azt is tervezte, hogy valamikor majd szájszészeti fog tanítani a felsőoktatásban. Azonban egy szeretetét és bizalmát élvező papsági vezető megkérte, hogy dolgozzon az Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatásnál.

Egy kibontakozóban lévő pályafutás elhagyása érdekes választást jelentett a fiatal fogorvos számára, akit 2017. április 1-jén támogattak általános felhatalmazott hetvenesként. Számos kollégája értetlenül fogadta, hogy képes volt hátat fordítani a szakmájának.

„Én azonban tudtam, hogy ez a helyes döntés” – jelentette ki. Az ilyen hithű bizonyosság meghatározó az egyház megtérteje között. Mások segítése abban, hogy felfedezzék és megszeressék az evangéliumot, olyan lehetőségnek és áldásnak bizonyult, amely meghatározta az életét.

Egyházi oktatási pályafutása során Godoy elder dolgozott a felsőfokú hitoktatásban oktatóként, koordinátorként, igazgatóként és országigazgatóként is. Legutóbb a Dél-Amerika Északnyugati Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatás területi igazgatója volt.

Taylor Guillermo Godoy Atanacio a perui Limában született 1968-ban, Taylor Godoy és Adalzahinda Atanacio fiaként. Még kisfiú volt, amikor édesapja elhunyt, így őt a szeretett nevelőapja, Elias Rebaza nevelte fel. Godoy elder 17 éves korában csatlakozott az egyházhoz.

A Peru Lima Északi Misszióban való szolgálatát követően hazatért Arequipa városába, ahol idővel összebarátkozott egy Carol Pacheco nevű fiatal nővel. A két megtért 1994. március 31-én kötött házasságot a Perui Lima templomban. Két gyermekük született.

Godoy elder 1993-ban szerzett fogorvosi alapképzését a Santa Maria Katolikus Egyetemen, mesterképzését pedig 2006-ban a Madridi Műszaki Egyetem gazdálkodási szakán.

Szolgált már püspökként, főtanácsostként, cövekelőként, társadalmi kapcsolatok területi igazgatójaként, és területi hetvenesként is. ■

Joni L. Koch elder

általános felhatalmazott hetvenes

Joni Luiz Koch elder második generációs egyháztag Brazíliából. A szülei, Luiz és Etelca Gascho Koch, házasságuk korai éveiben számos ottani egyházba ellátogattak, hogy lelki igazságra leljenek.

Néhány órával azután, hogy édesanyja szívből jövő imát mondott, és megígérte, hogy Istent fogja követni, misszionáriusok kopogtak a szülei ajtaján. Nem telt bele hat hónap, és megkeresztelkedtek.

Koch elder 1962-ben született, és a brazil Santa Catarina állam Joinville nevű városában nevelkedett. Az egyházi vezetők – úgymint egy elkötelezett elemis tanító, egy atyai püspök, illetve egy elszánt cövekelő – hatása segített neki abban, hogy elkötelezze magát az evangélium szerinti élet mellett.

Miután befejezte a teljes idejű misszióját a Brazília São Paulo Északi Misszióban, Koch elder statisztikát tanult a Brigham Young Egyetemen, a Utah-i Provóban. „Amikor egyszer hazalátogattam Brazíliába, elmentem az egyik barátom egyházközségébe, ahol megismertem a leendő feleségemet – mesélte Koch elder. – Odajött hozzám, és megkérdezte, hogy nős vagyok-e.” Nyolc hónapon át tartó távudvarlást – és 15 ténylegesen együtt töltött napot – követően, 1988. április 26-án feleségül vette Liliane Michele Ludwigot a Brazíliai São Paulo templomban. Két gyermekük van.

Miután lediplomázott a BYU-n és megszerezte az executive MBA végzettséget, Koch elder a nemzetközi logisztika területén dolgozott. 25 év alatt több cégnek is dolgozott, mígnem elhívták, hogy teljes idejét az egyházi szolgálatnak szentelje.

Koch elder szolgált már püspökként, cövekelőként és területi hetvenesként is. Amikor általános felhatalmazott hetvenesnek hívták el, éppen a Mozambik Maputo Misszió elnöke volt.

„A bizonyosságom fokozatosan, idővel épült fel olyan lelki élmények által, amelyekre az evangélium szerinti élet révén tettem szert – mondta Koch elder. – A Mormon könyve alkotja az Úr Jézus Krisztusról, az Ő egyházáról és a Joseph Smith prófétáról való bizonyosságom erejének egyik fő elemét.” ■

Adilson de Paula Parrella elder

általános felhatalmazott hetvenes

Amikor Adilson de Paula Parrella elder nyolcéves volt, a misszionáriusok elkezdtek tanítani a családját Joseph Smith prófétáról és az evangélium visszaállításáról.

„Gyerekként sem volt számomra kérdéses, hogy Joseph Smith ténylegesen látta Istent és Jézus Krisztust – idézi fel Parrella elder, akit 2017. április 1-jén támogattak általános felhatalmazott hetvenesként. – Ebben attól kezdve soha nem is kételkedtem.”

Parrella elder 1962-ben született Brazíliában, a São Paulótól nem messze, az Atlanti-óceán partján fekvő Guarujá városában, Fioravante és Vany de Paula Parrella gyermekeként.

Mindkét bátyja szolgált missziót. A teljes idejű misszionáriusi szolgálat vágyát az ő példájuk, valamint egy szeretetteljes püspök, Angelino Borges de Freitas példája ébresztette fel benne, aki abban mentorálta, hogy miképpen legyen áronipapság-viselő. A misszionáriusi szolgálat megerősítette benne „Istennek és az Ő Fiának valóságát, és azt, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk.”

A Brazília Porto Alegre misszióban való szolgálatát követően Parrella elder a provói Brigham Young Egyetemre járt, ahol alapidipломát szerzett kommunikációból, valamint egy MBA-t. A Kodak Polychrome Graphics ügyvezető igazgatójaként dolgozott, valamint üzlettárs volt a Korn Ferry Internationalnál. Nemrégiben pedig a Caldwell Partnersnél volt üzlettárs.

1988 decemberében vette feleségül Elaine Finholdtot a Brazíliai São Paulo templomban. Öt fiuk született.

Parrella elder szolgált már gyülekezeti elnökként, püspökként, főtanácstagként, tanácsosként cövekelnökségben, területi hetvenesként, valamint 2009–2012 között a Brazília Belo Horizonte Misszió elnökeként.

Azóta, hogy először találkozott a misszionáriusokkal, az élete egy folyamatos utazás afelé, hogy megpróbálja megérteni a nyolcévesen átélt érzéseit. Az istentiszteleteken való részvétel, az Isten szavából való további tanulás, valamint a törekvés, hogy a parancsolatok szerint éljen, segítettek tovább tárgítani a látókörét abból a bepillantásból kiindulva, melyben gyermekként volt része. „Ez valóban Isten királysága a földön” – jelentette ki. ■

Ifj. John C. Pingree elder

általános felhatalmazott hetvenes

Abizonyosságom idővel, apránként épült fel, azáltal, hogy „A válaszokat kaptam az imákra, a szentírások olvasása közben éreztem a Lelet, bűnbánatot tartottam, és szolgáltam az Urat” – fejtette ki ifj. John C. Pingree elder, akit 2017. április 1-jén támogattak általános felhatalmazott hetvenesként.

Id. John C. Pingree és felesége, Carmen 1966-ban, Salt Lake Cityben született gyermeke tisztelettel adózik szülei azon odaadása előtt, amellyel az élete alakulását segítették.

„Aznap, amikor megszülettem, édesapám írt nekem egy levelet – mesélte Pingree elder. – Megőrizte azt a levelet, és később, amikor elindultam teljes idejű misszióba, elküldte nekem. A levélben több oldalon át húzódott az ő bizonyága, illetve azok a leckék, amelyeket szeretett volna, ha megtanulok az életem során. Ahogy olvastam, a Lélek bizonyóságot tett nekem, hogy amit Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról tanultam a szüleimtől, az az igazság.”

Pingree elder a Massachusetts Boston Spanyoljű Misszióban szolgált.

A Utah Egyetemen diplomázott angol nyelv, illetve politikatudomány szakon, MBA-végzettségét pedig a Harvard Üzleti Iskolában szerezte. 1990 márciusában vette feleségül Anne Pugsley-t, akivel öt gyermek szülei lettek.

Szakmai pályafutása során nagyrészt mások megsegítésére összpontosított. Elnöke volt egy orvosi emberbaráti segélyszervezetnek, illetve alelnöke két egészségügyi vállalatnak.

2011 és 2014 között a Texas Houston Misszió elnöke volt, szolgált továbbá területi hetvenesként, cövekelnökként, püspökként, elderek kvórumának elnökeként, valamint ifjúsági és felsőfokú hitoktatóként.

„Az Úr ezt mondja: »ha azt kívánod, sok jó cselekedetnek lehetsz eszköze ebben a nemzedékben« (T&S 11:8) – idézi Pingree elder. – Számomra az Úr ezzel azt mondja, hogy »ha engeded, felhasználhatlak arra, hogy valami jót cselekedj más emberek életében«. Ha keressük a lehetőségeket, akkor Mennyei Atya arra fog használni minket, hogy megáldjon valaki mást.” ■

Brian K. Taylor elder

általános felhatalmazott hetvenes

Brian King Taylort 2017. április 1-jén támogatták általános felhatalmazott hetvenesként.

Taylor elder 1964-ben született a utah-i Ogdenben, Lowell Moon Taylor és Marie King házasságából. A közeli Kaysville-ben nőtt fel három bátyjával és egy öccsével. A család nagyon szeretett horgászni és sportolni.

Legidősebb bátyja, Craig, kosárlabda-ösztöndíjat kapott a Loganben található Utah-i Állami Egyetemre, és döntenie kellett a missziós szolgálat és az egyetemi pályafutása között.

„Az egyik este, vacsoránál azt mondtam [nekij]: »Figyelj! Ha te elmész misszióba, én is elmegyek misszióba»” – emlékezett vissza Taylor elder. Végül mindkét fivér szolgált missziót.

Taylor elder a Spanyolország Sevilla Misszióba ment.

Missziója előtt, 1982–1984 között Taylor elder a Brigham Young Egyetem kosárlabdacsapatában játszott Devin G. Durrant társaságában, aki jelenleg a Vasárnapi Iskola általános elnökségének tagjaként szolgál.

Leendő feleségét, Jill Featherstone-t is a BYU-n ismer-te meg. Jill az Evangéliumi tanok osztályát tanította a saját hallgatói egyházközségében. Taylor elder a testvére meghí-vására ment oda, beült az órára és megismerkedett a lánnyal. Szerelm szövődött köztük, és 1987. április 30-án házasságot kötöttek a Salt Lake templomban. Hét gyermekük született.

Taylor nőtestvér az egyetlen lány Vaughn J. Featherstone elder nyugalmazott általános felhatalmazott és Merlene Featherstone nőtestvér hét gyermeke közül. „Egyszerűen nagyon elfogadóak és kedvesek voltak – mesélte Taylor elder a rokonairól. – Azonnal éreztem a felém irányuló szeretetet.”

A BYU-n szerzett alapidiploma birtokában Taylor elder számos vállalkozást épített fel, köztük egy olyan céget, amely a közbiztonságért felelős hatóságok közti telefonhívásokat koordináló szoftvert fejlesztette ki.

Szolgált felsőfokú hitoktatóként, főtanácstagként, egyház-községi Fialat Férfiak elnökeként, cövekelnökként, jelenleg pedig a hetvenessé történt elhívásakor a Texas Dallas Misszió elnöke volt. ■

Taniela B. Wakolo elder

általános felhatalmazott hetvenes

Taniela Biu Wakolo elder az 1994 márciusi keresztkedése óta minden napot az Úr szolgálatának szentelt.

Wakolo elder a Fidzsi-szigetek Lau tartományában, Loma-loma kis szigetén született 1967-ben, Taniela Vosa Wakolo és Temalesi Buadromo hat gyermeke közül utolsóként. „Igen szerény körülmények között nevelkedtem, de bővelkedtünk az egymás iránti szeretetben” – mondta.

Wakolo elder 12 éves volt, amikor elkerült otthonról egy bentlakásos iskolába, ahova több mint 500 fiú járt a 12–19 éves korosztályból. „Nagyszerű gyakorlóter volt az számomra – mesélte. – Ott tanultam meg az önfegyelmet.”

Több mint egy éven át randevúzott egy friss megtérrel, Anita Herberta Moimoival. 1987. augusztus 22-én házasodtak össze a fővárosban, Suvában.

A megtérés nem máról holnapra jött el Wakolo elder számára, és házasságuk első nyolc évében számos misszio-náriussal találkozott. „Nyolc év alatt négyszer vettem végig a [misszionárius] beszélgetéseket. 24 misszionáriusom van” – mondta Wakolo elder.

Végül az egyház nevére vonatkozó egyszerű kérdés volt az, ami megváltoztatta a véleményét a keresztkedést illetően. „Az egyházat a tulajdonosáról kell elnevezni – mondta. – Nekem csak ennyi kellett.”

Wakolo eldert és feleségét a Tongai Nuku'alofa templom-ban pecsételték egymáshoz 1995-ben. Két gyermek szülei lettek.

Keresztkedését hamarosan szolgálati lehetőségek követték. Két héttel a keresztkedését követően elhívták az egyházközségi Fialat Férfiak elnökségébe, valamint a felesé-gével együtt ifjúsági hitoktatónak. Kevesebb mint egy év után elfogadta az elhívást, hogy gyülekezeti elnökként szolgáljon. Később tanácsosként szolgált egy cövekelnökségben, valamint cövekelnökként és területi hetvenesként. Általános felhatal-mazott hetvenesi elhívásakor az Arkansas Little Rock Misszió felett elnökölt.

Wakolo elder gazdálkodást és közigazgatást tanult, mester-szakos diplomáját gazdálkodás szakon szerezte. Legutóbb az egyház Fidzsi-szigeteki támogatócsoportjának vezetője volt. ■

Jean B. Bingham

a Segítőegylet általános elnöke

Sharon Eubank

első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

Mivel több helyen is élt az Amerikai Egyesült Államokban, Jean B. Bingham nőtestvér tudja értékelni azt a kiegyensúlyozó hatást, amelyet az evangélium a környezetváltozások során is biztosít.

Bingham nőtestvér 1952-ben született a Utah állambeli Provóban, Robert Barrus és Edith Joy gyermekeként. Hat lány- és két fiútestvére van. Általános iskolába Texasban és Minnesotában járt, a középiskolát New Jersey-ben fejezte be. Testvéreivel egyedüli egyháztagok voltak az iskoláikban egészen addig, amíg New Jersey-be nem költöztek, ahol boldogan fedezte fel, hogy az új egyházközösségből az egyik lány az osztálytársa is.

Miután 1972. december 22-én hozzáment Bruce Binghamhez a Utah-i Provo templomban, elköltöztek Illinois államba, hogy férje folytassa a tanulmányait.

A Bingham házaspárnak két gyermeke született, de más gyermekeket is örökbe fogadtak. Bingham nőtestvér családi életvitel szakon szerzett oklevelet, majd amikor a legkisebb gyerekük már középiskolás volt, ő is visszatért az iskolapadba, és tanári mesterdiplomát szerzett.

Első segítőegyleti elhívása nem sokkal az első gyermeke születését követően történt. „Elhívtak, hogy én tartsam az anyaoztatást. Nagyszerű lehetőség volt arra, hogy más nőtestvérek példájából – és a kézikönyvből – tanuljak.”

Bingham nőtestvér sokat utazott, amikor az Elemi általános testületének tagjaként, illetve az Elemi általános elnökségének tanácsosaként szolgált. A világ számos területén figyelhetett meg az egyháztagsággal járó kihívásokat és áldásokat.

Reményei szerint a segítőegyleti nőtestvérek fel fogják ismerni egymásban a jóságot. „Csábító lehet, hogy összehasonlítgassuk magunkat másokkal, pedig ez nemkívánatos eredményre vezet, és ellentétes azzal, amit Mennyei Atya nekünk szán.” Bingham nőtestvér azt mondja, hogy a Segítőegylet minden nőtestvérben segít kialakítani annak megértését, hogy kik is ők az örökkévaló birodalomban. „Amikor az életünket Jézus Krisztusra összpontosítjuk, akkor valóban tudjuk, hogy kik vagyunk” – jelentette ki. ■

Az UNSZ Emberbaráti Szolgáltatások új alkalmazottjaként Sharon Eubank annyi nyomorúságot, szomorúságot és gyászt tapasztalt, ami megnehezítette számára a feladatai ellátását. Ima által idővel megértette, hogy bár segítségére lehet az Úrnak az Ő gyermekeiről való gondoskodásban, nincs hatalma a bánat felett. „Jézus Krisztus az, akinek hatalma van. Ő viseli majd ezeket a terheket. Ez az Ő népe, és Ő meghallja és megválaszolja az imáikat.” Ez a válasz megváltoztatta az arra való képességét, hogy kinyújtsa karját és szolgáljon.

Évekkel később Eubank nőtestvér az UNSZ Szeretetszolgálat – az egyház emberbaráti szervezete – igazgatójaként világszerte juttatott el segélyeket a szükségét látók számára, és ösztönözte az önellátást.

Amellett, hogy 2017. április 1-jén a Segítőegylet általános elnökségének tagjaként támogatták, továbbra is ő marad az UNSZ Szeretetszolgálat igazgatója. Elmagyarázta, hogy van egy „nagyszerű kapocs” az UNSZ Szeretetszolgálat és a Segítőegylet között, mivel a Segítőegylet általános elnökségének tagjai az UNSZ Szeretetszolgálat igazgatótanácsában is tagok. Az ő személyes szerepe e két szervezetben tovább fogja erősíteni ezt a kapcsolatot.

Sharon 1963-ban született a kaliforniai Reddingben, Mark és Jean Eubank hét gyermeke közül elsőként. Eubank nőtestvér a utah-i Bountifulban nevelkedett egy 4 hektáros birtokon, ahol a Eubank gyerekek sárgabarackot szedtek, locsolófejeket javítottak, és közel voltak a utah-i hegyekhez.

Eubank nőtestvér a provói Brigham Young Egyetemen szerzett alapidplomát angol nyelv és történelem szakon, és a Finnország Helsinki Misszióban szolgált.

Az egyház Jóléti Osztályán végzett munkáján túl Eubank nőtestvér a washingtoni képviselőházban is dolgozott, valamint társtulajdonosa volt egy kisvállalkozásnak, illetve egy ideig Japánban és Franciaországban élt.

Minden egyes lehetőség egyúttal a „hit lépését” követelte meg, amely segítette őt az általa ma is hasznosított készségek elsajátításában; lehetővé tette, hogy csodálatos emberekkel találkozzon az egyházon belül és kívül, valamint felruházta őt a világ számos kultúrája, nyelve és étele iránti szeretettel és megbecsüléssel. ■

Reyna I. Aburto

második tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

Reyna I. Aburto nőtestvér a nicaraguai Managuában született 1963-ban, Noel Blanco és Delbi Cardoza gyermekeként. „A szüleim mindig keményen dolgoztak, hogy ellássanak minket – mondta Aburto nőtestvér. – Nagyon boldog gyermekkorom volt.”

1972. december 23-án, éppen éjfél után, földrengés rázza meg Managuát. Ekkor 9 éves volt. „Megmenekültem, mert a hátam mögé került egy bútor, de a lábam beszorult.” Hallva az ő és az édesanyja sikoltozását, a szomszédok odajöttek és kihúzták őket az összeomlott vályogház alól. A romok alatt, a mellette lévő ágyban megtalálták a bátyja élettelen testét is. „Az anyagi javak annyira ideiglenesek, de ami fontos, az a család” – állítja Aburto nőtestvér.

21 éves korában a családjával kivándorolt az Amerikai Egyesült Államokba. Amikor San Franciscóban élt, találkozott a misszionáriusokkal, és úgy döntött, hogy elmegy az egyházba. „Amint beléptem abba az épületbe, éreztem a Lelket. Cövekkonferencia zajlott, én pedig éreztem, ahogy minden egyes üzenet nekem szól.” 1989-ben keresztkedett meg.

Ekkoriban találkozott Carlos Aburtóval, akivel barátok lettek. Akkor is folytatták a levelezést, amikor a utah-i Orembe költözött. 1993. május 8-án házasodtak össze a Utah-i Jordan River templomban. A házaspárnak három gyermeke született.

Aburto nőtestvér, akit 2017. április 1-jén támogattak a Segítőegylet általános elnökségének tagjaként, 25 éven át dolgozott a fordítóiparban, többek között a Novellnél és a Lemoine Internationalnál. A férjével jelenleg egy kis fordítóiroda tulajdonosai. Aburto nőtestvér négy éven át tanult ipari mérnöknek Nicaraguában, a managuai Közép-Amerikai Egyetemen, majd pedig a Utah Valley Állami Főiskolán szerzett számítástechnikai oklevelet 1997-ben.

Aburto nőtestvér az egyházi elhívások széles skáláján szolgált, többek között az Elemi általános testületének tagjaként 2012–2016 között. ■

Cristina B. Franco

második tanácsos az Elemi általános elnökségében

Cristina B. Franco nőtestvér fiatalon tanulta meg, hogy ha kérdése van, azzal Mennyei Atyához fordulhat imában a válaszáért.

„Emlékszem, amikor úgy 11 éves lehettem, édesanyámhoz fordultam egy tanbéli kérdéssel. Megválaszolta a kérdésemet, de ezt mondta: »Nem az én szavaimnak kell hinned.« Így hát imádkoztam, és megkérdeztem Mennyei Atyámat, hogy igaz-e.”

Az imájára válasz érkezett, onnantól fogva pedig tudta, hogy van egy Mennyei Atyja, aki szereti őt és megválaszolja az imáit.

Cristina Beatriz Fraga 2017. április 1-jén került támogatásra az Elemi általános elnökségében. 1958-ban született az argentinai Buenos Airesben, Hugo R. Fraga és Maria A. Godoy gyermekeként.

Hároméves volt, amikor a misszionáriusok kopogtattak a szülei ajtaján. Miután mintegy nyolc hónapon át folytatta a tanulmányozást és járt egyházi gyűlésekre, a házaspár csatlakozott az egyházhoz, és családjukat az evangélium szerint kezdték nevelni. Cristina még az Elemiben ismert meg egy kisfiút, Rodolfo C. Francót, aki később a legjobb barátja lett.

Amikor 18 éves lett, a családjával Utah-ba költöztek. Akkor már tudták, hogy össze akarnak házasodni, de Rodolfónak még le kellett töltenie a sorkatonai szolgálatát Argentínában. Addig is leveleztek egymással, miután pedig leszerelt, 1987. december 15-én összeházasodtak a Salt Lake templomban. Három fiuk született.

Franco nőtestvér óras édesapjának nyomdokaiba lépve a házaspárnak mintegy három évtizeden át volt egy órabetéje és műhelye Salt Lake Cityben.

Franco nőtestvér sokféle minőségben szolgált az egyházban. 2005 és 2010 között az Elemi általános testületében szolgált, az Elemi általános elnökségébe történt elhívása idején pedig éppen a férje oldalán szolgált, aki az Argentína Resistencia Misszió felett elnököl. ■

A Segítőegylet célja

A Segítőegylet frissítette a célkitűzése megfogalmazását. Az új szövegezés így hangzik: „A Segítőegylet segít felkészíteni a nőket az örök élet áldásaira, amint egyre növelik a hitüket Mennyei Atyában, valamint Jézus Krisztusban és az Ő engesztelésében; megerősíti az egyéneket, a családokat és az otthonokat a szertartásokon és szövetségeken keresztül; és egy-egyben dolgozik, hogy segítsen a szükségét látóknak.”

Ez a célkitűzés olyan további meglátásokat tükröz, amelyek segíteni fognak az utolsó napi szent nőknek megérteni az isteni önazonosságot, az örökkévaló munkát, valamint a segítőegyleti nőtestvérek mindegyikének rendeltetését. ■

Új elhívottak bejelentése

Az általános konferencia során bejelentésre került hat új általános felhatalmazott hetvenes és egy új segítőegyleti általános elnökség elhívása, valamint az Elemi általános elnökségének átszervezése.

Az általános felhatalmazott hetvenek közé hívták el Taylor G. Godoy eldert, Joni L. Koch eldert, Adilson de Paula Parrella eldert, ifj. John C. Pingree eldert, Brian K. Taylor eldert és Taniela B. Wakolo eldert.

A Segítőegylet általános elnökeként Jean B. Bingham, első tanácsosként

Sharon Eubank, második tanácsosként pedig Reyna I. Aburto fog szolgálni. Elhívását megelőzően Bingham nőtestvér első tanácsosként szolgált az Elemi általános elnökségében. Bejelentették, hogy az Elemi elnökségének új első tanácsosa Bonnie H. Cordon nőtestvér lesz, aki eddig második tanácsosként szolgált ugyanott. A második tanácsos Cristina B. Franco lesz.

Az életrajzok a 135. oldaltól kezdődően találhatók. Bejelentették 36 területi hetvenes elhívását is (lásd 44. oldal). ■

Öt új templom

Thomas S. Monson elnök bejelentette öt új templom felépítésének tervét a következő városokban:

Brazília, Brazíliaváros. A Brazíliai Brazíliaváros templom lesz az ország 10. temploma, köztük hat működő és három bejelentett vagy már épülő templom. Az Amerikai Egyesült Államok és Mexikó után Brazíliában él a világon a legtöbb utolsó napi szent (több mint 1,3 millió). Brazília lakossága körülbelül 211 millió fő.

Fülöp-szigetek, Nagy-Manila. Ez a templom a második lesz Manilában és a negyedik a Fülöp-szigeteken. A Fülöp-szigetek 104 milliós lakosságából mintegy 750 000 az utolsó napi szent.

Kenya, Nairobi. Ez a templom több mint 30 000 kelet-afrikai egyháztagot fog kiszolgálni, köztük a 48 milliós Kenya 13 000 egyháztagját. Ezzel együtt nyolcra emelkedik a működő, épülő vagy bejelentett afrikai templomok száma.

Amerikai Egyesült Államok, Idaho, Pocatello. Az Idahói Pocatello templom az egyház hatodik temploma lesz Idahóban, ahol az állam 1,7 millió lakosából körülbelül 450 000 az utolsó napi szent.

Amerikai Egyesült Államok, Utah, Saratoga Springs. Ez a templom Utah egyik leggyorsabban növekvő részén kerül elhelyezésre, és az egyház 18. temploma lesz az államban. Az egyház központjának is helyt adó Utah államban körülbelül 3,1 millió ember él, köztük 2,1 millió egyháztag.

Az öt most bejelentett templommal együtt az összes világszerte működő

templom (155), valamint a bejelentett vagy építés/felújítás alatt álló templomok (27) száma 182-re emelkedik.

A 2016. októberi általános konferencia óta az Amerikai Egyesült államokban felszentelésre került a Coloradói Fort Collins templom, a Wyomingi Star Valley templom és a Connecticuti Hartford templom, továbbá újraszentelték a Fidzsi-szigeteki Suva templomot.

Alább következik a további felszentelések tervezett menetrendje:

TEMPLOM	FELSZENTELÉS DÁTUMA
Franciaországi Párizs	2017. május 21.
Idahói Idaho Falls (USA)	2017. június 4. (újraszentelés)
Arizonai Tucson (USA)	2017. augusztus 13.
Idahói Meridian (USA)	2017. november 19.
Utah-i Cedar City (USA)	2017. december 10.

Megtörtént az első kapavágás a Manitobai Winnipeg templom (Kanada), a Kongói Demokratikus Köztársasági Kinshasa templom, a Kolumbiai Barranquilla templom, a Perui Arequipa templom, valamint a Brazíliai Rio de Janeiro templom helyszínén.

Megjegyzendő még, hogy az Olaszországi Róma templom építése folyamán elhelyezésre került Jézus Krisztus és az eredeti tizenkét apostol szobra a látogatóközpontban, valamint Moróni angyal szobra is felkerült a toronyra. ■

Friss hírek a temples.lds.org oldalon találhatóak.

Út az oktatáshoz

Az Első Elnökség bejelentette egy új, világméretű felsőoktatási szervezet létrehozását az egyházban, melynek neve BYU-Pathway Worldwide. Az új szervezet 2017. május 1-jén kezdi meg működését, és lehetőséget nyújt majd a tanulásra olyanoknak, akiknek ez máskülönben nem állna rendelkezésükre.

„A Pathway híd az online felsőoktatás világába, és út a sikeres megélhetési lehetőségekhez” – jelentette ki Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben. ■

További részletek a pathway.lds.org oldalon találhatóak.

Világszerte folytatódik az apostolok szolgálattétele

Próféták és apostolok folytatják a világszerte végzett szolgálataikat (lásd T&Sz 107:23). Az elmúlt hat hónapban:

Egy Szentől szembe közvetítés során, amelyet a **New York állambeli Palmyrából** sugároztak, Henry B. Eyring elnök és Jeffrey R. Holland elder arra buzdították az egyház fiataljait, hogy szerezzenek személyes bizonytságot.

„Tudjátok meg magatok is, hogy ezek a dolgok igazak” – mondta Eyring elder.

Mexikóban Russell M. Nelson elnököt meghívták a Képviselőházba (a kongresszus alsóházába), ahol méltatták az egyházat mindazért a jóért, amit a vallásszabadság védelmében és a családok megerősítéséért tett. Nelson elnök egyháztagokkal és misszionáriusokkal is találkozott, és elmondta, hogy az egyház tagjai „a jóra irányuló tevékeny erőt alkotnak a közösségeikben”.

Az **Amerikai Egyesült Államok Arizona államában** Dallin H. Oaks elder arra buzdított minden egyháztagot, hogy védelmezze a vallásszabadságot. (További részletek a **religiousfreedom.lds.org** oldalon találhatóak.)

Dieter F. Uchtdorf elnök **Salt Lake Cityben** a Parleys Creek (szuahéli) Gyülekezet tagjaihoz szólt. A gyülekezet számos tagja afrikai menekült, Uchtdorf elnök pedig az élete során maga is két alkalommal volt menekült. Ezt mondta: „Mindig emlékezzünk arra, hogy bárhol legyünk is, az evangélium az otthonunk.”

M. Russell Ballard és D. Todd Christofferson elderek részt vettek a Salt Lake City-i római katolikus

A bal felső képtől az óra járásával megegyező irányban: Bednar elder Fülöp-szigeteki egyháztagokkal találkozik; Russell M. Nelson elnök találkozik a Képviselőház (a mexikói kongresszus alsóháza) tagjaival, hogy a vallásszabadságról értekezzenek; magas rangú amerikai mormon és zsidó vezetők tesznek látogatást Benjamin Netanjahu izraeli miniszterelnöknél; Stevenson elder üdvözlő egy fiatal felnőttest, aki tanácsadóként szolgált egy uruguayi Fiatalság erősségéért konferencián; tizenévesek nézik a Holland elder és Eyring elnök részvételével zajló palmyrai élő közvetítést; Renlund elder és felesége köszöntik az egyik tongai gyűlésen megjelent nőtestvéreket; valamint Rasband elder rákos gyermekek kórházát látogatja meg Guatemalavárosban.

egyházmegye új püspökének beiktatási ünnepségén, és köszöntötték őt a helyi közösségben.

A **Szentföldön** Holland elder és Quentin L. Cook elder amerikai utolsó napi szent vezetők, valamint vezető zsidó személyiségek és egyházi

méltóságok társaságában felkeresett egy történelmi helyszínt **Jeruzsálemben**, annak emlékére, hogy Orson Hyde elder (1805–1878), a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, 175 évvel azelőtt szentelte fel azt a földet a zsidó nép összegyűjtésének helyeként.

Holland elder **Japánban, Koreában** és **Guamon** is találkozott egyháztaggal és misszionáriusokkal, elmondva, hogy ennek során „biztosíthattuk őket egy [ragyogó] jövőt illetően”. Megjegyezte, hogy az országos élő közvetítések és áhítatok „nyújtják számunkra üzeneteink lehető legszélesebb körben való elérését”, egyháztagok tízezreihez juttatva el azokat.

New Yorkban David A. Bednar elder a házasságról rendezett fórumon vett részt, ahol elmondta, hogy korunk egyik legnagyobb feladata – melyben a különböző felekezeteknek egységnek kellene lenniük – segíteni az embereknek megérteni a házasság valódi jelentését és célját.

Az utolsó napi szentekkel való találkozón **Japánban** és **Koreában** Bednar elder kijelentette, hogy Ázsiában az egyház lassú, de állandó növekedést él meg. „Az emberre akaratlanul is nagy benyomást tesz ezen utolsó napi szentek szorgalma, kegyessége és hithűsége” – fogalmazott Bednar elder. Az apostol felszólalt még több ezer egyháztag előtt a **Fülöp-szigeteken** is, valamint az egyház 21 ottani missziója közül 7-ben tanította a misszionáriusokat.

Mexikóban Neil L. Andersen elder azt tanácsolta az egyháztagoknak, hogy győzzék le azokat az akadályokat, amelyek a templomlátogatásuk, a szombat megszentelése és a családi kötelek megerősítése útjában állnak. Arra kérte őket, hogy még teljesebben vonják be a Szabadítót az életükbe.

Quentin L. Cook elder 20 évvel azt követően látogatott el a **Fülöp-szigetekre**, hogy frissen elhívott általános felhatalmazottként szolgált ott. Elmondta, hogy az eltelt időben az egyháztagok létszáma a Fülöp-szigeteken megduplázódott. „Ahol gyülekezetek voltak, ma már cövekek vannak – állapította meg. – Azok, akiket akkor gyermekként ismertünk, ma már visszatért misszionáriusok. Az akkori

visszatért misszionáriusok ma már cövekelnökök. Hihetetlen látni, ahogy az egyház növekszik.”

Bolíviában és **Peruban** Cook elder azt tanácsolta az egyháztagoknak, hogy összpontosítsanak az Úr Jézus Krisztusba vetett hitre. Azt mondta, hogy az ottani fiatalok és a fiatal egyedülálló felnőttek kivételesek, és kimutatják a Szabadítót, illetve az Ő engesztelése és feltámadása iránti szeretetüket.

Az **Afrika Nyugati Területen** Gary E. Stevenson elder elmondta, hogy a látogatása lehetőséget nyújt elgondolkodni azon a szereteten és örömen, amelyet az utolsó napi szentek az evangéliumban találnak, mindazon „kihívások és nehézségek” ellenére, amelyekkel szembesülnek.

Később pedig **Uruguayban, Chilében** és **Argentínában** Stevenson elder egy Fiatalság erősségéért konferencián szólalt fel. Kifejtette, hogy számos fiatal „hossa meg a döntést, hogy misszióba megy és állhatatos marad a templomi házasságra és a továbbtanulásra vonatkozó céljában”.

Ronald A. Rasband elder azt tanácsolta a **Közép-Amerika Terület** egyháztagjainak és misszionáriusainak, hogy maradjanak hűek szövetségükhez, és tekintsenek az Úrra a viharos időkben. Ellátogatott továbbá egy rákbetegeket kezelő kórházba **Guatemalában**, elmondta az egyház által a vallásszabadságról rendezett **salvadori** szimpózium központi beszédét, majd találkozott a **nicaraguai** elnökkel.

Tongán Dale G. Renlund elder a királynővel és a királyi ház más tagjaival is találkozott. Ellátogatott **Ausztráliába** és **Új-Zélandra** is, ahol az egyháztagok arra kérték, tolmácsolja szeretetüket Thomas S. Monson elnöknek. ■

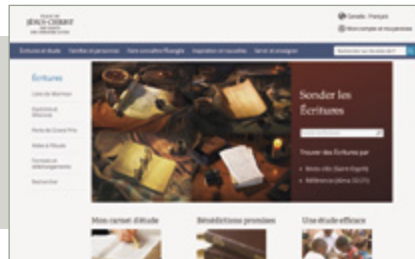
*Ezen egyházi vezetők szolgálatával kapcsolatos legfrissebb tudnivalók megtalálhatók a saját Facebook-oldalaikon és a **prophets.lds.org** honlapon.*

Jobb misszionáriusok, jobb tanítók

Egy világméretű közvetítés során 422 misszióból mintegy 71 000 elder és nővér részesült képzésben arról, hogyan lehetnek jobb misszionáriusok és jobb tanítók. A képzés részeként bejelentésre kerültek az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma által jóváhagyott változtatások is. Az új napi időbeosztás nagyobb rugalmasságot fog biztosítani a misszionáriusoknak az idejük felhasználásában, valamint jobban tudnak majd alkalmazkodni a szolgálati területük konkrét körülményeihez.

A rugalmasabb időbeosztás célja az, hogy segítsen a misszionáriusoknak fokozni a napi eredményességüket, sugalmazottabb célokat kitűzni, hathatósabban tervezni, egészségesebbnek lenni, valamint arra használni az önrendelkezésüket, hogy igazlelkű döntéseket hozzanak az idejük legjobb felhasználásáról. Lehetővé teszi azt is, hogy esténként később térjenek haza a munkálkodásból.

A másik bejelentett változtatás azon kulcsfontosságú mutatók számának csökkentése volt, amelyeket a misszionáriusok a munkájukról tett beszámolóikban alkalmaznak. A misszionáriusokat emlékeztették arra, hogy a *Prédikáljátok evangéliumomat!* tantételei fontosak és betartandók. ■

Új termékek és forrásanyagok

Az alábbi összefoglaló tartalmazza azokat az új termékeket és forrásanyagokat, amelyeket az egyház a közelmúltban tett elérhetővé.

Szentírásbeli történetek és színezők.

Az egyéni és családi szentírás-tanulmányozás bátorítása érdekében az egyház új, szentírásbeli történetekhez kapcsolódó forrásanyagokat ad ki, kezdve olyan színezőkkel, amelyek a 2–8 éves gyermekek számára lettek tervezve. A scripturestories.lds.org oldalról letölthető ezek ingyenes verziója (PDF), vagy megrendelhetők nyomtatott változatban a store.lds.org oldalon, illetve az Elosztási Szolgáltatások központjaiban.

A színezők azokra a nyelvekre lesznek lefordítva, amelyeken UNSZ-kiadású szentírások is léteznek. A lefordított változatok 2017 folyamán lesznek fokozatosan elérhetőek, kezdve a spanyol, portugál, francia, japán, koreai, kínai (hagyományos), német, orosz és olasz nyelvekkel.

Szentírások. Az Első Elnökség bejelentette, hogy elkészült a hármas szentírások új francia fordítása, amely elérhető az ecritures.lds.org honlapon és a Gospel Library [Evangéliumi könyvtár] mobilalkalmazásban. A fordítás része egy apró változtatás is az egyik úrvacsorai ima szövegében. Bejelentették továbbá, hogy az interneten már elérhető a hármas szentírás-kötet horvát fordítása. A közelmúltban a hármas szentírás-kötet horvát, orosz és izlandi nyomtatott kiadása is elérhetővé vált.

Segítség a saját nemhez való vonzódás kérdésével szembesülő családoknak. Annak érdekében, hogy segítse az egyháztagokat érzékenyen és megfontoltan

reagálni, ha azonos nemhez való vonzódást tapasztalnak a saját családjukban, más egyháztagoknál vagy bárhol, rendelkezésre állnak olyan forrásanyagok, mint az új **mormonandgay**.

lds.org oldal, valamint a Gospel Topics [Evangéliumi témák] is kiegészítésre került az azonos nemhez való vonzódással (angolul), többek között gyakran ismételt kérdések és az egyházi tanítások formájában.

Frissített Gospel Library [Evangéliumi könyvtár] alkalmazás. Az alkalmazás, melyet az egyháztagok világszerte használnak a szentírások, konferenciai beszédek és más anyagok tanulmányozásához, nemrégiben jelentős frissítésen ment át iOS-re és Androidra is. A 4. verzióban a tanulmányi eszközök könnyebben kezelhetőek, a főbb pontok és a funkciók egységesebbek, valamint új útmutató videók is rendelkezésre állnak. Mivel immár minden tartalom ellátható jegyzetekkel, így ki lehet emelni, lehet megjegyzéseket írni, kereshivatkozni, bejelölni, valamint a tartalmat jegyzetfüzetekbe rendezni. Jegyzetekkel lehet ellátni a videókat, a szentírások fejezeteit és a tanulmányi segédleteket, a különböző kézikönyvekben található listákat, a himnuszokat, az elemis énekeket, és egyebeket.

Frissített LDS Tools alkalmazás. Az LDS Tools mobilalkalmazás 3.2.0-ás verziója megkönnyíti a templomlátogatást. A hozzáadott funkciók lehetővé teszik, hogy az egyháztagok lássák a kijelölt templomukat, megtalálják az 5 legközelebbi templomot, kapcsolatba lépjenek egy templommal vagy kiderítsék, mikor van a tervezett bezárása, vagy emlékeztőt kapjanak az ajánlásuk lejártá előtt. ■

A Szabadító módján tanítani

„Mindannyian úgy szeretnénk tanítani, ahogy Jézus tanított – mondta Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából egy tanítóknak szóló világméretű közvetítés során 2016. november 5-én. – Utasítása egyszerű volt és egyenes és erőteljes.”

Holland elder elmondta, hogy *A Szabadító módján tanítani* forrásanyag segít a tanítás javításában az egyházban. Hasonlóképpen segítenek a tanítói tanácsgyűlések és az új tanítók eligazítása, amelyekről a közvetítés szó esett. A közvetítés 10 nyelven érhető el a teach.lds.org oldalon, több más rövidfilm és egyéb, tanítást erősítő anyag kíséretében. ■

A CSALÁD

KIÁLTVÁNY A VILÁGHOZ

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA ELSŐ ELNÖKSÉGE ÉS A TIZENKÉT APOSTOL TANÁCSA

*M*1. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.

MINDEN EMBERI LÉNY – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

A HALANDÓ ÉLET előtti birodalomban a lélekfiak és lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérjék isteni rendeltetésüket. A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelékek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.

AZ ELSŐ PARANCSOLAT, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

KIJELENTJÜK, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát, és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét.

MIND A FÉRJNEK, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. „Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]”

(Zsoltárok 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek. A férjek és feleségek – anyák és apák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért.

A CSALÁDOT Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják házassági fogadalmaikat. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn. Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. Cselekvőképtelenség, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.

FIGYELMEZTETJÜK azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt. Továbbá felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a családok széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre.

FELHÍVJUK mindenhol a felelős polgárokat és kormánytisztviselőket, hogy támogassák azokat a lépéseket, melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenntartása és megerősítése.

Ezt a kiáltoányt Gordon B. Hinckley elnök olvasta fel üzenete részeként a Segítőegylet általános gyűlésén, melyet 1995. szeptember 23-án tartottak Salt Lake Cityben, Utah államban.

„Nagy nehézségek és gonoszságok idején élünk. Mi fog megvédeni bennünket a világban mára oly nagy mértékben elterjedt bűntől és gonoszságtól? – tette fel a kérdést Thomas S. Monson elnök az egyház 187. éves általános konferenciája során. – Fenntartom, hogy a Szabadítónkról, Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról való erős bizonyosságunk az, ami átsegít majd bennünket ezeken, és biztonságba vezet. [...] Esedezem, hogy mindannyian imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon könyvét mindennap és elmélkedjünk róla! Ezáltal kerülünk majd olyan állapotba, hogy meghalljuk a Lélek hangját, ellenálljunk a kísértésnek, legyőzzük a kételyt és a félelmet, és a mennyből kapjunk segítséget az életünkhöz.”